

Giới thiệu Điệp Ngạo Y Phong

Truyện ngôn tình hay của tác giả Nam Cung Dao xoay quanh về một thứ tình yêu gọi là nhất kiến chung tình

Cũng có một thứ tình yêu lắng đọng lại qua năm tháng, hóa thành khắc cốt铭 tâm

Cũng có một thứ tình yêu gọi là hận

Phật nói : kiếp trước phải mất năm trăm lần ngoái đầu nhìn lại mới đổi được kiếp này một thoáng gặp gỡ

Vậy thì, kiếp này gặp nhau, hiểu nhau, yêu nhau thì kiếp trước phải có bao nhiêu duyên luyến, bao nhiêu chấp niệm?!

Hoa khai rồi hoa tàn

Năm tháng bình thân trôi

Tìm tìm kiếm kiếm cả một đời người, bỗng dưng quay đầu lại, đã thấy người kia ngay bên cạnh mình, sao lại phải mê mang không hiểu?!

Mang nhiều điểm xuyên không, truyện Điệp Ngạo Y Phong hứa hẹn sẽ là tác phẩm chứa đựng nhiều nét đổi mới, tính cao trào và nội dung phong phú trong thời gian này.

Bạn đang đọc truyện *Điệp Ngạo Y Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tết Đoàn Viên

Đại ca?!

sao vậy?!

Đệ, đã học xong cách pha trà

Đệ, đã học xong cách nhường rượu

Đệ, cũng đã đọc thuộc rất nhiều chuyện xưa

Nhưng là... hà cớ vì nàng ấy vẫn chưa chịu về đâu?!

Tiếng đàn trong vạt vang lên, thanh âm ưu nhã trầm lắng thỉnh thoảng lại vút lên cao, ngân thật dài, khiến lòng người không thể không trầm mê trong giai điệu quá đôi xinh đẹp đó

Váy áo thướt tha, những mảnh lụa đào tuôn ra, như những cánh bướm rập rờn bay lượn, mỹ nhân yêu kiều nhảy múa, từng bước chân uyển chuyển, bàn tay trắng nõn đưa lên, vòng eo linh lung duy mỹ tạo nên những khúc vũ làm rung động lòng người, khá lắm một vũ khúc khuynh thành khuynh quốc, khiến cho người ta như si như túy vào từng bước nhảy của nàng

Nàng, có một đôi mắt đẹp, phượng mắt cao ngạo yêu diễm

Nàng, có một đôi môi gợi cảm, đỏ tươi, diêm dúa lẳng lơ

Nàng, khẽ mỉm cười, quả thật dễ dàng câu đi tâm của nam nhân trong thiên hạ

Tiếng đàn lại ngân thật dài, lắng đọng ôn nhu, mỹ nhân bước nhảy chậm lại, xoay vòng, xoay vòng, những dải lụa đào trong ống tay áo phát ra, là lướt, xinh đẹp vô song

Hồ hấp ai nấy như cứng lại, hầu hết mọi nam tính lúc bấy giờ, ai nấy đều chăm chăm nhìn vào mỹ nhân, hận không thể ngay lập tức có được nàng, nguyện đánh đổi tất cả chỉ vì mỹ nhân mỉm cười

Tiếng đàn đã ngừng, khúc vũ quần diễm tứ phương kia cũng đến đoạn kết thúc, mỹ nhân khẽ cúi đầu hành lễ, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, mà thanh âm tán thưởng của mọi quan lại triều thần, vương công quý tộc không ngừng vang lên, mà mỹ nhân cũng không tỏ vẻ đắc ý gì, dường như là chuyện này đối nàng đã quá quen thuộc rồi, nhưng nhìn kỹ mới thấy, mỹ nhân từ đầu đến cuối, ánh nhìn lưu lại nhiều nhất chính là đối với một người

“Ha ha, không hổ là thừa tướng thiên kim, một khúc vũ thật sự xinh đẹp...” thanh âm trầm thấp tràn đầy uy nghiêm vang lên. Nam nhân long bào cao quý, một cái nhãn mi cũng đầy khí phách vương giả, chính là Băng Vũ đế, ngài năm nay đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng dường như năm tháng hầu còn ưu ái nam nhân này lắm, dung mạo anh tuấn bất phàm, tràn ngập nam nhân sức quyến rũ

“Bệ hạ quá khen, thần nữ có thể vì bệ hạ hiến khúc đã là vinh hạnh...” mỹ nhân không kiêu ngạo không siểm nịnh nói. Băng Vũ đế càng thêm tán thưởng nữ tử này, không những tài sắc vẹn toàn mà ứng xử cũng thập phần khéo léo thật khiến cho người khác dễ dàng có hảo cảm, xem ra ngôi vị tam vương phi cũng thập phần xứng đôi với nữ tử này

“Phong Nhi, con thấy sao...” đế vương bệ hạ nở nụ cười, thanh âm ôn hòa vô cùng, chỉ khi đối mặt với hải tử cùng ái thê của mình, nam nhân đứng đầu cả thiên hạ này thái độ luôn luôn tốt như vậy, quả thật là một người cha tốt. Khó mà vừa làm đế vương vừa làm hiền phụ nhưng mà Băng Vũ đế lại làm tốt lắm....

Đang uống một ngụm trà, nghe phụ hoàng của mình hỏi như vậy, động tác của y dừng lại một chút, một thoáng nhíu mi nhìn hoàng đế, thanh âm vô cùng lạnh nhạt, lạnh nhạt đến mức khiến cho người ta cảm thấy rét lạnh dường như nam nhân này vốn là một khối băng, đứng gần thôi cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo rồi, y nói : “có liên quan gì đến bốn vương hầu?!”

Mỹ nhân ánh mắt một thoáng ảm đạm, nhưng rất nhanh liếm đi mà đế vương bệ hạ nghe thế không khỏi trợn mắt mắng to cho nhi tử không hiểu phong tình của mình một trận, nhưng vì sĩ diện hoàng gia, rất nhanh ngài nén xuống, buồn bực nhìn ái thê ngồi bên cạnh mình, ai oán nói : “hoàng hậu a! ta đã cố gắng hết sức, tối nay nàng đừng bắt ta ngủ thư phòng nữa”. Thanh âm đương nhiên nhỏ rất nhiều, cũng chỉ hai người nghe thấy. Đương kim hoàng hậu, nữ nhân duy nhất ba ngàn sủng ái vu một thân, hơn hai mươi năm được vinh sủng của hoàng đế chưa một ngày suy giảm, nàng dung mạo đoan trang hào phóng, phong vận hơn người có thể nhìn thấy năm xưa là một mỹ nhân tuyệt sắc, hoàng hậu liếc mắt nhìn hoàng thượng, như muốn nói rằng : ‘mặc kệ, nếu ngài tìm không được cho Phong Nhi một vương phi vừa ý, thì đừng hòng bước lên giường của ta’

Đế vương bệ hạ rất là uất ức, có ai làm hoàng đế mà thăm nào như ngài không cơ chứ, có bốn hải tử, hai người con trai đầu thập phần nghe lời, tiểu nữ nhi cũng rất nhu thuận khả ái chỉ có lão tam này là bướng bỉnh quật cường còn hơn cả mười đầu ngưu, lúc nào cũng như tăng băng di động, đã hai mươi bốn tuổi rồi mà vẫn chưa có vương phi, ngài cũng vì chuyện này mà cứ bị ái thê của mình không ít lần ném ra thư phòng ngủ nha, đế vương sầu thảm nghĩ >”<

Không khí trên điện có vẻ tệ cứng vì câu trả lời của tam vương gia, không ít vương công quý tộc công tử tiếc hận nhìn mỹ nhân, coi trọng ai không coi trọng lại nhắm trúng tam vương gia, ai chẳng biết vị lãnh khốc nổi tiếng tam vương gia – Lãnh Ngạo phong này, chán ghét nhất chính là gần nữ nhân a, có tin đồn không chừng vị vương gia này đoạn tụ không chừng

“Nha nha... mọi người đừng im lặng như vậy, hôm nay là tết trung thu, là ngày đoàn viên mọi người cùng vui vẻ mới đúng, phụ hoàng hôm nay nhi thần cũng muốn trò tài, phụ hoàng không được ghét bỏ đâu đó...” Thanh âm có chút ngả ngón bất cần đời này không ai khác chính là nhị vương gia – Lãnh Ngự Văn của chúng ta. Đế vương bệ hạ nhìn nhị hoàng tử của mình, thở dài một hơi mới mỉm cười nói : “Văn Nhi! Muốn trò tài gì đây?!...”

“Nhi thần cái gì cũng giỏi, đương nhiên giỏi nhất chính là vẽ tranh rồi, nhi thần...” Lãnh Ngự Văn liên miên nói, không khí yến tiệc lại quay về náo nhiệt như lúc ban đầu, dường như không khí cứng ngắc lúc nãy chỉ là ảo giác mà thôi, mọi người lại tiếp tục cuộc vui, người nhỏ giọng trò chuyện, kẻ uống rượu, người thưởng thức âm nhạc, mỗi người một chút niềm vui riêng

Trung thu, tết đoàn viên, hoàng cung cũng không phải lúc nào cũng lạnh lẽo tràn ngập âm mưu, mà đôi khi cũng có chút ấm áp

Lãnh Ngạo Phong lại uống một ngụm trà, hương vị cay đắng nơi đầu lưỡi, lại chua xót cả tấm lòng

“Tam đệ, đừng chỉ uống trà, dùng chút gì đó đi...” đại hoàng tử – Lãnh Tuyệt Nhiên ngồi bên cạnh nhắc nhở, một thoáng thờ dãi, muốn an ủi đối phương, lại không biết bắt đầu từ đâu, muốn khuyên giải đệ đệ của mình, lại không thể cất lên thành tiếng. Lãnh Tuyệt Nhiên bỗng dừng cảm thấy, dường như thượng thiên rất ưu ái ba huynh muội bọn họ nhưng lại chỉ bất công với tam đệ của mình, dường như mọi hạnh phúc của thế gian, ba huynh muội bọn họ chiếm hết, còn lại mọi khó khăn cùng cực cũng chỉ một mình vị tam đệ này của y cần răng chống đỡ

“Đại ca...” Lãnh Ngạo Phong bỗng dừng lên tiếng

“Sao vậy?!” Lãnh Tuyệt Nhiên ôn hòa mỉm cười đáp

“Hong mai trong vương phủ, đã nở đầy cả rồi...”

“Đệ, cũng đã học xong cách pha trà”

“Đệ, cũng đã học xong cách nhường rượu”

“Đệ, cũng đã đọc thuộc rất nhiều chuyện xưa”

“Nhưng là...” Lãnh Ngạo Phong khẽ mỉm cười, thanh âm khàn đặc trầm thấp : “nhưng là... Tại sao nàng ấy, vẫn chưa trở về đâu?!”

Câu trả lời Lãnh Tuyệt Nhiên không thể đáp được

Chỉ biết cười khổ không thôi

“Mà thôi...” Lãnh Ngạo Phong cúi đầu, một ngụm trà đắng chát tiếp tục chèn ép hết mọi vị giác trong y, không cay, không ngọt, không đắng, mọi cảm xúc hương vị của thế gian này, có lẽ y chẳng còn cơ hội để mà nếm trải nữa, họa chăng cũng là lạnh lẽo đến thấu tâm can mà thôi

Lão đảo đứng dậy, bước ra khỏi chỗ ngồi

Đêm nay, một giọt rượu y cũng chưa uống, nhưng lại cảm thấy bước chân của mình, đã không vững nữa rồi

Yến tiệc vẫn còn náo nhiệt lắm, mọi người cũng không ai chú ý, chỗ trống của tam vương gia....

Trắng ngàn năm, đẹp nhất vẫn trắng mười lăm

Tròn vành vạch, no đủ, một thứ ánh sáng huyền hoặc làm say lòng người

Tết đoàn viên...

Đoàn viên....

Đến khi nào, y mới có thể đoàn viên cùng nữ tử ấy.....

“Vương gia, xin dừng bước...” thanh âm của nữ tử vang lên, trong đêm tối thanh tịnh mười phần rõ ràng, Lãnh Ngạo Phong xoay người lại, nhìn nữ tử, đôi con ngươi hờ hững vô tình: “cô nương, có việc?!” ngay cả một câu nói hoàn chỉnh y cũng không muốn thốt ra, nam nhân lạnh lùng cao ngạo coi nàng không đáng một đồng như vậy, lại càng khiến cho Mộ Dung Tuyết thêm si mê, quyền luyến

Đôi môi cong lên nét cười tuyệt mỹ, Mộ Dung Tuyết nhẹ giọng nói: “vương gia, dường như ngài rất chán ghét Tuyết Nhỉ”. Nàng được xem là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, cầm kỳ thư họa không gì không thông, lại có khiếu ngạo vũ kỹ, nam nhân ái mộ nàng rất nhiều nhưng là chỉ có nam nhân này, từ đầu đến cuối, ngay cả liếc mắt một cái đối nàng cũng là điều xa xỉ

“Không quan hệ...” Lãnh Ngạo Phong lạnh nhạt đáp.

Mộ Dung Tuyết chưa xót cười, mâu quang âm đạm: “vương gia, rốt cuộc nữ nhân nào mới có thể lọt được vào mắt xanh của ngài”

Lãnh Ngạo Phong nhìn Mộ Dung Tuyết, đôi con ngươi không ra cảm xúc, mãi một lát sau y mới lên tiếng: “ngươi đừng phí tâm vào bốn vương”. Nói xong, xoay người bước đi, không chút giao động cảm xúc, Mộ Dung Tuyết cười buồn, nam nhân này luôn lãnh tâm như vậy, nàng đã đợi nam nhân này hai năm rồi, nàng năm nay đã hai mươi tuổi, thanh xuân của nữ nhân không nhiều lắm, nàng phải bắt lấy cơ hội lần này, nếu không phụ mẫu của nàng cũng không đồng ý nàng chờ đợi để bắt lấy tâm của y

Mộ Dung Tuyết nhìn bóng lưng của Lãnh Ngạo phong, quật cường ngẩng cao đầu, nàng không tin, nàng có tài có mạo, không tin nam nhân kia sẽ không vì nàng quay đầu dù chỉ một lần

“Mộ dung tiểu thư, nàng làm gì đứng ở đây vậy?!” Lãnh Ngự Vân hi hi cười, trêu đùa nói. Mộ Dung Tuyết giật mình hành lễ: “tham kiến nhị hoàng tử”. Lãnh Ngự Vân liên tục xua tay, nói không cần, nhún nhún vai nhìn Mộ Dung Tuyết, như cười như thật nói: “Mộ Dung tiểu thư nha, nói thật... nếu như nàng muốn cùng với tam đệ nhà ta, ta hai tay đồng ý nhưng là ta khuyên nàng nên buông thì tốt hơn vì tam đệ hần ấy à, là kẻ cố chấp cuồng, tuyệt đối sẽ không động tâm lần hai đâu”

“Động tâm... lần hai...” Mộ Dung Tuyết giật mình hỏi lại

Ha ha, Lãnh Ngự Vân hí hóp mắt cười, tựa như một con hồ ly, vờn ngón trỏ đặt lên môi, thì thầm hai tiếng: “bí mật”, rồi cũng quay đầu đi về hướng ngược lại, văng vẳng đâu đây cũng chỉ là thanh âm cười khê của nam tử

Mộ Dung Tuyết khẽ mím môi, hai tay nắm thật chặt

Lãnh Ngự Vân thoải mái ung dung bước về chỗ ngồi của mình, lấy một miếng táo đưa vào trong miệng nhai, hàng chân mày giãn ra, có vẻ rất là thư thái, Lãnh Tuyết Nhiên cười cười, lấy chiếc khăn gỗ nhẹ vào đầu của Lãnh Ngự Vân, buồn cười hỏi: “sao hả, lại muốn tính kế ai nữa sao?!”

“Không có a, đại ca... huynh lúc nào cũng nghĩ xấu cho ta...” Lãnh Ngự Vân bĩu môi nói

Lãnh Tuyết Nhiên lạnh nhạt cười: “bộ dạng của ngươi, không cần nói ta cũng biết rõ lắm rồi, vừa nãy ngươi chạy theo tam đệ mà sao lại quay trở lại?!”

“Không có gì, chỉ là phát hiện tam đệ không có mất bình tĩnh đến mức không làm chủ được mình nên ta quay lại, hơn nữa đại ca ta phát hiện thừa tướng thiên kim Mộ Dung Tuyết có vẻ rất là vừa ý tam đệ nhà ta...” nói có vẻ rất là cảm khái, Lãnh Tuyết Nhiên đảo cặp mắt trắng dã, quăng cho nhị đệ của mình một ánh mắt xem thường: “vô nghĩa, chuyện này ai chẳng biết”

“Hắc hắc... quan trọng ở đây là vị tiểu thư này không chỉ đơn thuần nhằm vào chiếc ghế tam vương phi mà còn muốn cả tâm của lão tam a...” Lãnh Ngự Vân cười rất chỉ là đắc ý

“Vậy chứ ngươi nghĩ, nếu như không vì yêu lão tam mà có nữ nhân tự nguyện chờ hai năm sao?!” Lãnh Tuyết Nhiên buồn bực hỏi lại

“Đại ca, ngươi quá ngây thơ rồi...” Lãnh Ngự Vân lắc đầu cảm thán: “hai chữ quyền lực rất là đáng sợ, đừng nói là hai năm, năm sáu năm cũng chẳng

hề gì, chẳng hạn như biểu muội nhà ta, ái mộ lão tam cũng đã hơn năm năm còn gì?!”

“Được rồi, người đừng nói những nói cuối nữa, chả ra đâu vào đâu..” Lãnh Tuyết Nhiên quơ quơ tay, có vẻ không kiên nhẫn nhị đệ của mình sau khi say rượu lại liên miên căn nhắc y như đàn bà. Lãnh Ngự Vân ha hả cười, sau đó bỗng đứng lại trầm mặc, lúc này y mới nghiêm túc lên tiếng

“Đại ca?!”

“Ân?! Lại gì nữa?!”

“Đại ca, lão tam vẫn là đang chờ nữ tử đó sao?!”

“Ừ.... Có lẽ vậy....”

“Nhưng là..... liệu...”

“Liệu... nữ tử ấy có còn sống trên thế gian này?!” Lãnh Ngự Vân thanh âm bỗng dưng nhẹ hẫng đi nhiều lắm

“Ta.... Cũng không rõ....” Lãnh Tuyết Nhiên trầm giọng đáp

“Năm xưa, chúng ta cho người lục nát cả vùng băng hồ rộng lớn đó, suốt bảy ngày bảy đêm, nhưng không có tung tích của nữ tử ấy, là... lạnh ít dữ nhiều đi...”

“Đại ca, nếu như... nếu như nữ tử ấy quả thật không còn trên thế gian này nữa, thì... lão tam phải làm sao bây giờ?!”

“Hết thấy, có lẽ... là đợi một chữ duyên đi...” Lãnh Tuyết Nhiên ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên cao, khẽ nhắm mắt...

Gió, thoang thoang

Trung thu, đoàn viên

Hoàng cung náo nhiệt, nhưng lòng người thực sự.... náo nhiệt sao

Hay, chỉ là tình mịch đến nhói lòng....?!

Bạn đang đọc truyện *Diệp Ngạo Y Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Được Vương Điện

ó những thứ đã là thói quen, dù khó chịu vẫn cứ luyện tức buông xuống

Nhân loại, chính là phức tạp như vậy....

Mà, nàng cũng không khác gì

Thói quen, là một điều đáng sợ

Trời đã cuối thu, chập chòn sang đông, không khí đã bắt đầu lạnh

Càng khiến cho Thiên tuyệt vương phủ càng thêm cô tịch không nói thành lời

Lúc nào cũng man mác chút gì đó nặng trĩu, không từ ngữ nào có thể diễn tả được, có lẽ là vì thiếu nhiều lắm...

Vương phủ rộng lớn, tràn đầy uy nghiêm, kiến trúc rộng lớn, thấp phần độc đáo, xa hoa nhưng không tục khí, thanh mộc nhưng không thiếu phần cao quý, quý dị đôi lập kết hợp lại hài hòa hiếm thấy, tạo nên một kiến trúc vương phủ độc nhất vô nhị

Bước qua nhiều dãy nhà, đến viện của tam vương gia, đã bắt đầu thấy được lãnh hương u uất khắp nơi, có lẽ là hương của hoa mai

Cả một vườn hồng mai rộng lớn nhưng là cảnh cây trụi lụi xơ xác tiêu điều, đông chập chòn sang, có lẽ phải mất mấy tháng nữa, hoa mới khai, khi ấy cả một sắc màu diễm đỏ chói mắt của vương phủ, biết đâu lại xua đi hết cái cô tịch giá rét này

Nam nhân trường bào màu đen cao quý, chỉ bạc thêu hùng ưng, càng khiến cho thân hình cao to của y thêm một phần khí phách, y đưa lưng về phía toà nhà, đôi con người chú mục nhìn về những góc mai thụ, cũng không rõ giờ khắc này đây y đang nghĩ về ai, về cái gì nữa

Gió, thổi lạnh có chút xác xơ tiêu điều, y vươn tay chạm vào thân cây, gốc cây xù xì đen cứng, lạnh ngắt lại khiến cho y cảm giác an tâm, có chút tự giễu cảm xúc của mình, y cười nhạt

Như thực như ảo, y như nhìn thấy, thấp thoáng vạc áo tử y, nữ tử đang cúi đầu chăm chú từng chút chăm sóc cho mấy gốc cây, bỗng dừng ngẩng đầu nhìn y nhoen miệng cười, đôi con ngươi đen thẫm thẫm sâu không thấy đáy

Một thoáng hô hấp cứng lại, y vươn tay muốn bắt lấy hình ảnh trước mặt, nhưng còn lại cũng là khoảng không trống rỗng, gió càng lạnh thêm tựa như đang cười nhạo sự ngu ngốc của y

Cũng không rõ y đứng nơi đó đến khi nào, thời tiết càng thêm lạnh, mà y cũng chỉ đơn giản hắt y trường bào đứng đó, không nhúc nhích, không cử động, như là có ai đó đóng cọc vào chân của y tại nơi này vậy....

Tiếng bước chân vội vã từ bên ngoài chạy vào, đánh thức cảm giác yên tĩnh lúc này trong y, một gã sai vặt trong phủ cứ liên tục chạy theo căn bước chân của hoàng y nữ tử, miệng không ngừng cầu xin : “ biểu tiểu thư, ngài đừng làm khó nô tài, vương gia đã nói không được cho ai bước chân vào viện”

“ Hừ! đó là nói với người ngoài, còn ta là biểu muội của huynh ấy, sao có thể sánh được...” nữ tử kiêu ngạo nói, thanh âm kiều man vô lý, mắt đẹp khẽ lườm gã sai vặt khiến cho gã sai vặt âm thầm kêu khổ không thôi. Vị biểu tiểu thư này được để hậu yêu thương hết mực, thực sự hấn cũng không dám đắc tội nha

“ Biểu ca...” hoàng y nữ tử vừa bước vào đã thấy biểu ca của mình đứng đó rồi, thanh âm cũng nhẹ lại không biết bao nhiêu lần, đôi gò má cũng thoáng ửng hồng nhẹ giọng nói : “ biểu ca, huynh đang làm gì vậy?!”

Lãnh Ngao Phong vẫy vẫy tay ra hiệu gã sai vặt ra ngoài, gã sai vặt thở phào nhẹ nhõm khom người lùi ra sau. Lãnh Ngao Phong nhìn vị biểu muội của mình, bình thần nói : “ Cổ Thanh U, muội dường như xem lời nói của ta bỏ ngoài tai?!” Thanh âm đã có chút không hòa hoãn

“ Biểu ca, ta không có...” Cổ Thanh U ừm khuất nói : “ ta chỉ là muốn tìm huynh đi du thuyền mà thôi, chúng ta đã hẹn với đại biểu ca cùng nhị biểu ca rồi, không phải sao?!”

Lãnh Ngao Phong khẽ nhíu mày : “ chuyện này ta biết, nhưng cũng không có nói cùng với muội đi, hơn thế nữa từ lâu ta đã hạ lệnh tuyệt đối bất cứ ai không được bước vào trong này từ khi có sự cho phép của ta, muội đừng tưởng có mẫu hậu sủng ái là có thể không coi lời nói của ta ra gì!”

“ Muội...” Cổ Thanh U khẽ mím môi, đôi con ngươi ửng hồng mui phần điềm đạm đáng yêu : “ muội biết lỗi rồi, lần sau sẽ không như vậy nữa, biểu ca... chúng ta đi thôi, đừng để cho mọi người chờ lâu”. Nói đoạn nắm lấy tay áo của Lãnh Ngao Phong, thật cẩn trọng cùng dè dặt

Lãnh Ngao Phong lạnh nhạt né tránh đụng chạm của Cổ Thanh U sau đó bước ra ngoài, Cổ Thanh U vui vẻ bước theo sau, quay đầu nhìn lại đám mai thúy trong vườn, đôi con ngươi oán độc hiện lên nhưng rất nhanh biến mất, chỉ còn lại vẻ điềm đạm ôn hòa chạy theo sau Lãnh Ngao Phong

“ Biểu ca, biểu ca... chờ muội với...” Cổ Thanh U đuổi theo bước chân của Lãnh Ngao Phong, Lãnh Ngao Phong dù không quay đầu lại nhưng bước chân chậm lại rất nhiều, dù rất không kiên nhẫn với vị tiểu biểu muội này nhưng là năm người bọn họ cùng nhau lớn lên, một chút phần tình cảm không phải là không có, chỉ là chút tình cảm huynh muội y dành cho Cổ Thanh U bị nữ tử này nhiều năm đeo bám đã ma sát đi rất nhiều, còn lại chính là không rõ lắm phức tạp hỗn loạn phiền phức

Cổ Thanh U mỉm cười bước đi bên cạnh Lãnh Ngao Phong, đôi con ngươi sáng rực tràn đầy hưng phấn, muốn vươn tay bắt lấy tay của nam tử nhưng nằng lại không dám, chỉ có thể âm thầm đi bên cạnh mà thôi, Cổ Thanh U thờ dài, không biết nằng còn phải đợi bao nhiêu lâu mới có thể thực sự cùng tam biểu ca, người nằng thầm mến từ nhỏ bên cạnh nhau, làm phu thê đích thực

Không lâu chừng hai nén hương thời gian, Lãnh Ngao Phong cùng Cổ Thanh U cũng đã đến bên Liễu hồ

Mặt hồ sóng xanh lưu chuyển, những rặng liễu rủ xuống đong đưa trong gió, ấy là một bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp. Thời tiết chuyển lạnh nhưng là du thuyền cũng không mấy giảm xuống, sinh ý du thuyền cũng tạm thời ổn định, có lẽ thời gian này số người muốn du lịch nghỉ ngơi một phen cũng không thiếu

Một chiếc du thuyền lớn cập bờ, trên đó cũng đã có sáu người, ba nam ba nữ, không ai khác chính là phu thê đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử, còn có tứ công chúa cùng phò mã của mình, bọn họ cũng vừa mới lên thuyền, còn chờ đợi Lãnh Ngao Phong cùng Cổ Thanh U đến nữa thôi

“ Tam ca, mau lên nha...” tứ công chúa nhẹ cười, vẫy vẫy tay đối với Lãnh Ngao Phong, Lãnh Ngao Phong gật gật đầu, bước chân lên thuyền mà Cổ Thanh U cũng không nhanh không chậm bước chân lên sau

“ Biểu tỷ, đã lâu không gặp...” tứ công chúa – Lãnh Tuyết Cơ nở nụ cười

“ Ân, biểu muội cũng đã lâu, biểu muội ngày càng đẹp...” Cổ Thanh U thật lòng ca ngợi, Lãnh Tuyết Cơ hi hi cười : “ biểu tỷ, lúc nào cũng trêu muội được”

“ Được rồi, mọi người đến đông đủ, chúng ta đi thôi...” Lãnh Tuyết Nhiên ra hiệu, người lái thuyền nhỏ neo, chậm rãi điều khiển tay lái, thuyền từ từ chạy ra giữa Liễu Hồ

“ Y Điệp, muội đang nhìn gì vậy?!” Tư Đồ Thiên lên tiếng hỏi, nghiêng đầu nhìn theo hướng ánh mắt của nữ tử nhưng không thấy gì ngoài chiếc du thuyền

xa hoa kia, Doãn Y Điệp lắc đầu, cười cười : “ không có gì, chỉ thấy bóng dáng quen thuộc, tưởng cố nhân nhưng có lẽ lầm rồi”

“Vậy a...” Tur Đồ Thiên buồn bực lên tiếng, lại nói tiếp : “ mấy năm nay muội luôn tâm tâm niệm niệm hướng về đế đô, chính là muốn gặp người quen sao?!”

“Tur đồ đại ca, từ khi nào huynh lại nhiều chuyện như vậy?!” Doãn Y Điệp như có như không đáp

“Ai da! Ta chỉ muốn quan tâm chút đến cô em vợ thôi mà, Y Điệp muội muội cũng quá phũ phàng đi”.

Doãn Y Điệp đầu đầy hắc tuyến nhìn thiên hạ đệ nhất kiêu khách lừng lẫy trên giang hồ này, người đời khen y giỏi giang chính nhân quân tử theo nàng thấy người này mười phần giáo hoạt, bụng một bồ dao găm a, cũng may có Nhã tỷ tỷ nắm lấy người này, nếu không nhất định không biết còn bao nhiêu ý xấu nữa đây

“Y Điệp, đừng tưởng là ta không biết muội đang nghĩ xấu về ta nha...” Tur Đồ Thiên buồn bực nói, Doãn Y Điệp khẽ cười, cuối đầu uống một ngụm trà, quả thật đủ chua xót, nhưng sau cái chua xót ấy lại là lành hương thấm đượm khắp khoang miệng, ấm áp vô cùng

Tur Đồ Thiên một ngụm cũng nuốt hết ly trà, chắc chắc lên tiếng : “ thật không hiểu nổi, Hòa Liên trà này một chút cũng không ngon, vừa đắng vừa chát sao muội lúc nào cũng dùng nó vậy, không đổi khẩu vị mới?!”

“Đã quen...” Doãn Y Điệp nhàn nhạt cười

Có những thứ đã là thói quen, dù khó chịu vẫn cứ luyện tiếc buông xuống

Nhân loại, chính là phức tạp như vậy...

Mà, nàng cũng không khác gì

Thói quen, là một điều đáng sợ

Doãn Y Điệp ánh mắt nhu hòa lại, nghiêng đầu nhìn những hàng liễu đằng xa, những rặng dương liễu phát phơ trong gió, tuy có vẻ yếu đuối nhưng lại tràn ngập sức sống. Chợt không khí trên thuyền, có vẻ yên lặng đi nhiều lắm

Tur Đồ Thiên mỉm cười, chăm chú nhìn nữ tử ngồi đối diện mình, chỉ là nửa khuôn mặt, mái tóc đen huyền rủ xuống càng tăng thêm một phần ôn nhu thành thực. Tur Đồ Thiên không thể phủ nhận, tiểu sư muội này của y quả thật là một nữ tử tràn đầy sức quyến rũ

Không phải là dung mạo khuynh thành khuynh quốc, diễm sắc vô song, cũng không phải là một đoá bạch liên thánh khiết khiến cho người ta chỉ đứng từ xa ngưỡng mộ không dám tiết độ, càng không phải là một nữ nhân yếu mị khiến cho người ta trầm mê trong đó mà vị tiểu sư muội này của y có một loại nữ tính thành thực sức quyến rũ, bất giác khiến cho người ta cảm thấy bình thản khi ở bên cạnh nàng, muốn cùng nàng thốt lên toàn bộ bí mật, muốn cùng nàng chia sẻ những buồn vui, không quan hệ tình cảm nam nữ mà càng nhiều hơn là tri kỷ, đồng bọn. Có lẽ vì vậy mà ngay cả ma đầu giết người không góm tay Nguyệt Sí Hiệu luôn luôn độc lai độc vãng cũng muốn cùng nàng kết thành bằng hữu

Tur Đồ Thiên chợt nhận ra, thế gian này có một loại người, không quan hệ dung mạo, không quan hệ tình yêu, chỉ đơn thuần có cùng nàng kết thành bằng hữu cũng đã là niềm vui lớn nhất trên đời rồi, mà không nghĩ ngợi gì nữa, vị tiểu sư muội này của y chính là người như thế. Một cái nhãn mi vương vấn của nàng, một thoáng ưu sầu phiền não của nàng, bất giác cũng khiến cho người ta muốn vì nàng gánh mọi phiền phức, Tur Đồ Thiên chợt mỉm cười, chẳng phải ngay đến chính cả y cũng như vậy còn gì?!....

Thời gian tiếp tục bình thản trôi đi

Trời chiều đã bắt đầu ngã về tây

Du thuyền trên hồ, cũng đã lác đác thưa thớt bớt đi rất nhiều

Cũng không ít hoa thuyền còn lại, bắt đầu thấp đèn, muốn dát vàng còn mặt hồ xanh thắm

Tur Đồ Thiên một thoáng rùng mình, cặp mắt xéch lạnh lùng một thoáng híp lại, ngay cả Doãn Y Điệp cũng cảm thấy không khí tựa chừng có chút kỳ quái, bất giác vươn tay chạm nhẹ vào ngực của mình, như xác định điều gì

Bỗng dung, mặt hồ xao động, cách đó không xa trên mặt hồ như lưu động những điểm đen, rồi dần dần hiện rõ. Năm hắc y nhân đuổi theo một lam y nữ tử, lam y nữ tử khinh công rất cao, lướt nhẹ trên mặt nước rồi nhảy tung lên du thuyền cách đó không xa của Tur Đồ Thiên cùng Doãn Y Điệp, rồi ẩn trong mặt nước, bất thành linh như có mai phục, bay lên nắm hắc y nhân, vây quanh lam y nữ tử

Tur Đồ Thiên, sắc mặt tái ngắt nhìn đám hắc y nhân quay quanh lam y nữ tử, vội vã đuổi theo, mũi chân điểm nhẹ trên mặt hồ, rồi thoáng chốc cũng nhảy lên chiếc du thuyền xa hoa kia. Doãn Y Điệp khẽ nhắm mí, rồi cũng không nhanh không chậm đuổi theo sau bước chân của Tur Đồ Thiên

Du thuyền xa hoa lộng lẫy không ai khác chính là du thuyền của mấy vị vương gia nổi tiếng của chúng ta, mà đám hắc y nhân bắt đầu dĩ nhảy lên thuyền, dường như cũng hiểu rõ thân phận của mấy vị này cho nên cũng không dám vọng động, chỉ đứng xung quanh bao vây lam y nữ tử. Lam y nữ tử dường như cũng đã bị thương, vết máu trên môi hầy còn chưa khô, cũng cảm thấy đám hắc y nhân không dám vọng động, cho nên cũng không khỏi nghi hoặc liếc về đám người trên thuyền

“Nhã Nhi, nàng không sao chứ?!” Tur Đồ Thiên lách người vọt vào trong đám hắc y nhân, nắm lấy tay lam y nữ tử. Lam y nữ tử – Trầm Vu Nhã lắc đầu mỉm cười, vờn tay lau đi vết máu trên miệng, cười nhạt : “không chết được!” Tur Đồ Thiên cười khò, nghiêng đầu nhìn chủ nhân của thuyền, thanh âm khàn khàn : “tam vương gia, đã làm phiền rồi”. Lãnh Ngạo Phong nhắm mi gật đầu, không nói gì thêm mà Lãnh Tuyết Nhiên cùng Lãnh Ngự Vân cũng bình thân không kém, chỉ nắm lấy tay vương phi của mình, tiếp tục nhàn nhã ‘thưởng thức cảnh đẹp’ mà tứ công chúa Lãnh Tuyết Cơ lần đầu tiếp xúc với cái gọi là giang hồ hiệp sĩ cũng không khỏi nhìn hai mắt khiến cho vị phò mã của mình cũng không khỏi ghen tuông, duy độc Cố Thanh U, tỏ vẻ hoảng sợ, núp sau lưng của Lãnh Ngạo Phong, rất là nhu nhược

“Giao ra được vương điện...” cầm đầu đám hắc y nhân lên tiếng, phá vỡ không khí trên thuyền

Tur Đồ Thiên cười lạnh, khề quát : “có thể dám lớn tiếng nói chuyện với ta, người chính là người thứ nhất”. Nói đoạn, rút ra thanh kiếm mà y vẫn luôn mang theo bên mình, tấn công đầu lĩnh hắc y nhân. Hắc y nhân nhanh chóng chống đỡ, trên thuyền tiếng binh khí va chạm nhau leng keng, rối loạn

Đám hắc y nhân trật tự chỉ tấn công mỗi Tur Đồ Thiên cùng Trầm Vu Nhã, không dám động chạm đến người khác, mà Tur Đồ Thiên được xem là giang hồ đệ nhất kiếm khách, kiếm khí tấn hiện, sát phạt quyết đoán, mỗi chiêu thức nhanh chóng quyết tuyệt, nhanh như cắt tiêu diệt được hai hắc y nhân mà bên này Trầm Vu Nhã không nhanh không chậm, từng chiêu kiếm nhìn có vẻ vô lực lại dễ dàng hóa giải đối thủ, hai người có vẻ khá nhàn nhã với tám hắc y nhân còn lại này

Bỗng dưng Trầm Vu Nhã đang vung kiếm bỗng dừng khựng lại, sắc mặt tái nhợt, đau đến toát mồ hôi, gấp người ôm bụng, Tur Đồ Thiên giật mình vờn tay đỡ lấy Trầm Vu Nhã cho nên không tránh được mũi kiếm của hắc y nhân, trên tay bị hoa một đường vết thương không nhẹ

Bạn đang đọc truyện *Diệp Ngạo Y Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Gặp Lại Như Người Dưng

Lãnh Ngạo Phong ngưng mắt nhìn Doãn Y Diệp, thanh âm áp lực trầm trọng, khiến cho mọi người không khỏi cứng ngắc, y nói : “nàng... Đã đi lâu như vậy, chơi đùa cũng đã lâu như thế rồi... đã... đến lúc về nhà thôi!” Nói đoạn vờn tay nhìn Doãn Y Diệp, đôi con ngươi vốn tinh mịch không gọn sáng đã nhiều năm kia chợt nhu hòa đi rất nhiều

Tình hình bỗng dưng đảo ngược, đám hắc y nhân có vẻ hưng phấn, lại thấy chủ nhân du thuyền không có ý định xen vào cho nên càng nhanh chóng tấn công hai người. Mà đứng trên một chiếc thuyền không xa gần đó, Doãn Y Diệp khẽ mỉm cười, thả người bay lên du thuyền đang đánh nhau kịch liệt kia

Đám người đang đánh nhau, cho nên cũng không mấy để ý việc xuất hiện thêm một người, hướng chỉ chỉ là một nữ nhân?! Doãn Y Diệp thừa lúc bọn họ không chú ý đến mình, đôi con ngươi híp lại, hiện lên một chút trò đùa dai tươi cười, đầu ngón tay vận khí, một... hai... năm... hai mươi cây kim châm trong ống tay áo lần lượt xuất kích bay về đám hắc y nhân

‘A u...’ không may cho ba gã hắc y nhân tránh không kịp mấy mũi ám khí nhẹ tựa lông hồng kia, mà đã ngã ngựa cả ra rồi, ám khí không trúng chỗ yếu hại nhưng là dường như có thuốc tê khiến cho bọn họ ngay tập tức tê liệt thần kinh, ngã xuống mặt thuyền

“Y Diệp, lại xem Nhã Nhi như thế nào?!” Thấy Doãn Y Diệp đến, Tur Đồ Thiên một thoáng thở phào nhẹ nhõm, bèn hô lên

Mà hai tiếng Y Diệp khiến cho vị tam vương gia Lãnh Ngạo Phong kia đang bình thân uống trà, một cái chớp mắt cũng không muốn nhìn ‘trò vui’ kia cứng người lại

“Ân! Muội đến đây...” Doãn Y Diệp vội vã chạy đến, cúi người vờn tay bắt mạch cho Trầm Vu Nhã, sắc mặt có chút khó coi. Trong khi đó vị tam vương gia hầy còn đang cứng người của chúng ta, sau nghỉ nghe thấy thanh âm trả lời của nữ tử, tách trà đang cầm trên tay rơi xuống, thanh âm chói tai của chiếc tách vỡ, khiến cho đám hắc y nhân rùng mình...

“Tỷ ấy bị động thai khí...” Doãn Y Diệp nắm chặt lấy tay của Tur Đồ Thiên khề quát : “nhanh chóng giải quyết đám hắc y nhân ấy đi, huynh thật là, tỷ ấy có thai cũng không biết, xem chút nữa là mất đứa nhỏ rồi” thanh âm kích động run run, có chút lạnh lùng mà Tur Đồ Thiên nghe vậy vừa mừng vừa sợ, nhanh lập tức tấn công đám hắc y nhân, chiêu thức càng thêm mạnh mẽ, tràn đầy uy lực

“Y Diệp, đứa... đứa nhỏ?!” Trầm Vu Nhã cũng không biết mình mang thai, nghe vậy không khỏi hoảng hốt, đầu ngón tay run run chạm vào bụng của mình. Doãn Y Diệp vội vã lấy trong đồng tay áo mấy cái kim châm, đâm vào huyệt đạo ổn định thai mạch cho Trầm Vu Nhã, sắc mặt càng thêm khó coi

“Tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ đứa nhỏ này cho tỷ!” Doãn Y Diệp an ủi

“Ân!” Trầm Vu Nhã nghe vậy bình tĩnh lại nhiều lắm

Tiếng binh khí vẫn cứ chói tai như vậy, Doãn Y Diệp có chút không kiên nhẫn, đặt Trầm Vu Nhã nằm đó, chạy đến trước mặt đám hắc y nhân, gầm nhẹ

: “dừng tay cho ta”. Từ Đồ Thiên vội vã thu kiếm, chạy đến bên Trầm Vu Nhã mà ba hắc y nhân còn lại cũng không khỏi sùng sốt nhìn từ y nữ tử trước mặt

Doãn Y Điệp lấy ra trong lòng một cuốn sách, có vẻ đã rất cũ kỹ, bìa sách đã hoen ố theo thời gian, ngẩng đầu nhìn đám hắc y nhân, lạnh lùng cười : “Được Vương điển trong tay của ta, các ngươi có giỏi thì đến lấy nha!!”

“Y Điệp...” Từ Đồ Thiên sùng sốt la lên

“Câm miệng, lo chăm sóc cho tỷ ấy đi, còn mọi chuyện để muội giải quyết...” Doãn Y Điệp quay đầu trừng mắt nhìn Từ Đồ Thiên, lần đầu tiên thấy tiểu sư muội vốn dịu dàng của mình phát uy khiến cho Từ Đồ Thiên không khỏi kinh ngạc, im luôn. Doãn Y Điệp hai tay nắm chặt hai đầu của cuốn sách, cười cười : “thứ này nếu phiền phức như vậy, hủy có phải tốt hơn không?!”

Đám hắc y nhân không dám vọng động, chỉ sợ một động tác chộc giận nữ tử này sẽ khiến cho cuốn sách mỏng manh vô giá kia tan nát...

“Ha ha...” Doãn Y Điệp bật cười, đôi môi cong lên tiểu dung, có chút tà mị, đáy mắt một thoáng giao hoạt, bước chân lùi về sau mấy bước, đám hắc y nhân cũng không dám tiến lại quá gần

Cho đến khi đã dừng ngay bên cạnh trường bào hắc y nam tử, Doãn Y Điệp mới dừng lại, liếc mắt nhìn nam tử bên cạnh mình, ôn hòa cười, lạnh nhạt mà xa cách : “tam vương gia đúng không?! Giúp ta một chút được chứ?!” Mà cũng không đợi nam tử trả lời, đã cầm ngay cuốn Được Vương điển nhấc vào vạt áo nam tử, lập tức cách ra nam tử mấy bước, cười nhạt nhìn đám hắc y nhân, nói : “nha! Được vương điển ở trong tay hân, các ngươi nếu muốn cứ lấy...”

Đám hắc y nhân chần chờ, không biết quyết định ra làm sao

Đầu lĩnh hắc y nhân nhìn tam vương gia, lên tiếng : “vương gia, không biết có thể hay không giao cuốn sách ấy cho tại hạ, các chủ cần quyền sách ấy để chữa bệnh cho một người, nhất định phần ân tình này, Độc Thiên các sẽ không quên”

“Không được...” Lãnh Ngạo Phong mở miệng từ chối, Ánh mắt từ đầu đến cuối, vẫn không có dời khỏi từ y nữ tử kia, khiến cho người khác không khỏi nghi hoặc

“Các ngươi đi đi, nếu không đừng trách bản vương không khách khí!” Lãnh Ngạo Phong chậm rãi nói, đầu lĩnh hắc y nhân lòng chùn lại một chút, sau đó ra lệnh, lập tức những hắc y nhân còn lại mang theo đồng bọn bị thương của mình, chạy đi

“Y Điệp, Nhã nhi sao rồi?!” Từ Đồ Thiên sốt ruột hỏi

“Tỷ ấy bị nội thương, hơn nữa động khí quá nhiều, muội đã ổn định mạch cho tỷ ấy rồi, bây giờ nhất định phải tìm được nhân tham ngàn năm để an thai nếu không hài tử sau này sinh ra sức khỏe sẽ rất yếu!” Doãn Y Điệp buồn bực nói

“Nhân tham ngàn năm, tại vương phủ có một gốc...” Lãnh Ngạo Phong xen vào, thanh âm không ra hi giận

“A?!” Từ Đồ Thiên nghe vậy sùng sốt, này vị mặt lạnh tam vương gia sao hôm nay tự dung tốt đột xuất vậy?! mà mấy người còn lại trên thuyền cũng không khỏi nghi ngờ, có thể khiến cho tam vương gia xuất đầu, không phải đơn giản đâu. Doãn Y Điệp nghiêng đầu nhìn Lãnh Ngạo Phong, mỉm cười : “vậy làm phiền tam vương gia, nhất định phần ân tình này Doãn Y Điệp sẽ không quên”

“Ta cùng nàng, từ khi nào lại xa lạ như vậy...” Lãnh Ngạo Phong than khẽ

Doãn Y Điệp bỗng dung bật cười : “tam vương gia, chúng ta có quen biết sao?!”

“Nàng...” Lãnh Ngạo Phong ngưng mắt nhìn Doãn Y Điệp, thanh âm áp lực trầm trọng, khiến cho mọi người không khỏi cứng ngắc, y nói : “nàng... Đã đi lâu như vậy, chơi đùa cũng đã lâu như thế rồi... đã... đến lúc về nhà thôi!” Nói đoạn vươn tay nhìn Doãn Y Điệp, đôi con ngươi vốn tinh mịch không gọn sóng đã nhiều năm kia chợt nhu hòa đi rất nhiều

Doãn Y Điệp xuy cười, nhún nhún vai, ra hiệu cho Từ Đồ Thiên ôm lấy Trầm Vu Nhã, nhìn Lãnh Ngạo Phong, nói : “tam vương gia, ngài nói gì ta không hiểu lắm, nhưng là chuyện cấp bách phải cứu người, ngài có thể dẫn đường được chứ?!” Thanh âm khách khí mui phần

Lãnh Ngạo Phong nắm chặt lấy hai tay, kiểm lòng rất nhiều mới không nắm chặt lấy tay của nữ tử vô tình kia, khẽ rũ xuống mi mắt, đợi cho đến khi thuyền cập bến mới bước xuống thuyền, đoàn người nhanh chóng chạy về Thiên tuyệt vương phủ

Doãn Y Điệp nhanh chóng bốc thuốc, Từ Đồ Thiên đi sắc thuốc, còn Doãn Y Điệp vẫn tiếp tục dùng kim châm ổn định thai vị cho Trầm Vu Nhã, Trầm Vu Nhã đau đến sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn không kêu ra tiếng, đôi môi đã nứt ra, ản ản tơ máu, Doãn Y Điệp vươn tay chạm vào trán của Trầm Vu Nhã, ôn nhu nói : “Nhã tỷ tỷ, đừng lo, mọi chuyện đã ổn cả rồi”

Trầm Vu Nhã an tâm, ngất lịm đi, Doãn Y Điệp nhìn bụng của Trầm Vu Nhã, thai nhi chỉ mới ba tháng, còn chưa có bụng nhưng là nơi đó đã có một sinh mệnh mới, ánh mắt một thoáng mờ mịt, man mác đau thương, liếm đi hết, còn lại cũng là bình tĩnh đến mức lạnh nhạt

Trong khi đó ở bên ngoài...

“Tam đệ, là... nữ tử đó sao?!” Lãnh Tuyệt Nhiên lên tiếng hỏi. Đây cũng có sự khác biệt quá lớn đi, rõ ràng nữ nhân năm đó...

“Ừ!...” Lãnh Ngạo Phong gật đầu, đúng là nàng ấy, nhưng là hà cớ gì lại không chịu nhận y đâu?! Là... mất trí nhớ?! Niềm vui gặp lại còn chưa đến đã bị câu nói xa cách lạnh nhạt của nữ tử khiến cho y phát điên, dường như khắc cốt đấm sâu ba năm trời trong mắt nữ tử ấy cũng là sự buồn cười đáng thương

“Có lẽ là... đệ làm chẳng?!” Lãnh Ngự Vân buồn bực nói, rõ ràng lúc trước nữ tử kia không phải như vậy a, trong ấn tượng của y, nữ tử kia lúc nào cũng tươi cười vô hại, làm gì có chuyện sát phạt quyết đoán như lúc bây giờ hơn thế nữa, chỉ đơn giản ba năm làm sao có thể khiến cho một nữ nhân tay không tất sắc kia lại có võ công, y thuật cùng độc thuật không kém?!

Lúc này y quan sát, dù võ công của nữ tử ấy không được xem là nhất lưu cao thủ nhưng cũng thuộc dạng không sai hơn thế nữa, ám khí có thể nói rất khá, so với lúc trước quả thật khác biệt rất nhiều, mà khuôn mặt...

Lãnh Ngạo Phong liếc mắt nhìn Lãnh Ngự Vân, cười lạnh: “huynh nói, đệ có thể nhìn làm sao?!” nữ nhân đó, dù có hóa thành tro y cũng nhận ra được, chỉ là thay đổi một khuôn mặt mà thôi, nhưng là giọng nói đó, ánh mắt đó, và từng cử chỉ động tác, y làm sao có thể nhận làm được

“Ha ha... Lãnh Ngự Vân đưa tay sờ mũi, cười gượng...” tam đệ thật là, mỗi khi có chuyện liên quan đến nữ tử ấy điều không chút nể tình a, không chừa cho ai chút mặt mũi nào cả

“Ra rồi kia...” Lãnh Tuyết Nhiên phe phẩy chiếc khăn cười, nhìn từ bên trong phòng, từ y nữ tử bước ra. Lãnh Ngạo Phong muốn bước đến, nhưng không hiểu sao lại không thể bước chân lại gần, có lẽ là vì... sợ

Sợ nữ tử ấy, tiếp tục dùng giọng điệu không sao cả với y nói

Sợ nữ tử ấy ánh mắt ấy xa lạ nhìn y

Sợ nữ tử ấy, nói rằng y đã nhận làm người

Khủng hoảng, là lo lắng, là... sợ hãi

Lãnh Ngạo Phong, trời không sợ, đất không sợ, lại duy độc đối với nữ tử y nữ tử ấy, sợ hãi rất nhiều điều

Doãn Y Diệp bước đến chỗ của ba nam nhân, gật đầu mỉm cười như là đang chào hỏi, thanh âm có chút trêu ghẹo: “không biết tiểu nữ tử cần phải hành lễ với ba vị vương gia không?!” Lãnh Tuyết Nhiên cùng với Lãnh Ngự Vân, liên tục xua tay nói không cần. Nói giỡn! nếu như thực sự nữ nhân đứng trước mặt bọn họ là người đó thì bọn họ không muốn bị tam đệ trừng mắt đâu, đủ lãnh!

“Diệp Nhi!” Lãnh Ngạo Phong khẽ gọi

“Xi! Ta nói vương gia a, ngài đừng gọi ta như vậy thật khiến cho ta nổi hết cả da gà, hơn nữa chúng ta cũng không thân mật đến mức như vậy đi, ngài cứ gọi ta là Y Diệp là được rồi...” Doãn Y Diệp nói

“Nàng, rốt cuộc là đang muốn đùa gì nữa đây?!” Lãnh Ngạo Phong thanh âm trầm lại

“Ai da! Đùa?! Ta là đang nói thật nha...” Doãn Y Diệp buồn bực nói: “vương gia, có lẽ là ngài nhận lầm người rồi, ta quả thật lần đầu tiên gặp ngài đó”

“Doãn Y Diệp...” Lãnh Ngạo Phong thanh âm đã có chút nghiến răng nghiến lợi

“Àn?!” Doãn Y Diệp tùm tùm cười, hoàn toàn không xem khối băng di động kia có bao nhiêu đáng sợ mà đứng bên cạnh Lãnh Tuyết Nhiên cùng Lãnh Ngự Vân đã âm thầm lau mồ hôi liên tục rồi, có lẽ tam đệ bọn họ nói đúng, nữ nhân này quả thật là người kia, có thể đứng trước mặt lạnh tam vương gia vẫn bình thản cười tùm tùm, duy nhất chỉ có một mình Doãn Y Diệp mà thôi

“Ha ha, ta nói Y Y nha, nàng lại trêu chọc đào hoa nữa sao?!” quanh quẩn tiếng cười đầu đầu, bạch y nam tử dường như là đột ngột xuất hiện, có thể nói khinh công của người này đã đến mức đập tuyết vô ngân, giống như không tiếng động bước vào nơi được xem là ngọc hủ tàng long tam vương phủ này mà không kinh động bất cứ ai, có thể nói bạch y nam tử võ công cực cao

Bạch y nam tử, mi mục như họa, dung mạo tuấn mỹ vô trù, lại vận bạch y trắng muốt không tỳ vết như là trích tiên hạ phàm, trên tay còn ôm một tiểu hài tử, chừng hai ba tuổi, trắng nõn đáng yêu. Bạch y nam tử từ trên nóc nhà bay xuống đứng bên cạnh Doãn Y Diệp, trêu đùa nói

Doãn Y Diệp thanh âm lạnh nhạt: “Nguyệt Thiên Âm, người thật lắm chuyện”

Tiểu hài tử đang nằm úp sấp trên vai của bạch y nam tử, thấy Doãn Y Diệp mới nhón miệng cười, y y nha nha nói: “mẫu thân.. mẫu thân... ôm ôm...” Doãn Y Diệp ôn nhu cười, vươn tay ôm lấy hài tử, nhẹ giọng hỏi: “búp bê ngoan! Nói cho mẫu thân biết hôm nay chơi có vui không?!” Tiểu hài tử cười rộ lên, mềm mềm nói: “phụ thân ôm bảo bảo phi phi, rất vui...”

“ừ! Lần sau bảo phụ thân tiếp tục mang búp bê phi phi nha...” Doãn Y Diệp buồn cười nói, ngón tay điểm nhẹ hài tử cái mũi

Bạch y nam tử, tuấn mỹ vô trù mà từ y nữ tử cũng thanh tú không kém lại thêm tiểu hài tử phần điều ngọc mài có thể nói là một nhà ba người vô cùng hạnh phúc khiến cho người ta không khỏi ghen tỵ mà Lãnh Tuyết Nhiên cùng Lãnh Ngự Vân âm thầm kinh hãi, này... rốt cuộc mọi chuyện là ra sao a

Mọi người chưa kịp định thần thì tiểu hài tử lại tiếp tục câu nói tiếp theo khiến cho đám người ở đây bỗng nhiên rụng rời tay chân, tiểu hài tử thấy hắc y nam nhân đứng bên cạnh mẫu thân của nó, bỗng dưng vươn tay, điềm điềm cười : “ phụ.. thân, ôm.. một cái!” Rõ ràng là nói với Lãnh Ngao Phong nha

“ Ai da! Ta là không nghe lầm đi...” Lãnh Ngự Vân thì thảo, lấy tay tự véo mình một cái, rất đau nha! Rõ ràng là không nghe lầm. Lãnh Tuyết Nhiên ánh mắt xem thường nhìn nhị đệ của mình trong khi đó Lãnh Ngao Phong nhận từ đả kích này để đả kích kia khiến cho y như chết lặng

“ Ngoan bảo bảo nha! Người đừng lúc nào thấy nam nhân đứng gần mẫu thân của người điều tự xưng là phụ thân...” Nguyệt Thiên Âm buồn cười, trêu ghẹo tiểu hài tử, tiểu hài tử cái hiểu cái không nhưng thấy Lãnh Ngao Phong không có ý định ôm nó, nó mếu máo, vươn tay ôm cổ Doãn Y Điệp, không thèm quan tâm đến vị phụ thân này nữa

“ Ha hả, tam vương gia, thật có lỗi, hài tử của ta cứ thấy nam nhân nào gần ta điều nhận lầm rằng là phụ thân của nó, ngài đừng giận!” Doãn Y Điệp cười nói

“ Phụ thân của...hài tử...” thanh âm của y khô khốc vô cùng

“ Đã chết!” Doãn Y Điệp bình thản nói, hoàn toàn không chút tình cảm

“ Đúng rồi, tam vương gia, ngài cũng nên trả lại cho ta được vương điện đi!” Doãn Y Điệp lên tiếng, vươn tay nhìn Lãnh Ngao Phong. Thật sự nàng rất muốn đốt cuốn sách phiền phức ấy cho rồi nhưng là không thể a, thật sự chán ngán, sự phụ là đang muốn nàng gấp rắc rối mà

Lãnh Ngao Phong siết chặt lấy cuốn sách, y nhìn nữ tử trước mặt mình, nhiều lắm cảm xúc muốn thoát lên, nhiều lắm những cuồng loạn bứt rứt trong lòng muốn bùng nổ nhưng lại không biết làm sao diễn đạt, y là vậy, từ nhỏ đến lớn, không biết làm sao diễn đạt cảm giác của mình, càng khiến cho những người y quan tâm càng thêm xa cách y mà thôi

“ Doãn Y Điệp, ta... rốt cuộc gì gì của nàng?!” Lãnh Ngao Phong thì thảo, có chút tự giễu. Ba năm gặp lại, nữ tử khiến cho y vườn bần lâu đến như vậy hoàn toàn xem y như người xa lạ mà y cũng không rõ nguyên nhân do đâu, thật là đáng buồn cười. Doãn Y Điệp yên lặng nhìn Lãnh Ngao Phong, đôi con ngươi đen láy sâu thẳm, không thấy đáy mà cũng không hiện hữu cảm xúc nhiều lắm, nghiêng đầu nhìn y, nhẹ cười : “ không là gì cả, tam vương gia từ đâu đến cuối ngài cứ nói những lời thật khó hiểu, chúng ta... đã từng gặp nhau sao?!”

Mắt đẹp khê chớp một chút, có vẻ rất là vô tội : “ nhưng là ta từ nhỏ sống trong cốc với sư phụ, cũng vừa mới đến đế đô mà thôi” nói đoạn liếc sang bạch y nam tử, cười cười : “ người nói đúng không Thiên Âm...” Bạch y nam tử đang hí hửng xem ‘cuộc vui’ bỗng dưng nghe mình bị điểm danh, ngừng đầu nhìn Doãn Y Điệp rồi lại nhìn sang tam vương gia, cười đến ý vị thâm trường : “ hắc hắc, đúng vậy... đúng vậy nha!! Tiểu sư muội từ nhỏ sống trong Dược cốc, chưa từng ra ngoài ^^”

Bạn đang đọc truyện *Điệp Ngao Y Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ôn Nhu

Chỉ cần nàng ấy, vẫn bình an là tốt rồi

Nỗi đau khác cốt năm ấy, tuyệt vọng nhìn băng hồ lạnh như băng ấy, khiến cho y ba năm ác mộng bây giờ có thể nhìn thấy nàng ấy vẫn bình yên đứng trước mặt y, phần ân tình này cũng đủ y cảm tạ trời xanh rồi

Còn, nàng ấy... không niệm chút tình xưa, cũng chẳng hề gì

Nàng ấy.... dù đã có hài tử của người khác, cũng không sao

Dù, nàng ấy.... có lạnh lùng với y nhiều như thế nào chẳng nữa

Y, vẫn muốn ôm nàng ấy vào trong lòng lần nữa, vẫn muốn đuổi theo bước chân nàng ấy, vẫn còn muốn.... lần thứ hai bước vào tim của nàng ấy....

Nguyệt Thiên Âm càng chăm chú nhìn vị tam vương gia nổi tiếng này thêm vài lần, dung mạo không sai, có thể nói là nhân trung long phượng, võ công nhất định là tuyệt đỉnh cao thủ có thể nói là ngang tay với Nguyệt Sí Hiểu, à.. nếu như không tính đến nam nhân này quá lạnh lùng chẳng khác tảng băng di động thì cũng được xem là một nam nhân hoàn mỹ nha, mà dường như vị tam vương gia này với tiểu sư muội nhà y, quả thật có một đoạn duyên phức tạp nhỉ

Nguyệt Thiên Âm híp mắt nhìn tiểu hài tử, vươn tay xoa xoa đầu của nó, đôi môi cong lên tiểu dung hết sức bí hiểm, giờ y mới thấy tiểu búp bê quả thật có vài phần giống với vị tam vương gia này, chắc! chẳng lẽ này chính là nam nhân mà tiểu sư muội vẫn ‘ghỉ hện’ trong lòng nhưng là nhìn nam nhân này cũng không thuộc dạng bội tình bạc nghĩa a, sao lại hơn ba năm trước khiến cho tiểu sư muội nhà y thể thâm vậy nhỉ?!

Lãnh Ngao Phong mím chặt môi, tiếp tục đăm đăm nhìn Doãn Y Điệp, ta nói a tam vương gia, ngài cứ chăm chăm nhìn người ta thì sẽ khiến cho người ta có áp lực lớn lắm đó

Không khí, lại lưu chuyển cứng ngắt nữa rồi, khiến cho mọi người cảm thấy khó thở vô cùng

Doãn Y Điệp lạnh nhạt thờ dài : “ mà thôi, ngài và ta nếu thực sự có quen biết thì coi như quá khứ đi, vì ta vốn không có ấn tượng lắm, hà có gì ngài phải chấp nhất nì, gốc nhân tham ngàn năm kia, ta sẽ nhanh chóng hoàn lại cho ngài, còn Được Vương điễn, làm phiền ngài đưa lại cho ta, như vậy được chứ?!”

Lãnh Ngao Phong bỗng dung bật cười, tiếng cười dài khô khốc khản đặc, chói tai trần ngập bi thương, khiến cho người ta không khỏi xót lòng

“Quá khứ?!.. Không ấn tượng..?!... hảo, hảo.. tốt lắm, Doãn Y Điệp... nàng quả nhiên đủ nhẫn tâm, nhưng cũng phải cho ta biết nguyên nhân là vì sao chứ?!” Lãnh Ngao Phong quát khê, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ, không khí quanh y cũng lạnh đi mấy phần

Tiểu hài tử có vẻ bị dọa đến, rụt lui càng ôm chặt lấy mẫu thân của nó, Doãn Y Điệp lạnh lùng nhìn Lãnh Ngao Phong, cười nhạt : “ tam vương gia, ngài cũng không cần phải lớn tiếng như vậy đi, ta đã nói chúng ta không quen biết, nếu ngài cứ cố chấp cho là vậy thì ta không còn chuyện để nói, còn Được Vương điễn khi nào ngài không còn hứng thú nữa thì đến trả lại cho ta, được rồi! hôm nay đã làm phiền ngài, ta xin cáo lui trước”

Nói xong quay người bước đi, Nguyệt Thiên Âm buồn bực, cũng chạy theo sau, chặc! lâu lâu mới thấy tiểu sư muội phát uy, quả nhiên uy lực hơn người, ngay cả tam vương gia cũng bị dọa đứng không nói một lời nha, quả nhiên có thể đắc tội với ai cũng đừng nên đắc tội với tiểu sư muội nhà y

Bóng lưng của nữ tử khuất dần, Lãnh Ngao Phong cả người lạnh lẽo đến phát run, hai tay siết chặt, móng tay ấn chặt lòng bàn tay, tơ máu ần ần chảy ra, Lãnh Ngự Vân cùng Lãnh Tuyệt Nhiên đến lại gần vị tam đệ của mình, mới hoảng hốt phát hiện, Lãnh Ngao Phong khóe miệng chảy máu...

Chân khí tán loạn, không kiềm chế được cảm xúc, tẩu hỏa nhập ma

Hai người cuồng quýt, vội vã truyền chân khí cho Lãnh Ngao Phong, một lát sau mới thở phào nhẹ nhõm. Cũng may là không quá nặng, Lãnh Tuyệt Nhiên cười khò, tam đệ của y xưa nay vốn nổi tiếng là bình tĩnh, bình tĩnh đến mức lãnh khốc, dù trời có sập cũng không làm y dao động nửa bước vậy mà giờ khắc này đây chỉ là vì vài ba câu nói của nữ tử đó lại khiến cho tam đệ của y thảm bại như vậy

Lãnh Ngự Vân không khỏi cảm thấy buồn bực vô cùng : “ chuyện này rốt cuộc là sao vậy?! nếu như nữ tử kia quả thật là Doãn Y Điệp năm ấy, sao lại đối với lão tam lạnh lùng như thế, hơn thế nữa nhìn hài tử kia cũng hơn hai tuổi, lão tam... đệ cứ khẳng khẳng một mực là nữ tử đó nhưng là dường như nữ tử đó không mấy để ý, chuyện năm xưa, ân oán khúc mắc... cứ rồi rít mù mịt...”

“Hài tử nha...” Lãnh Tuyệt Nhiên thì thầm : “ nhìn thấy hài tử ấy, ta như nhìn thấy lão tam mấy mươi năm về trước vậy....”

“Không thể nào...” Lãnh Ngao Phong nhú mi : “ ta cùng nàng... Vốn chưa có chuyện gì xảy ra”. Năm xưa y đối nàng yêu thương tận xương, tôn trọng nàng vô cùng, bọn họ chưa thành thân làm sao y dám đối nàng có hành động khác không tôn trọng được?!

“Lão tam, bây giờ đệ làm sao nha, có vẻ như Doãn Y Điệp hoàn toàn không niệm chút tình xưa!?” Lãnh Tuyệt Nhiên như thật như giả hỏi. Y cảm thấy cảm xúc của nữ tử đó, không chế tốt lắm, tốt đến mức y cũng không cảm nhận được điều gì dao động từ đôi mắt ấy, tốt đến mức khiến cho y tâm lãnh, năm xưa lão tam đối với nàng ấy tình sâu như vậy, sao nàng ấy lại vô tình như thế đâu, chả lẽ có điều gì mà bọn họ không biết?!

“Không quan trọng...” Lãnh Ngao Phong nói : “ chỉ cần nàng ấy quay trở về là tốt rồi”

Chỉ cần nàng ấy, vẫn bình an là tốt rồi

Nỗi đau khắc cốt năm ấy, tuyệt vọng nhìn băng hồ lạnh như băng ấy, khiến cho y ba năm ác mộng bây giờ có thể nhìn thấy nàng ấy vẫn bình yên đứng trước mặt y, phần ân tình này cũng đủ y cảm tạ trời xanh rồi

Còn, nàng ấy... không niệm chút tình xưa, cũng chẳng hề gì

Nàng ấy.... dù đã có hài tử của người khác, cũng không sao

Dù, nàng ấy.... có lạnh lùng với y nhiều như thế nào chẳng nữa

Y, vẫn muốn ôm nàng ấy vào trong lòng lần nữa, vẫn muốn đuổi theo bước chân nàng ấy, vẫn còn muốn.... lần thứ hai bước vào tim của nàng ấy....

Chợt, y nở nụ cười, một thoáng ôn nhu...

“Chặc! không ngờ lão tam nhà ta đúng là tình thánh!” Lãnh Ngự Vân buồn bực nói, tay cầm chiếc phiến liên lục phe phẩy dù thời tiết vẫn đang lạnh ngắt. Y cùng đại hoàng tử rời khỏi vương phủ, trên đường quay về, Lãnh Ngự Vân liên tục tặc lưỡi, lắc đầu, hết sức lòng bông

“Ừ! Nhưng là quả thật ta cảm thấy tiểu hài tử ấy thật sự giống tam đệ lúc còn nhỏ...” Lãnh Tuyệt Nhiên nhún mi nói, nhưng là lão tam nói vẫn chưa cùng Doãn Y Điệp có những hành động thái quá, vậy là... ra sao nha! Y khẽ nhún mày, cố sức nhớ lại chuyện quá khứ....

“Được rồi, chuyện này lão tam sẽ điều tra, huynh an tâm đi...” Lãnh Ngự Vân hi hi cười : “ xem ra ngày lão tam thành thân cũng không xa nữa, chúng ta sẽ chẳng phải lo lắng về chuyện vương phi của lão tam, cũng không bị phụ vương cùng mẫu hậu làm phiền, tương lai thật là tươi sáng mà”

“A!” Lãnh Tuyết Nhiên bỗng đứng nặng nề thốt lên : “ nhị đệ, nếu... nếu như phụ hoàng cùng mẫu hậu biết chuyện lão tam lại muốn cùng Doãn Y Điệp thì sao nha...”

Chuyện năm xưa, mẫu hậu không đồng ý Doãn Y Điệp, đến bây giờ y vẫn còn nhớ đâu

“Hắc hắc, đại ca huynh còn không biết lão tam sao, lão tam một khi quyết định chuyện gì, có ai có thể ngăn trở sao?! kháng chỉ?! Ha ha..., đừng quên lão tam từ nhỏ đến lớn kháng chỉ phụ hoàng không biết bao nhiêu lần vẫn ung dung sống tốt đó thôi, phụ hoàng là tối hiểu rõ lão tam không phải sao?!”

“Nhị đệ, đừng xem mọi chuyện đơn giản như vậy, năm xưa Doãn Y Điệp làm sao lại đột nhiên mất tích?!” Lãnh Tuyết Nhiên than khê : “ nếu ta đoán không lầm... chuyện này mẫu hậu cũng có một phần xen vào...”

“Cái gì, huynh là nói...?!” Lãnh Ngự Văn thốt lên : “ không thể nào, mẫu hậu yêu thương lão tam như vậy, làm sao lại làm chuyện như thế, bắt cóc đi Doãn Y Điệp chẳng khác nào giết chết lão tam nha, ba năm nay lão tam sống dở chết dở, không phải mẫu hậu cũng không rõ”

“Chính vì mẫu hậu quá yêu thương tam đệ cho nên không muốn chuyện gì xảy ra với tam đệ cả, đệ đừng quên lúc trước Doãn Y Điệp trúng cổ độc không không chế được bình, năm lần bảy lượt đã thương tam đệ, mẫu hậu khi biết chuyện này vô cùng phẫn nộ, hận lập tức không thể giết Doãn Y Điệp, nếu không phải lão tam vẫn khẳng khái một mực bảo vệ Doãn Y Điệp thì cô nương ấy đã chết lâu rồi”

“Nhưng là... nhưng là nếu như chấp nối sự việc với nhau... nếu như quả thật như huynh suy đoán, năm xưa Doãn Y Điệp trước khi mất tích đã có thai, như vậy... mẫu hậu sao có thể...” Lãnh Ngự Văn lấp bắp kinh hãi

“Ta... cũng chỉ suy đoán mà thôi...” Lãnh Tuyết Nhiên trầm giọng nói : “ có lẽ mẫu hậu không biết điều này...”

“Vậy, lão tam có biết mẫu hậu có nhúng tay vào chuyện này..?!” Lãnh Ngự Văn vẫn

“Nếu như đệ ấy biết, liệu đệ ấy... có dễ yên không?!” Lãnh Tuyết Nhiên cười khổ : “ lão tam không như chúng ta, không có tình cảm sâu đậm với phụ vương và mẫu hậu, không quyến luyến nhiều thân tình...”

“Lúc nhỏ, mẫu hậu cùng phụ vương bỏ quên lão tam nhiều năm như vậy, đợi cho đến khi nhận ra, lão tam đã khác hẳn như hài tử cùng tuổi rồi, trầm mặc lạnh lùng, xung quanh tạo nên một khối tường cứng rắn như thép bảo vệ mình, ngay cả phụ vương mẫu hậu cũng không cách nào xen vô được mà chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cũng không có cách nào bước vào bức tường đó...”

“Cho nên, phụ vương nhiều năm như vậy dung túng lão tam, không phải sao?! ngay đến cả đệ cũng từng nhiều lần ghen tỵ là gì?! Nhưng là... Lão tam có vẻ không mấy quan tâm, không phải sao?!”

“Có lẽ là... phụ vương cùng mẫu hậu... đã muộn rồi...”

“Ta cứ nghĩ, có lẽ lão tam nhân tình mỏng, đậm tình lạnh tâm nhưng là khi gặp nữ tử đó...”

“Ta chợt nhận ra, hóa ra lão tam, mấy mươi năm luôn cô tịch như vậy...”

“Cho đến khi, nữ tử đó phá vỡ bức tường thép kia trong lòng của lão tam, ta đã cảm thấy vui vẻ biết mấy, có lẽ sau này lão tam cũng không còn cô đơn nữa, nhưng là chuyện đột ngột xảy ra, nữ tử ấy đi rồi, đồng thời cũng mang đi tâm của lão tam, để lại cũng là khối xác trống rỗng mà thôi”

“Lúc trước nữ tử ấy khi trúng cổ độc, năm lần bảy lượt, suýt lấy tính mạng của lão tam, dù nữ tử ấy không nhớ gì cả, dù là không phải lỗi của nữ tử ấy, chúng ta đã từng oán rất nhiều nhưng chỉ có duy độc lão tam, từ đầu đến cuối vẫn bao dung nữ tử ấy, nhất định không cho chúng ta nói sự thật ra cho nữ tử ấy biết...”

“Ta đã yêu, cho nên ta hiểu, lão tam là không muốn nữ tử ấy lo lắng, nữ tử ấy rời xa lão tam nhưng là trăm ngàn phòng bị, cuối cùng nữ tử ấy cũng bị người bắt đi...”

“Ta,... tìm mọi cách ngăn cản lão tam, không để cho lão tam biết được chuyện này có liên quan đến mẫu hậu nhưng là... nhị đệ, đệ biết không, có lẽ... lão tam đã biết được rồi, cho nên mấy năm nay cứ âm thầm làm bất hòa cùng phụ vương và mẫu hậu, ta.... phải làm thế nào, mới có thể khiến cho chúng ta quay lại như lúc ban đầu đây?!.....”

“Đại ca, huynh...” Lãnh Ngự Văn bỗng đứng chưa dứt vô cùng, vươn tay vỗ vỗ vai Lãnh Tuyết Nhiên, nói : “ đại ca, huynh thật ra cũng đã rất quan tâm đến tam đệ”

“Ha ha...” Lãnh Tuyết Nhiên cười gượng : “ có lẽ là... áy náy, chúng ta... điều có lỗi với tam đệ, không phải sao?! tam đệ khổ như vậy...”

“Ta vẫn còn nhớ rõ, tam đệ lúc nhỏ rất khả ái nhu thuận, rất thích theo đuổi chúng ta, nhưng là...” Lãnh Tuyết Nhiên trào phúng cười : “ nhưng mà chúng ta lúc nhỏ chê tam đệ yếu đuối không muốn chơi cùng, đôi khi lại bắt nạt tam đệ, nài cho đến khi mẫu hậu vì sinh Tuyết Cơ, vì khó sinh mà nguy hiểm tính mạng, lão đạo kia kịp thời xuất hiện cứu mẫu hậu một mạng nhưng lại mang đi tam đệ...”

“Chúng ta khi ấy, rõ ràng lớn như vậy, sao lại không gánh vác lại để cho tam đệ còn nhỏ như thế phải chịu đựng cảnh ấy, lão đạo đó ta đã thăm dò dù võ công đang phong tạo cực, dù bây giờ bố trận khiến thiên hạ thần phục, dù là một nhân vật phong vân không biết bao nhiêu người muốn bái ông ta làm thầy nhưng mà ông ta.... Lại rất thích hành hạ học trò của mình”

“Bây năm, bảy năm sau tam đệ quay lại, võ học đã thành tựu, cái gì cũng xuất sắc hơn người nhưng là những gì tam đệ phải chịu... chúng ta sẽ chẳng bao giờ có thể hiểu hết được, lúc tam đệ mười hai tuổi năm ấy, ta tình cờ phát hiện tam đệ trên người, vết thương nhiều vô số kể, đủ loại hình thù vết thương...”

“Nhị đệ, trong khi đó chúng ta vinh hoa phú quý được mẫu hậu cùng phụ vương sủng ái hết mực thì tam đệ đang chịu những nỗi đau gì?”

“Đại ca, huynh... đừng nói nữa...” Lãnh Ngự Vân gầm nhẹ

“Chuyện đã qua, huynh hà tất phải làm khổ mình như vậy?!...”

“Này, không phải là lỗi của huynh, không phải sao?!” Lãnh Ngự Vân trầm giọng nói

“Ta...” Lãnh Tuyết Nhiên há miệng thờ dốt

“Đừng cảm thấy tội lỗi, lão tam... chưa từng oán trách chúng ta, huynh biết rõ mà”

“Chính vì vậy cho nên ta mới càng cảm thấy áy náy”

“Cho nên, ta càng muốn vì tam đệ làm nhiều điều hơn nhưng là càng như thế ta càng cảm thấy khinh bỉ bản thân mình, như là làm nhiều như vậy để cảm thấy bình tâm hơn mà thôi, nhị đệ! Đệ nói xem... ta có phải là kẻ chẳng ra gì không?!” Lãnh Tuyết Nhiên sâu thâm cười

Lãnh Ngự Vân giương mi nhìn đại ca của mình, thanh âm nhẹ hẫng đi nhiều lắm: “đại ca, tự vấn lòng mình, huynh... chẳng lẽ chưa bao giờ thực sự quan tâm đến tam đệ, nếu không vì quan tâm hà tất phải áy náy này, nếu không vì quan tâm hà tất phải lo lắng, nhiều năm như vậy! huynh vẫn vì lão tam lo lắng, ngay đến cả ta cũng cảm nhận được hướng chỉ là lão tam?!”

“Huynh, vốn đâu phải là người tốt, chẳng lẽ chỉ là đơn thuần áy náy thôi sao?!”

Lãnh Ngự Vân xuy cười, vươn tay vỗ vỗ vai Lãnh Tuyết Nhiên: “cho nên, đừng tự dằn vặt mình như vậy, cả ba chúng ta đều là huynh đệ tốt không phải sao?! huyết mạch trong người, dù chuyện gì xảy ra cũng không bao giờ đoạn được, phụ vương cùng mẫu hậu cũng thế, Tuyết Cơ cũng vậy, gia đình sáu người chúng ta, mãi mãi bên nhau...”

“Có lẽ, lão tam sẽ oán sẽ giận mẫu hậu nhưng sẽ rất nhanh mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, dù gì... đã lâu như vậy, người cũng đã tìm được rồi, làm sao lại phải cố chấp chuyện quá khứ?! thay vì vậy hướng đến tương lai chẳng phải tốt sao?!”

“Ừ! Đệ nói đúng...” Lãnh Tuyết Nhiên cười khê, gạt đầu, trong lòng! Khối tảng đá nhiều năm như vậy, coi như rơi xuống, cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều

Bạn đang đọc truyện *Diệp Ngạo Y Phong* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hận Và Yêu

Tiểu hài tử cuộn mình trong chăn, an tường ngủ, đôi má hồng hào, cái miệng nhỏ xinh lâu lâu chu lên, cùng môi hàng mi dài khê run... bộ dáng thật là đáng yêu khiến cho người ta không khỏi muốn cắn một ngụm

Doãn Y Diệp ôn nhu cười, vươn tay chạm nhẹ vào má của tiểu hài tử, ánh mắt tràn đầy sủng nịnh, hài tử mới đó mà đã lớn như vậy, lúc trước mới sinh chỉ nhỏ xíu, yếu ớt vô cùng. Năm đó nàng bị người hại vào băng hồ, nguyên khí hao tổn, hài nhi trong bụng cũng chịu ảnh hưởng.

Nếu năm đó không gặp phải Dược vương thì có lẽ hài tử cũng không còn tồn tại đi, nhưng là một cái hài tử khác, đối nàng là vô duyên. Doãn Y Diệp ánh mắt đau xót, đưa tay ôm bụng của mình, rõ ràng là cặp song sinh nhưng chỉ còn một, hài tử sinh ra cũng yếu ớt vô cùng, nếu không phải Dược vương bỏ gần hai năm trời điều trị thì có lẽ hài tử của nàng cũng sẽ chẳng còn tồn tại đến ngày hôm nay

Đứa nhỏ kia, nàng vô duyên, không có thể nhìn thấy được, mới có ba tháng, sinh mệnh còn chưa hình thành đã không còn rồi, đau đến không thờ nổi. Đau đến mức nàng hận không thể lấy kiếm đâm từng nhát, từng nhát vào ngực nam nhân kia, nhưng là oán rồi, hận rồi, Doãn Y Diệp bị ai phát hiện, trong lòng nàng nhiều năm như vậy, đã quen không gọn sống mọi cảm xúc rồi nhưng lại khi gặp nam nhân đó, vẫn cảm giác nghẹt thở

“YY, nàng sao vậy?!” Nguyệt Thiên Âm vừa bước vào, thấy Doãn Y Diệp ôm bụng, vẻ mặt tràn đầy thống khổ, không khỏi lo lắng hỏi thăm, này chẳng phải vẫn tốt lắm sao, tự dưng lại ôm bụng đau đớn như vậy chứ, tiểu sư muội này thật khiến cho y không khỏi lo lắng mà. Doãn Y Diệp sắc mặt tái nhợt lắc đầu, là di chứng năm đó, lâu lâu sẽ đau đến đoạn từng khúc ruột, bệnh không thể dứt

Sư phụ nói, đó là tâm bệnh

Tâm bệnh cần tâm dược, nhưng là tâm dược của nàng, lại ở đâu?!

“Y Y, là nam nhân đó sao?” Nguyệt Thiên Âm đỡ Doãn Y Điệp đứng dậy, truyền chút chân khí cho nàng, mới lên tiếng hỏi. Doãn Y Điệp nghiêng đầu nhìn Nguyệt Thiên Âm, cười nhạt : “ngươi là đang nói cái gì”. Nguyệt Thiên Âm chau mày nhìn Doãn Y Điệp, vươn đầu ngón tay chỉ chỉ gò má của nàng, ôn hòa nói : “đừng cười, thật là khó coi! Nàng biết rõ ta hỏi điều gì mà, nam nhân đó, kẻ mà nàng hận, kẻ mà nàng yêu lâu đến như vậy, là phụ thân của tiểu hài tử, chính là tam vương gia Lãnh Ngạo Phong! đúng không?”

“Không phải!” Doãn Y Điệp lạnh nhạt đáp

“Chắc! Y Y nha, nói dối chính là không nên !” Nguyệt Thiên Âm hi hi cười

“Người ta yêu là Lãnh Ngạo Phong của nhiều năm về trước, từ lúc ấy, lúc mà ta rơi xuống Băng Hồ ấy, hẳn cũng đã chết rồi...” Doãn Y Điệp cười, không chút cảm xúc : “người ta hận... đúng vậy... ta hận! nhưng là không yêu làm sao có hận?! Lãnh Ngạo Phong bây giờ, ta không muốn yêu cũng không muốn hận, chỉ cảm thấy mệt mỏi mà thôi”

“Vậy thì, ngàn dặm xa xôi chạy đến đế đô này, là để là gì?” Nguyệt Thiên Âm gần từng tiếng

Doãn Y Điệp vươn tay vuốt nhẹ lọn tóc đen huyền của mình, đôi con ngươi đen thẳm, lóe một chút ánh sáng, khoe môi cong lên tiểu dung tà mị : “báo thù!”

“Hài tử của ta, cũng không thể không đầu không đuôi chết uất ức như vậy, ta... muốn báo thù...”

Nguyệt Thiên Âm thờ dài : “có thể xuống tay được sao?”

Doãn Y Điệp cười trừ : “sao lại không?!”

Nguyệt Thiên Âm lắc đầu, trầm giọng nói : “Y Y nha, đừng làm chuyện khiến cho mình về sau hối hận”

Doãn Y Điệp yên lặng không nói, lãnh hương u uất cả căn phòng, không gian tĩnh lặng, áp lực tiếng thờ dài

Tịch mịch, đau thương... cũng hóa thành vô tri vô giác

Thiên tuyệt vương phủ

“Vương gia, lần này may có ngài ra tay tương trợ, thế tử của tại hạ mới không có vấn đề gì, phần ân tình này Tư Đồ Thiên nhất định ghi khắc trong lòng...” Tư Đồ Thiên chấp tay đối với Lãnh Ngạo Phong, trịnh trọng nói từng chữ. Lãnh Ngạo Phong nhìn y, lạnh nhạt nói : “không cần, bốn vương gia tay cứu giúp không phải là người...”

“Ách! Dù sao thì... cũng cảm tạ vương gia...” Tư Đồ Thiên ngượng ngừng cười, vương gia nhiều năm không gặp, ăn nói vẫn như vậy khiến cho người ta mất mặt a. Tư Đồ Thiên cảm thán, y cũng vị vương gia này cũng có thể xem là quen biết sơ giao, gặp nhau cũng là lúc hơn bảy năm về trước, khi ấy y còn trẻ hiếu chiến, nghe nói đồ đệ của Vô Trần tiên bối xuất sư cho nên mới mang kiếm đến khiêu chiến. Thiếu niên năm đó nhỏ hơn y bốn tuổi nhưng ôn trọng hơn y nhiều lắm, cuối cùng kết quả trận chiến đó y thua, thua tâm phục khẩu phục, từ đó y mới càng thêm ra sức tu luyện mong có một ngày có thể đã bại kỳ phùng địch thủ của mình

“Trận kiếm năm đó, đến bây giờ tại hạ vẫn còn khắc ghi đầy lòng đâu...” Tư Đồ Thiên cảm thán, có thể nói y cũng có thể xem là một võ sĩ, người mà y kính phục nhất ngoài Vô Trần tiên bối ra, còn có vị vương gia này nữa, thật mong lần nữa cùng vị vương gia này đấu kiếm nha

“Án...” Lãnh Ngạo Phong lãnh đạm đáp lại, người này kiếm thuật không sai, duy nhất có thể cùng y đánh lâu như vậy. Năm đó y mới xuất sư, lần đầu tiên cùng người tỷ thí chính là với nam nhân tên gọi Tư Đồ Thiên này

“Ai da! Tư Đồ đại ca, huynh lại dụ dỗ người khác cùng huynh đấu kiếm rồi, thật là dư thời gian mà...” Doãn Y Điệp vừa bước vào phòng đã nghe đoạn đối thoại của hai người không khỏi mở miệng trêu cợt. Sau đó nhìn Tư Đồ Thiên, nghiêm túc nói : “nếu có rảnh đi tỷ thí thì bỏ chút thời gian chăm lo cho Nhã tỷ tỷ đi, nếu tỷ ấy có sơ xuất gì ta sẽ cho huynh muốn chết không được muốn sống không xong đó”

“Ừ, đúng vậy... hắc hắc, Y Điệp nha, ta nhất định sẽ chăm lo cho Nhã Nhi, muội cứ an tâm. !” Tư Đồ Thiên cười làm lành. Chắc! tiểu sư muội mỗi khi nổi giận y thường cảm thấy da gà của y nổi hết cả lên, tiểu sư muội sẽ không chinh người đâu nhưng sẽ có hàng tá người vì tiểu sư muội nhăn mi mà tìm y trút giận đó, y không muốn trở thành kẻ thảm hại đó đâu. Thật là, tiểu sư muội mỗi khi gặp chuyện tiểu hài tử thì sẽ không kiềm chế được cảm xúc, là di chứng năm xưa đi...

“Huynh đừng cười như vậy, thật là khó coi...” Doãn Y Điệp bĩu môi, bước đến giường bắt mạch cho Trầm Vu Nhã, mới an tâm nở nụ cười, mọi chuyện đã tốt lắm giờ chỉ cần an thai là tốt rồi

Nhìn thấy Doãn Y Điệp nở nụ cười, Lãnh Ngạo Phong một thoáng ngây ngốc, đã lâu mới nhìn được tiểu dung ôn nhu đó, khiến cho y không khỏi hoài niệm lúc trước, nữ tử trên môi lúc nào cũng treo tiểu dung ấm áp như vậy, giờ thật là hiếm hoi

“Tư Đồ đại ca, hai người chuẩn bị làm gì bây giờ?” Doãn Y Điệp nhìn Trầm Vu Nhã rồi lại liếc sang Tư Đồ Thiên : “giờ Nhã tỷ mang thai, hai người không thể đến dự vô lâm đại hội được...”

“ừ!” Tư Đồ Thiên gật đầu, nhún nhún vai : “ta sẽ mang Nhã Nhi về được cóc an thai, còn muội thì sao?” Tư Đồ Thiên âm thầm liếc mắt Lãnh Ngạo

Phong một cái rồi lại nhìn Doãn Y Điệp, hỏi

“Cũng tốt, huynh mang tỷ ấy về, có sự phụ ở sẽ dễ dàng chăm sóc hơn., còn ta...” Doãn Y Điệp cười cười. Lãnh Ngao Phong âm thầm lắng tai nghe, vẻ mặt khá chăm chú như là y đang chuẩn bị làm một đại sự nào đó vậy. Doãn Y Điệp cúi đầu đùa giỡn ly trà, hi hi cười : “có lẽ ta sẽ ở lại để chờ một đoạn thời gian xem sao”

Lãnh Ngao Phong chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì Doãn Y Điệp lại nói tiếp : “tiểu búp bê cứ muốn ta tìm cho nó một phụ thân, xem để đồ phồn hoa như vậy, nhất định cũng sẽ kiếm được một nam nhân ‘tài sắc vẹn toàn’ đủ tiêu chuẩn không chừng”. Nửa đùa nửa thật, Tư Đồ Thiên âm thầm lau mồ hôi, rõ ràng là mười phần khiêu khích nha, tiểu sư muội à, muội thật sự không có gì với vị tam vương gia này sao, thật là nghi ngờ

“Khụ.. khụ..!” Tư Đồ Thiên ho nhẹ : “ha hả, ta nói tiểu sư muội à, theo ta thấy muội cứ lấy Nguyệt Thiên Âm hay Nguyệt Sí Hiệu cũng được mà, bọn họ có vẻ thích tiểu búp bê như vậy, cũng không sai nha, nước phù sa không lưu ngoại nhân điền mà...” Tư Đồ Thiên cũng rất phối hợp Doãn Y Điệp, nói ra nỗi lòng mình. Tha thứ cho y đi, y cũng muốn xem vị mặt lạnh vương gia này biến sắc lắm...

“Vậy thì trong thời gian này, nếu như nàng không chê có thể ở lại vương phủ, bốn vương nhất định sẽ tình Tư Đồ Thiên, hảo hảo giúp nàng kiếm được một nam nhân tốt...” Lãnh Ngao Phong rất nhẹ nhàng xen vào câu chuyện của hai người, nhưng là nghe kỹ mới phát hiện, từng chữ từng lời, được y nói rất nặng a...

“Uhm, cũng không sai! Y Điệp, dạo này võ lâm đang tìm được vương đế, sẽ không ít người đến phiền muội, hay là tạm thời muội ở nơi này đi, sẽ an toàn hơn nhiều lắm...” Tư Đồ Thiên ghen cười nói. Coi như sẽ tình gốc nhân tham ngàn năm kia, y xem như giúp vị tam vương gia này một chút đi

Doãn Y Điệp đầu đầy hắc tuyến nhìn Tư Đồ Thiên, thầm oán đúng là có thể dễ dàng ‘bán’ nàng như vậy a. Nhưng không sao, dù gì cũng nằm trong kế hoạch của nàng. Doãn Y Điệp nhoen miệng cười, nghiêng đầu nhìn Lãnh Ngao Phong, nói : “được a, nếu vương gia không chê phiền! dù sao vương phủ lớn như vậy, tùy tiện xếp cho ta một phòng khách là đủ rồi, cho đến khi mọi chuyện xong xuôi, ta sẽ đi”

“Không phiền...” Lãnh Ngao Phong nói. Đi?! Chê cười, lần này dù có nhốt nàng ở trong này mãi mãi y cũng tuyệt đối không để cho nàng rời đi lần nữa. Nàng muốn nghịch?! Y bồi nàng nghịch, nàng muốn đùa, y sẽ hảo hảo cho nàng đùa thoải mái, nàng muốn câu kinh?! Y sẽ để cho nàng đủ không gian câu kinh, nhưng tuyệt đối chỉ có thể là trong tầm mắt của y mà thôi

“Ha hả, vậy thì cảm ơn vương gia trước...” Doãn Y Điệp nháy mắt nói.

“Uy! Y Y, nàng làm ơn đi đâu nhớ nói với ta một tiếng có được hay không, mỗi lần tiểu búp bê tìm nàng thật là khiến cho ta mệt mỏi a...” Nguyệt Thiên Âm cảm thán, ôm lấy tiểu hài tử thả vào trong lòng của Doãn Y Điệp. Nhìn trong phòng ba người còn lại, Nguyệt Thiên Âm thoáng chốc lấy lại hình tượng của mình, cười đến phong kinh vân đạm : “ha hả, vương gia, thật là có lỗi, thói quen giang hồ nên ngài không ngại ta sẽ không hành lễ đi”

“Không ngại...” Lãnh Ngao Phong cứng ngắt nói

“Đến, búp bê, ngủ dậy có đói bụng không?!” Doãn Y Điệp nhẹ giọng hỏi tiểu hài tử

“Không có..., phụ thân... ăn ăn...” Tiểu hài tử còn chưa tỉnh ngủ hẳn, nài thanh nãi khí đáp. Doãn Y Điệp buồn cười quát nhẹ tiểu hài tử cái mũi, từ ái nói : “phụ thân đã cho búp bê ăn rồi sao?” Tiểu hài tử gật đầu. Doãn Y Điệp nhìn Nguyệt Thiên Âm, bật cười : “cảm ơn người, hài tử giao cho ta là tốt rồi, bên kia Sí Hiệu dường như gặp chút chuyện rắc rối, người đi qua giúp hắn đi”

Nguyệt Thiên Âm âm thầm bĩu môi : “vì sao ta phải giúp hắn chứ”. Nói thì nói vậy, bước chân đã không nhanh không chậm bước ra ngoài rồi. Doãn Y Điệp đảo ánh mắt trắng dã, nhàn nhạt nói : “khẩu thị tâm phi” mà Nguyệt Thiên Âm vừa bước ra cửa, bước chân một thoáng lảo đảo

Nguyệt Thiên Âm quay đầu nhìn Doãn Y Điệp, mắt trừng to, hai má ửng hồng, nghiêng răng nghiêng lợi quát : “Doãn, Y, Điệp”

Doãn Y Điệp tùm tùm cười, quơ quơ tay, ý nói không cần tiền. Nguyệt Thiên Âm thở phì phì, dùng khinh công bay đi mất

“Tư Đồ đại ca, huynh cùng Nhã tỷ tỷ cũng nên sắp xếp hành lý đi, càng nhanh chóng về Dược cốc càng an toàn. Có cần hay không ta gọi thư đến nhờ Sí Hiệu mang các người quay về?!” Doãn Y Điệp thủy chung vẫn có chút lo lắng. Tư Đồ Thiên nhún mày, bây giờ Nhã Nhi đang mang thai, cần cẩn trọng gấp trăm lần, y cũng không dám sơ xuất

“Để ta cho người hộ tống hai người họ đến nơi...” Lãnh Ngao Phong tiếp tục xen vào. Nguyệt Thiên Âm?! Sí Hiệu..?! thật là thân mật, không biết nàng còn có bao nhiêu ‘nam nhân’ khác nữa đây?! Lãnh Ngao Phong ần ần ghen tuông trong lòng, nữ tử này thật dễ dàng khơi mào lửa giận trong y mà

Tư Đồ Thiên đã không kinh ngạc nữa, chỉ âm thầm đánh giá, xem như trong lòng Doãn Y Điệp trong lòng Lãnh Ngao Phong, tuyệt đối không nhỏ...

“Vậy a, lại làm phiền tam vương gia....” Doãn Y Điệp cũng không khách khí, cười cười gật đầu. Tư Đồ Thiên cũng nói hai tiếng cảm ơn, Lãnh Ngao Phong gật đầu, ánh mắt ngay từ đầu vẫn không chuyển dời nhìn Doãn Y Điệp

Doãn Y Điệp đứng dậy, ôm lấy tiểu hài tử, nhìn Tư Đồ Thiên nói tiếp : “Tư Đồ đại ca, ta ra ngoài, huynh nghỉ ngơi chút đi”. Tư Đồ Thiên ôn hòa cười, gật đầu, muốn vươn tay vỗ vỗ vai tiểu sư muội của mình nhưng thấy ánh mắt của Lãnh Ngao Phong sáng quắc nhìn y không khỏi khiến cho Tư Đồ Thiên da đầu có chút run lên

Doãn Y Điệp chỉ cười nhẹ, xoay người bước ra ngoài mà Lãnh Ngao Phong cũng chậm rãi bước theo sau. Tư Đồ Thiên lắc đầu thở dài nhìn hai người bọn họ, sau đó cũng khép cửa, trèo lên giường, ôm lấy ái thể của mình, mỹ mỹ ngủ một giấc

Trong khi đó, bên ngoài, Doãn Y Điệp một bên ôm tiểu hài tử, một bên thăm thú cảnh đẹp vương phủ, hoàn toàn không xem nam nhân đi sau nàng. Cho nên hạ nhân trong vương phủ, hoàn toàn có thể nhìn thấy hiện tượng kỳ lạ xảy ra, rằng tam vương gia anh tuấn bất phàm, vô cùng tài giỏi của bọn họ, cứ liên tục ‘lễo đẽo’ đi theo sau một tử y nữ tử, mà tử y nữ tử trên tay còn ôm một tiểu hài tử phấn điều ngọc mài, ách! Hiện tượng này thật đủ quái lạ à nha

“Vương gia, sao ngài cứ liên tục đi theo ta vậy?!” Doãn Y Điệp không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt hỏi...

“Không được sao?!” Lãnh Ngạo Phong hỏi lại

“Vương phủ là của ngài, ngài muốn đi đâu, ta cũng không ngăn cản được” Doãn Y Điệp buồn cười đáp : “nhưng là ngài không thấy phiền sao?!”

“Không phiền, nàng biết rõ...” Lãnh Ngạo Phong than khẽ : “ vương phủ... cũng là nhà của nàng...”

Doãn Y Điệp một thoáng khựng lại, rồi sau đó đi tiếp, một thoáng cười khẽ : “ vương gia, ngài thật cố chấp, ngài vẫn cứ cho rằng ta là người mà ngài muốn tìm sao?!”

“Đúng là vậy!” Lãnh Ngạo Phong đáp, không phải nghi vấn, nghi ngờ, cũng chưa từng boăn khoăn là mình sẽ sai, y tin tưởng cảm giác của y, cũng tin tưởng cái nhìn của y, ngay từ đầu! nhận ra không phải khuôn mặt mà là bởi vì nàng là nàng, Doãn Y Điệp!

Doãn Y Điệp nhẹ cười, nói : “ vậy thì tùy ngài, mong rằng ngài sẽ không thất vọng!”

“Sẽ không!” Lãnh Ngạo Phong nhếch môi cười, tiểu ý ngâm ngâm

Thời tiết, vẫn lạnh

Trong vương phủ, hai cái bóng mờ mờ, một trước một sau, lại kỳ dị ảm áp đan xen vào nhau

Ba người

Nữ tử ôm lấy tiểu hài tử đi trước

Nam nhân bình thân theo sau, như là... thù hờ...

Bất giác, lại vẽ nên một bức tranh thật xinh đẹp

Ám áp

Doãn Y Điệp ánh mắt vẫn nhìn về phía trước, mâu quang vẫn vậy, không rõ nàng nghĩ gì

Bước chân trầm ổn của nam tử, vẫn theo sau nàng, luôn như vậy bất giác khiến cho nàng an tâm, dường như là chỉ cần nàng quay đầu lại, vẫn sẽ luôn có hắc, đứng nơi đó kiên nhẫn đợi chờ nàng

Không oán cũng không hối...

Nhiều năm như vậy, cứ ngỡ đã đủ xa cách, nhưng là chợt nhận ra, cảm giác ấy vẫn còn nguyên sơ trong lòng

Nam tử, hắc y trường bào, khuôn mặt lãnh tuấn bức người, lúc nào cũng chỉ một cảm xúc, duy độc đối nàng, đầy mắt nhu hòa hiếm thấy. Bất kể khi nào, chỉ cần nàng cần hắc, hắc sẽ xuất hiện bên cạnh nàng, cho nàng muôn vàn ảm áp

Nhưng là, từ khi nào lại thay đổi tất cả đâu?!

Hắc, không còn bên cạnh nàng khi nàng cần nữa

Hắc, đã đi... đi đâu rất xa, bỏ lại nàng

Và tuyệt vọng nhất là, hắc.. không cần nàng, không cần hài tử của bọn họ.....

Cái cảm giác lạnh như băng ấy lại quay về trong lòng nàng, nỗi đau âm ỉ ấy vẫn còn sâu như vậy, bất giác hai tay ôm hài tử cũng siết thật chặt

Nàng, là đang quyến luyến cái gì đâu?!

Lân này quay về, chỉ là trả thù không phải sao?!

Nàng, chỉ phải trả thù là tốt rồi, không cần nghĩ nhiều như vậy...

Chỉ cần..... trả thù là tốt rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Diệp Ngạo Y Phong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 6: Tử Nhi

Thiên tuyệt vương phủ có một cấm địa

Nơi đó, nếu không được phép của vương gia thì bất cứ ai bước vào cũng khó mà toàn thân có thể bước ra ngoài

Từng, cũng đã có một nữ nhân không biết sống chết, ý đồ bước vào căn phòng đó để tìm hiểu xem rốt cuộc căn phòng kia có gì lại có thể khiến vị vương gia nổi tiếng đó xem trọng như vậy nhưng là kết cục thật sự khiến cho người ta không dám nói a

Long có nghịch lân, không thể xâm phạm

Mà đối với vị tam vương gia vô tình này, khối nghịch lân kia vốn là điểm mấu chốt, người chạm phải, tất đầu rơi máu chảy

Cổ sự ấy qua đi cũng đã gần hai năm, và từ rày về sau cũng không ai dám bước đến cấm địa ấy nữa. Có lẽ mọi người sẽ nghĩ, nơi ấy thật xơ xác tiêu điều nhưng là trái lại, nơi ấy vẫn gọn gàng sạch sẽ hơn thế nữa vô cùng xinh đẹp

Căn phòng ấy, nằm trong biệt viện của vương gia, cách phòng của vương gia không xa, có thể nói là đối diện, chỉ cần mở cửa phòng một trong hai bên, điều thấy được đối phương

Về phía đông biệt viện, có một góc vườn nhỏ, nơi ấy trồng rất nhiều hồng mai

Hồng mai xưa nay chỉ sống ở phương nam khí hậu ấm áp nhưng ở Đế đô không khí vẫn lạnh hơn phương nam nhiều lắm, ấy vậy mà hồng mai vẫn sống được ở vương phủ này, có thể nói công sức bỏ vào chăm sóc bảo vệ từng gốc hồng mai của tam vương gia không phải là ít

Giờ đã là giữa đông, không khí lạnh đi rất nhiều, lát đặc tuyết đã rơi

Trắng xóa, phủ đầy từng cành cây, nóc nhà và cả sân vườn....

Hơi tuyết thật lạnh, nhưng cũng thật tinh khiết....

Căn phòng cấm địa năm đó, nay một lần nữa mở ra, có khách quý của vương gia vào ở nhưng không khỏi khiến cho người ta âm thầm suy đoán về lai lịch của vị khách quý kia....

Doãn Y Diệp nhìn căn phòng, bố trí từng dụng cụ, vẫn như vậy không có gì thay đổi, một chút cũng không xê dịch

Bất giác vươn tay chạm vào từng đồ vật, khóe môi không biết từ khi nào đã giãn ra

Rất ôn nhu

Một thoáng thờ dài, để cho nàng ở lại căn phòng năm đó, mục đích của hần là gì?!

Lãnh Ngạo Phong, giờ khắc này nàng thật sự có chút không hiểu, năm xưa là hần bỏ rơi nàng không phải sao?! giờ khắc này lại làm bộ dạng như nàng bỏ rơi hần không bằng! từng trong suy nghĩ của nàng, gặp lại hần sẽ là như thế nào?! Là lạnh nhạt không quen biết, là trào phúng cười cợt hay là.... Nhưng là suy tính của nàng, trăm ngàn vạn tính toán, lại không đúng một chút gì cả

Hần vẫn là hần năm đó, bên ngoài lạnh lùng nhưng bên trong bất giác từng chút từng chút quan tâm khiến cho người ta khó lòng phòng bị, khó mà không thể sa vào cái lưới quá đối ôn nhu đó do hần giăng ra

Doãn Y Diệp cười nhạt, nàng... có còn giá trị cho hần treo cột sao?! mà năm đó, nàng vốn cũng không có chút giá trị nào, hà tất hần đem giữ nàng lại bên mình, hà tất phải đối nàng tốt như vậy đến cuối cùng cũng còn lại là tan nát thống khổ....

ừ, thì có lẽ năm xưa hần từng đối nàng chút động tâm nhưng là có lẽ đã lâu cho nên chán ngán muốn vứt bỏ nhưng là giờ khắc này gặp lại vẫn muốn đối nàng tốt như vậy, Doãn Y Diệp một thoáng mê mang khó hiểu, lắc đầu bỏ đi mọi suy nghĩ, mặc kệ hần dở trò gì, nàng chỉ cần làm tốt chuyện của nàng là tốt rồi

“Tiểu thư... nô tỳ là Tử Nhi, vương gia để nô tỳ đến đây hầu hạ tiểu thư...” một thanh y nữ tỳ ngập ngừng bước vào nhìn Doãn Y Diệp hành lễ. Doãn Y Diệp giơ lưng mắt nhìn thanh y thiếu nữ trước mặt, một thoáng cảm thán. Mới đó mà nhanh thật, ba năm khiến cho tiểu cô nương đáng yêu năm ấy cũng

đã trưởng thành một thiếu nữ yêu kiều duyên dáng rồi

Từ Nhi thật ra tên gọi không phải Từ Nhi mà là tiểu Kiều, khoảng năm năm trước bị người lừa đảo bán vào kỹ viện tình cờ gặp gỡ Doãn Y Điệp cứu tiểu cô nương mới mười ba tuổi năm ấy một mạng, về sau vẫn đi theo bên cạnh Doãn Y Điệp, sau này mọi chuyện xảy ra, Doãn Y Điệp mất tích mà tiểu cô nương ấy cũng ở lại vương phủ, cũng là nữ tỳ duy nhất của Thiên tuyệt vương phủ

Khi vương gia cho gọi Từ Nhi đến hầu hạ vị tiểu thư này, Từ Nhi có chút không vui, căn phòng đó vốn là của tiểu thư nay lại cho người khác ở, Từ Nhi cảm thấy thật khó chịu, vương gia sao lại để phòng của tiểu thư cho người khác đâu?! Từ Nhi thật là khó hiểu, nhưng là khi gặp vị tiểu thư này, Từ Nhi lại cảm giác không hề chán ghét lại cảm thấy chút gì đó thân thiết

Vẫn quần áo màu tím, thiên thành khí chất. Tiểu thư năm đó vốn rất thích từ y, chỉ luôn vận từ y, bây giờ có chẳng vị tiểu thư này cũng từ y xinh đẹp khiến cho nàng cảm thấy thân thiết vô cùng

Năm đó, tiểu thư rất thích màu tím nên đặt tên cho nàng là Từ Nhi...

Thật là hoài niệm!!

“Ừ! Làm phiền người...” Doãn Y Điệp nhoen miệng cười

“Không... không có...” Từ Nhi phe phẩy đầu, thanh âm cũng thật quen thuộc, nếu không phải khuôn mặt khác có lẽ Từ Nhi đã tưởng lầm là tiểu thư của nàng đã quay về rồi đó

Doãn Y Điệp cúi đầu cười khẽ.....

Mái tóc đen huyền rũ xuống che đi bán gương mặt, ba ngàn thanh ti dài đến chấm lưng, phần trên được quấn bởi một thanh ngọc trâm, chất ngọc tím biếc hiếm thấy, ánh mắt trời rất nhẹ như phản chiếu trên chi ngọc như là có một tầng ánh sáng bao quanh mái tóc ấy

Từ y lụa mỏng, thân hình thiên gầy, làn da trắng nõn, nhìn có vẻ yếu ớt, tưởng chừng như một trận gió cũng có thể cuốn trôi nữ tử đó đi mất. Nhưng là, chăm chú nhìn về ánh mắt của nữ tử, tràn đầy kiên nghị cùng sắc bén, bất giác khiến cho người ta cảm giác không thể xem thường nàng được

Đầu ngón tay tiêm tể, xinh đẹp uyển chuyển từng mũi kim, trên mảnh lụa đỏ, đã hiện lên những đường thêu chi bạc, tinh tế mà xinh động. Nữ tử có vẻ chuyên chú túc mục, không lăm để ý đến xung quanh, dường như rất toàn tâm toàn ý thực hiện cho hết tác phẩm của mình

Mãi cho đến một canh giờ sau, nữ tử mới thỏa mãn cười, bởi lẽ cuối cùng kiện áo bông mà nàng may cho tiểu búp bê mấy ngày hôm nay cũng đã hoàn thành rồi. Hai tay cầm lên chiếc áo bông đỏ, có lớp lông thỏ trắng muốt thật mềm trên cổ áo, Doãn Y Điệp đánh giá chiếc áo, hài lòng gật đầu. Thật không sai, kỹ nghệ thêu của nàng lại tăng thêm một bậc rồi, tiểu búp bê nếu bận chiếc áo này vào nhất định sẽ càng khả ái nha

Cần lấy một chiếc áo bông bên cạnh, hình thức cũng kích cỡ cũng tương tự nhưng là màu lam, Doãn Y Điệp bất giác thờ dài, vрон tay ôn nhu vuốt ve chiếc áo nhỏ, này là của hài tử khác của nàng, mỗi lần nàng may cho tiểu búp bê một cái, cũng sẽ may một cái tương tự khác, đốt xuống cho hài tử kia của nàng, hi vọng thời tiết giá rét như vậy, hài tử ấy sẽ ấm áp, ấm áp

Doãn Y Điệp cười buồn, nặng trĩu ưu tư...

Lãnh Ngạo Phong đã đứng bên ngoài, chăm chú nhìn từng hành động của nữ tử, rất lâu, từ lúc nữ tử chăm chú may áo cho tiểu búp bê cho đến bây giờ....

Y thật sự muốn đến gần, vượt lên hàng mi phảng phất đầy ưu sầu ấy của nữ tử. Nàng sao lại có vẻ mặt đó đâu, một môi tràn đầy tưởng niệm, đau thương cùng bất lực, nàng... Là đang tưởng niệm ai?!

Ba năm qua, rốt cuộc nàng đã gặp chuyện gì, y đã cho người điều tra nhưng là chết tiệt! đến bây giờ vẫn chưa có kết quả

Ba năm, cuộc sống của nàng, không hề có y tham dự trong đó, y cảm thấy chán ghét điều đó

Có chăng, là y đã quá tham lam rồi, dù là một khoảnh khắc, y vẫn không muốn cuộc sống của nàng không có sự hiện diện của y trong đó

“Vương gia!” Gã sai vật từ bên ngoài chạy vào, đến bên cạnh Lãnh Ngạo Phong, nhỏ giọng nói: “vương gia, có khách đến thăm”. Lãnh Ngạo Phong nhíu mi, gật gù đầu. Ánh mắt vẫn còn lưu luyến nhìn nữ tử thêm một chút nữa mới quay đầu li khai

Doãn Y Điệp ngẩng đầu nhìn nơi mà lúc này Lãnh Ngạo Phong vẫn đứng, cười nhạt lắc đầu, thật sự...

Không khác gì lúc trước....!!

Đứng dậy, mang kiện áo bông màu lam cất vào trong phòng, sau đó cũng mang chiếc áo bông màu đỏ mới may xong ra ngoài, nàng rất muốn cho tiểu búp bê mặc thử, nhất định sẽ càng thêm đáng yêu.

Mà lúc này, Lãnh Ngạo Phong đã đi đến khách phòng của vương phủ, nơi đó ngồi hai người

Một trung niên mỹ phụ, xiêm y đoan trang tao nhã, giờ tay nhắc chân điều mang theo quý khí, mắt phượng hẹp dài, không gian tự uy, khí chất hơn người.

Mà bên cạnh còn lại, ngồi một nữ nhân, hồng y yêu điểm, hoa văn phức tạp rườm rà nhưng không tục khí trái lại càng khiến cho dung mạo của nàng thêm mấy phần cao ngạo, mấy phần điểm lệ

Lãnh Ngao Phong khuôn mặt vẫn vạn năm không ra cảm xúc

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu...” Lãnh Ngao Phong cúi đầu hành lễ với trung niên mỹ phụ. Sau đó, hồng y nữ tử cũng cúi đầu hành lễ với Lãnh Ngao Phong, thanh âm của nàng trong vắt, tựa như châu rơi, nàng nói: “tham kiến vương gia!” Lãnh Ngao Phong gật đầu, coi như nhận lễ

Trung niên mỹ phụ nhân – đương kim đế hậu ôn hòa mỉm cười, khuôn mặt của người bảo dưỡnng tốt lắm, nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi mà thôi, làn da tựa mã ngọc trắng nõn, trong trắng lộ hồng, một đầu tóc đen như mực, vài thanh ngọc trầm quý giá càng tôn lên nét đẹp của nàng, nàng nhìn nhi tử của mình, dịu dàng nói: “Phong Nhi, hôm nay ai da cùng Mộ Dung cô nương đến đây, không làm phiền con chứ?!”

Lãnh Ngao Phong chậm rì rì, không đáp

Dĩ nhiên là làm phiền rồi nhưng chẳng lẽ phải bắt y nói ra sự thật sao?! Lãnh Ngao Phong đăm đăm cười. Đế hậu dường như cũng đã quá hiểu biết tâm tính của đứa con trai này rồi nên cũng không chấp nhất, chỉ cười nhẹ cho qua mà thôi, quả nhiên là nữ nhân cao quý nhất thiên hạ, ngay đến việc ứng đối cũng có thể nói là vô song a ^^

“Phong Nhi, sao lại cứ đứng đó, ngồi xuống đi...” đế hậu uống một ngụm trà, tiếp tục nói. Lãnh Ngao Phong nhìn đế hậu, nhẹ giọng hỏi: “không biết mẫu hậu hôm nay đến đây làm gì?!”

“Ừ! Không có gì, ai da ở trong cung khá buồn, sẵn tiện có Mộ Dung tiểu thư đến bồi, cùng ra ngoài xem náo nhiệt, xong rồi ghé lại bên con dùng bữa, Phong Nhi a, ai da thật là tướng niệm món ăn ở vương phủ này...” Đế hậu nhìn nhi tử chẳng hiểu phong tình của mình, u oán nói...

Mà lời của nàng vừa dứt, từ bên ngoài, đã có một tiểu hài tử chạy vào, bước chân có chút không vững, y như con lật đật, tiểu hài tử khuôn mặt ửng hồng có lẽ là vì chạy nhanh quá, mà đằng sau Từ Nhi cũng vội vã chạy theo tiểu hài tử, thấy mấy người trong phòng, gạt mình mới vội vã hành lễ

“Tham... tham kiến hoàng hậu”

“Tham kiến vương gia...”

“Tham kiến... tiểu thư...”

Từ Nhi âm thầm sốt ruột, tiểu công tử sao lại chạy vào trong này chứ, nhạ họa nha! Đế hậu thấy tiểu hài tử một thoáng sùng sốt, vẫy tay ý bảo Từ Nhi đứng dậy, Từ Nhi thở phào nhẹ nhõm muốn ôm đi tiểu hài tử, nhưng tiểu hài tử có vẻ rất tò mò mấy người trong phòng, đôi con ngươi mở to, đen láy đầy hồn nhiên, sau đó nó vươn tay với Lãnh Ngao Phong, nhếch miệng cười, má lún đồng tiền in hằn trên má càng thêm đáng yêu: “thức... thức, ôm một cái...”

Lãnh Ngao Phong sùng sốt nhưng cũng vươn tay ôm lấy tiểu hài tử, tiểu hài tử từ sau hôm đó cũng không mở miệng gọi y là phụ thân nữa, thật ra y rất muốn làm phụ thân của hài tử này, nhưng là sau đó bất luận gặp ai tiểu hài tử cũng mở miệng gọi hai tiếng phụ thân duy độc đối với y chỉ nói hai tiếng thức thức, có lẽ là... nữ tử ấy đã nói gì với tiểu hài tử chăng?!!

Thấy Lãnh Ngao Phong ôm lấy tiểu hài tử, đế hậu âm thầm nhíu mày mà bên cạnh Mộ Dung Tuyết cũng không khỏi cảm thấy nghi hoặc, trong vương phủ từ khi nào lại xuất hiện tiểu hài tử vậy?! Đế hậu nhìn tiểu hài tử, không khỏi cảm thấy quen thuộc vô cùng, như là... nàng đang nhìn thấy Lãnh Ngao Phong của hơn hai mươi năm về trước vậy, không khỏi hoảng thần, lắc lắc đầu...

“Phong Nhi, đứa nhỏ này...” Đế hậu nghi vấn

Tiểu hài tử hai tay ôm chặt cổ của Lãnh Ngao Phong nghiêng đầu nhìn đế hậu cùng với nữ tử bên cạnh, nói chu môi, cái miệng hồng hồng mấp máy, sau đó nó nằm úp sấp trên vai Lãnh Ngao Phong, quay cái mông lại đối với Đế hậu, tiểu hài tử cũng không rõ vì sao nhìn ánh mắt của đế hậu, nó lại cảm thấy thật sợ hãi, sợ hãi...

Tiểu hài tử không biết biểu đạt cảm xúc của mình, nên chỉ biết càng ôm chặt lấy Lãnh Ngao Phong, không dám nhìn về phía đế hậu

Tiểu hài tử muốn chạy khỏi nơi này lại không biết làm sao, nó thấy bóng dáng quen thuộc của mẫu thân bèn mở mắt thật to, mong đợi nhìn mẫu thân của mình, cái miệng nhỏ nhắn la lên: “mẫu thân, ôm ôm...”

Doãn Y Điệp bước vào khách phong, thấy tiểu hài tử có vẻ bất thường mới vội vã chạy đến bên cạnh Lãnh Ngao Phong đưa tay ôm về tiểu hài tử, đôi con ngươi khẽ lườm Lãnh Ngao Phong, không mấy thiện cảm. Chỉ việc ôm hài tử thôi cũng làm cho hài tử của nàng bị dọa đúng là khỏi băng di động. Lãnh Ngao Phong vô duyên vô cớ bị lườm, cũng không rõ nguyên nhân, im lặng nhìn Doãn Y Điệp

Lúc này, Doãn Y Điệp mới nhìn kịp những người còn lại trong phòng, thấy trung niên mỹ phụ nhân cùng với hồng y nữ tử bên cạnh, một thoáng gạt mình, nhiều năm không thấy vị hoàng hậu kia vẫn phong thái như lúc trước. Nhưng là Doãn Y Điệp không hành lễ, hiện giờ với thân phận của nàng còn chưa biết dung mạo của đế hậu sao lại hành lễ?! kẻ không biết không có tội mà, không phải sao?!

“Vị cô nương này là...” Đế hậu hí hóp mắt, đánh giá Doãn Y Điệp

“Thấy hoàng hậu sao không hành lễ, thật là vô phép vô tắc...” nữ tử đứng bên cạnh đế hậu nhắc nhở, thái độ khinh thường

“ Chuyện trong phủ của bốn vương, không đợi một nô tỳ như người đến quán.” Lãnh Ngạo Phong nhìn nữ tỳ kia, lạnh lùng nói. Thanh âm không chút độ ấm khiến cho nữ tỳ mặt mày một thoáng tái nhợt, lưng lay quỵ xuống, ra sức xin tha

Doãn Y Điệp cười nhẹ, cúi đầu hành lễ với đề hậu : “ dân nữ không biết hoàng hậu, thực sự thất lễ”. Hoàng hậu cũng không mấy chấp nhat với việc hành lễ này, chỉ vẫy tay bảo Doãn Y Điệp miễn lễ, Doãn Y Điệp khẽ buông mi, hai tay vẫn ôm lấy hải tử, tiếp tục nói : “ dân nữ xin cáo lui”

“Ừ, không cần đi vội, vị cô nương này tên gọi là gì?!” Đề hậu hỏi, hiếm có khi trong vương phủ xuất hiện nữ nhân, khiến cho nàng không khỏi tò mò. Doãn Y Điệp nhìn đề hậu, cười đến vân đạm phong khinh : “ dân nữ tên gọi Doãn Y Điệp!”

Đề hậu một thoáng bối rối nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, âm thầm đánh giá nữ tử trước mặt : “ Doãn Y Điệp?!.. ừ... tên rất hay...”

“ Cảm ơn hoàng hậu khen tặng...”

“ Tiểu hải tử này là con của cô nương, thật đáng yêu, cha của hải tử đâu?!” Hoàng hậu có vẻ rất hứng thú với tiểu hải tử. Doãn Y Điệp bình thản trả lời : “ đúng vậy, đứa nhỏ này là hải tử của dân nữ, còn cha của tiểu hải tử...” Doãn Y Điệp thanh âm lạnh xuống rất nhiều : “ cha của hải tử không còn”

“ A, thật xin lỗi...” Đề hậu không nghĩ đến nữ tử còn trẻ vậy đã là góa phụ, một thoáng thờ dài : “ cô nương đến làm khách vương phủ, Phong Nhi! Không được chậm trễ đâu đó”. Doãn Y Điệp gật đầu cảm tạ : “ không dám, vương gia chỉ là nể tình Tư Đồ đại ca cho mẫu tử dân nữ ở nhờ một thời gian, sau khi xong việc, Tư Đồ đại ca sẽ cho người đến đón chúng ta...”

“ Vậy a...” Đề hậu cười trừ, có vẻ như là một thoáng thở phào nhẹ nhõm...

Bạn đang đọc truyện *Điệp Ngạo Y Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Bất Hối

Mạn châu sa hoa, một ngàn năm mới nở, một ngàn năm hoa tàn, lại một ngàn năm lá mới rụng về cội

Tạo hóa thật là kỳ diệu, mới có thể giữa trăm vạn người, quay đầu nhìn lại đã thấy người cứ như vậy đứng chờ ta

Cho nên dù có kết quả như thế nào, Doãn Y Điệp vẫn không oán không hận

Yêu, cũng là một loại dũng khí, không phải sao?!

Doãn Y Điệp mang theo tiểu hải tử bước đi, Từ Nhi cũng theo sau, đề hậu một thoáng trầm ngâm mà Mộ Dung Tuyết tràn đầy suy nghĩ, Lãnh Ngạo Phong từ lúc Doãn Y Điệp bước đi đã không còn kiên nhẫn nữa rồi, nhưng là y lại không thể rời khỏi

“ Phong Nhi, con giữ nữ tử đó bên cạnh, cũng là vì... nữ tử đó tên gọi Doãn.. Y ..Điệp sao?!” Đề hậu nhìn hải tử của mình, thờ dài. Hải tử của nàng, có lẽ điều giống phụ quân của nàng, điều là chuyên tình, nhưng là chuyện cũng trôi đi ba năm, hà tất phải quyến luyến sâu đến như vậy

Lãnh Ngạo Phong nhìn đề hậu, đôi con ngươi đậm mạc đen láy, nhìn thật kỹ đôi phượng mâu của đề hậu khiến cho nàng một thoáng hoảng thần, như là trong cái nhìn ấy, hải tử của nàng dường như đã hiểu hết, đã biết hết tất cả...

“ Mẫu hậu, chuyện của bốn vương, hi vọng ngài đừng xen vào...” Lãnh Ngạo Phong không nhanh không chậm nói. Chuyện năm xưa, không phải y không rõ nhưng là y lại cố tình không đếm xỉa đến, vì đó là mẫu thân của y, người sinh ra y, người đã lo lắng chăm sóc y nhiều năm như vậy, nhưng không có nghĩa là y sẽ không để ý

“ Con...” Đề hậu mím chặt môi, không hài lòng nhìn hải tử của mình

“ Được rồi, mẫu hậu ngài cũng nên dùng bữa rồi, đầu bếp đã chuẩn bị xong...” nói đoạn khom người làm một cái lễ, xoay người bước ra ngoài, rõ ràng là không có ý định dùng cơm cùng Đề hậu, đề hậu thờ dài, tràn đầy mối mệt

“ Hoàng hậu, ngài không sao chứ?!” Mộ Dung Tuyết lo lắng nhìn hoàng hậu

“ Ai da không sao, Tuyết Nhi! Xem ra hôm nay đến đây coi như phí công rồi...” đề hậu cười khổ. Mộ Dung Tuyết lắc đầu, dịu dàng cười : “ có thể cùng hoàng hậu dạo chơi cả ngày, hôm nay Tuyết Nhi đã rất vui”

Mộ Dung Tuyết nét mặt một thoáng đăm chiêu, có gì đó u buồn phảng phất trong khóe mắt của nàng

“ Haiz! Tuyết Nhi là đang thắc mắc về cái tên Doãn Y Điệp đi...” Đề hậu vươn tay, xoa xoa mi tâm của mình, thanh âm lãnh thanh

“Tuyệt Nhi rất tò mò, rốt cuộc đó là người như thế nào, có thể khiến cho vương gia để tâm đến...” Mộ Dung Tuyết nói ra sự thật

“Ai da cũng không rõ, cũng chỉ gặp nữ hài tử ấy một hai lần mà thôi, tính ra nữ hài tử ấy cũng là một cô nương tốt, chỉ tiếc...” nói đến đây, để hậu một thoáng suy tư : “chỉ tiếc cùng Phong Nhi tuy có duyên nhưng không có phận...”

“Vương gia... từng thích cô nương ấy ư?!” Mộ Dung Tuyết giật mình hỏi

“Không sai, không chỉ đơn thuần là thích mà là ái mộ, nữ hài tử tên gọi Doãn Y Điệp đó... là nữ tử duy nhất có thể khiến Phong Nhi, vì nàng cười, vì nàng khóc, vì nàng mà... ngay cả ngai vị đế vương cũng có thể từ bỏ....”

“Hoàng hậu...” Mộ Dung Tuyết giật mình

“Mà thôi không nói nữa, chuyện đã qua lâu như vậy, nữ hài tử ấy có lẽ đã sớm đầu thai rồi đi...” Hoàng hậu cười buồn, năm xưa nàng chỉ muốn đem nữ hài tử ấy cách xa Phong Nhi mà thôi, nhưng không ngờ có biến, hại chết nữ hài tử đó, dù nàng không cố ý nhưng là cũng đã gián tiếp hại chết nữ hài tử, có lẽ Phong Nhi vì vậy mà mấy năm nay cứ âm thầm, cách nàng... ngày một xa

“Doãn Y Điệp... Doãn Y Điệp...” Mộ Dung Tuyết thì thầm

Nguyên lai, nam nhân kia cũng đã từng yêu say đắm một người đến thế

Nguyên lai, nam nhân kia cũng không phải lạnh tình như nàng nghĩ

“Cô nương lúc này...” Mộ Dung Tuyết nhẹ giọng hỏi để hậu

“Ừ! Trùng hợp cùng tên...” Để hậu nhẹ giọng nói : “dung mạo không phải, chỉ là... vẫn như thế, thích vận tử y, chỉ có điều năm đó nữ hài tử thật thiện lương, thích cười... còn cô nương khi này, nhiều hơn là lạnh nhạt xa cách...”

“Có lẽ, Doãn Y Điệp năm đó, nhất định là một mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc mới khiến cho vương gia vì nàng mà tưởng niệm nhiều năm như vậy...” Mộ Dung Tuyết dò hỏi. Hoàng hậu sao lại không biết ý định của Mộ Dung Tuyết, chỉ lắc đầu nói tiếp : “trái lại, nữ hài tử ấy bị người hạ cổ, hủy cả nửa khuôn mặt...”

“Nhưng là... dù xấu xí vẫn có thể chiếm được cả trái tim của Phong Nhi, ắt hẳn nữ hài tử ấy có chỗ đặc biệt...”

Mộ Dung Tuyết âm thầm nhíu mày, hủy cả nửa gương mặt sao?!... tình địch của nàng theo lời của hoàng hậu thì đã chết, nhưng giờ lại xuất hiện một Doãn Y Điệp mới, lúc này từ đầu đến cuối, ánh mắt của vương gia đều không dời khỏi nữ tử ấy, xem ra vương gia đối với nữ tử này không chỉ bình thường như vậy

Chẳng lẽ... đơn giản cũng chỉ là thể thân?!

Doãn Y Điệp đem kiện áo bông mặc cho tiểu hài tử, gật đầu mỉm cười, đưa hai tay nựng má tiểu hài tử, ôn nhu nói : “búp bê thật là đáng yêu, đến mẫu thân hôn nhẹ một cái”. Tiểu hài tử lác lác cười, để lộ mấy cái răng trắng muốt, híp mắt lại, đầu cọ cọ vào vai của Doãn Y Điệp

“Búp bê ngoan, đợi mẫu thân nấu cháo cho búp bê uống được không?!” Doãn Y Điệp nhìn hài tử nói

“Nha nha, chúc... chúc...” Tiểu hài tử vỗ tay gật đầu, cười một cách ngốc nghếch nhưng trong mắt Doãn Y Điệp là vô cùng khả ái

“Đến, lại hôn nhẹ một cái...” Doãn Y Điệp lại hôn một ngụm lên má của tiểu hài tử

Nàng đứng dậy, tay cầm lấy tay của tiểu hài tử, ôn nhu nói : “đến, búp bê cùng mẫu thân nấu canh, được không?!” Tiểu hài tử gật đầu lia lịa, cái miệng nhỏ nhắn chu lên : “nấu canh... nấu canh”. Doãn Y Điệp thấy vậy, bật cười khanh khách, mang theo tiểu búp bê vào phòng bếp nhỏ cách phòng không xa

Lấy một ít nguyên liệu cần thiết chuẩn bị, Doãn Y Điệp đặt tiểu hài tử trên bàn, sau đó gấp lên ống tay áo, rửa rau quả, cắt thịt, nhóm lửa, nấu cháo. Hành động lưu loát như nước chảy mây trôi, hoàn toàn thuận tay. Tiểu hài tử có vẻ rất nhu thuận, không nghịch ngợm gì, chỉ yên lặng chăm chú nhìn mẫu thân của nó làm việc, đôi con ngươi đen láy sáng bóng tròn tròn có vẻ rất chỉ là tò mò

Doãn Y Điệp mặc dù chăm chú nấu ăn nhưng lâu lâu, ánh mắt vẫn hướng về tiểu hài tử, mà tiểu hài tử thấy vậy lại cười rộ lên, ngốc ngốc khả ái, như là giữa nàng và tiểu hài tử ấy, hình thành nên một loại ăn ý đã từ lâu

Cho đến khi nấu xong, cũng không mất bao nhiêu thời gian, Doãn Y Điệp bung bát cháo cùng với hai cái bánh bao trắng đến bàn ăn, mỉm cười nhìn tiểu hài tử : “búp bê, có đói không?!” Tiểu hài tử gật đầu, nhu thuận nói : “búp bê đói!” Doãn Y Điệp xoa xoa đầu tiểu hài tử, ngồi xuống ghế, ôm lấy hài tử, cười nhẹ : “đến, mẫu thân ư búp bê nha...”

Lãnh Ngạo Phong vừa đến, chính là thấy tình cảnh như vậy, thật là ấm áp

Y bước vào căn phòng bếp nhỏ, đây chính là phòng bếp năm xưa, nơi y cùng nàng cùng dùng chung bữa, khi ấy mỗi khi nàng nổi hứng, lại kéo y cùng nấu rất nhiều món ăn. Nàng nấu ăn rất được, dù là mới đầu... căn bếp nhỏ này xem chấy mấy lần

Cũng có lẽ, là vì nàng nấu, cho nên dù thức ăn có khó ăn đến mấy, y vẫn cảm thấy đó là mĩ vị

“Thức ăn thật đơn sơ, như vậy... đủ chất cho tiểu hài tử sao?!” Y nhẹ giọng hỏi, thanh âm nhu hòa trầm thấp, thật khó có thể tin, nỗi tiếng lãnh khốc tam vương gia lại có thanh âm dễ nghe như vậy, dù là đế vương cũng khó mà có thể khiến cho tam vương gia lộ vẻ mặt ôn hòa như vậy đi. Nhưng là Doãn Y Điệp không cảm thấy có gì khác lạ, có lẽ là sự ăn ý nhiều năm về trước, dù cách xa ba năm nhưng...

Doãn Y Điệp vẫn bình thản uy thức ăn cho tiểu hài tử, lạnh nhạt cười: “búp bê vốn cơ thể yếu hơn hài tử đồng lứa, nên thức ăn cũng thanh đạm rất nhiều, cảm tạ vương gia quan tâm”

Lại khách sáo như vậy, dù là năm xưa y cùng nàng mới đầu gặp nhau, nàng... cũng không có khách khí như vậy. Lãnh Ngao Phong lại hỏi tiếp: “búp bê... tên gì?!” Doãn Y Điệp một thoáng khựng lại, hoảng hốt tràn ngập trong đôi con ngươi tinh mịch ấy, chỉ có điều hàng mi rất dài rũ xuống che đi mọi biểu cảm trong đôi mắt của nàng, Doãn Y Điệp nhẹ nhàng lầm nhảm: “Mộ Quân... Lãnh... Mộ Quân..”

“Lãnh Mộ Quân...” Lãnh Ngao Phong thì thào, ngây ngốc nhìn từ y nữ từ trước mặt

Doãn Y Điệp chợt nhoen miệng cười: “có lẽ, chúng ta cũng có chút duyên, phụ thân của hài tử cũng họ... Lãnh!!” Đôi con ngươi một thoáng hoài niệm, là nhu tình quyến luyến

Lãnh Ngao Phong hốt nhiên ghen tỵ hận không thể ngay lập tức giết chết nam nhân họ Lãnh khiến cho nàng có biểu hiện như vậy, y thanh âm khô khốc khản đặc, hỏi: “nam nhân ấy... là người thế nào?!” Có.. tốt không, có yêu nàng như ta đã yêu...?! Sao nàng lại đối tốt với hắn như vậy. Năm xưa, ánh mắt nàng vẫn chưa như vậy nhìn ta, năm xưa nàng cũng chưa từng thốt lên ba chữ ấy với ta vậy mà bây giờ khi nói về phụ thân của tiểu hài tử, ánh mắt nhu mộ thiết tha ấy thật khiến cho ta phát điên

“Nam nhân ấy...!?” Doãn Y Điệp vẫn tiếp tục uy canh cho tiểu hài tử, ánh mắt cũng không nhìn Lãnh Ngao Phong, thanh âm vẫn bình thản, không chút phập phồng: “nam nhân ấy... rất anh tuấn, cũng có rất nhiều nữ nhân ái mộ y”

“Y, vẻ ngoài rất lạnh lùng, nhưng là ta biết... y chỉ là không biết cách ứng xử với mọi người ra sao thôi, thật ra... y rất tốt”

“Y, thích uống rượu, chán ghét nhất là uống trà, nhưng là mỗi lần là ta pha trà, dù khó uống y vẫn mỉm cười uống hết”

“Y, chán ghét nhất chính là những nơi ồn ào, nhưng là... ta thích náo nhiệt, y vẫn luôn bồi cùng ta”

“Y, không thích nói nhiều, thích nhất là im lặng ngồi một mình, có vẻ thích một mình suy nghĩ nhiều chuyện nhưng là vì ta, y có thể đọc rất nhiều sách, đọc rất nhiều chuyện xưa, chẳng qua cũng chỉ muốn cùng ta nhiều thêm một chút nữa...”

“Vậy... nam nhân đó...” Lãnh Ngao Phong thanh âm run run, cũng không rõ vì sao trái tim của y nhói đau đến như vậy

Doãn Y Điệp lấy khăn tay lau miệng cho tiểu hài tử, nở nụ cười, tiểu dung thanh thoát diễm lệ vô song, như là trong phút chốc Lãnh Ngao Phong thấy được, hồng mai đang nở rộ, nàng nghiêng đầu nhìn y, hai tay càn ôm chặt tiểu hài tử, đôi con ngươi đen láy sâu thẳm: “chẳng phải ta đã nói, hắn đã chết sao, từ... ba năm trước..”

“Nàng... yêu hắn sao?!” bất giác, y nghẹn ngào thốt ra

“Ừ!...đã từng... rất yêu...”

Năm năm trước, mười bảy tuổi, nàng gặp y, khi ấy còn ngây ngốc lắm, không rõ rất nhiều điều, một mình đến nơi xa lạ này, là hắn bao bọc nàng, là hắn bảo vệ nàng, là hắn... yêu nàng, sủng nàng

Nàng cảm kích hắn, nàng kính trọng hắn

Hai năm, hơn bảy trăm ngày, mỗi một ngày là một chút niềm vui riêng, hắn tuy lãnh tâm nhưng đối nàng thật ôn nhu, ngày ngày hắn đan một cái lưới, cái lưới tình xinh đẹp để rồi nàng sa vào trong đó, yêu hắn cũng không rõ lý do

Nhưng là, mọi chuyện biến ảo khôn lường, khoảnh khắc cuối cùng trong nàng, chỉ là cái cảm giác lạnh như băng thấu xương cùng nỗi đau khắc cốt ghi tâm ấy thôi

Không thể nào quên được...

Hỏi nàng có yêu hắn không?! Sao lại không, đến bây giờ nàng vẫn còn rất yêu nam nhân ấy, nhưng là người nàng yêu là Lãnh Ngao Phong của nhiều năm về trước, nam nhân lãnh tính nhưng cũng rất ôn nhu kia

Hỏi nàng có hận hắn không?! Sao lại không, nhưng là nàng cảm giác không đáng, vì nàng không muốn yêu, cho nên không hận, hắn bây giờ đối nàng bất quá cũng chỉ người qua đường, đợi nàng trả thù mà thôi

Nàng yêu hắn, không hối hận, chỉ là người nàng yêu theo khoảnh khắc nàng rơi xuống Băng Hồ ấy, hắn cũng đã... chết theo nàng rồi, chết cùng hài tử của bọn họ

Bây giờ, hắn trước mặt nàng, vốn cũng không phải là hắn....

Doãn Y Diệp đứng dậy, ôm lấy hài tử, hài tử ăn no, đi lại một chút cũng nên nghỉ trưa thôi! Nhưng là nàng vừa bước ra khỏi chỗ ngồi, nam nhân kia lại vươn tay, nắm chặt lấy tay nàng, y nói :

“Cả đời của ta, chỉ động tâm duy nhất với một người. ...”

“Người con gái ấy, yêu cười, mỗi khi nàng cười, ta như đang thấy hoa khai”

“Nàng, thích nhất pha trà, dù Hòa Liên trà đắng chát nhưng là vì nàng pha, cho nên ta luôn cảm thấy phả lệ ẩm áp, ngọt ngào”

“Nàng, nhường rượu rất được, Huyết mai túy tửu, mười đàn năm ấy dưới gốc hồng mai, ta không dám uống, vì sợ... sẽ hết...”

“Nàng, rất thích náo nhiệt, nhất là những lễ hội, chỉ cần là nàng muốn đi đâu, ta điều bồi cùng nàng, vì ta cảm thấy chỉ cần là nàng ở bên cạnh, nơi náo nhiệt nhất cũng trở nên dễ chịu”

“Nàng, thường xuyên khó ngủ, chỉ khi ta bên cạnh kể đôi chút câu chuyện xưa, dù là rất khó nghe nhưng là nàng chưa bao giờ chê...”

“Nàng, không ở bên cạnh, ta đã học rất nhiều thứ”

“Ta, sẽ không uống rượu nữa, Hòa Liên trà ta uống, cũng đã quen, quen đến mức không bỏ xuống được”

“Ta, học xong cách nhường rượu, ta muốn cùng nàng nâng cốc ngôn hoan, chỉ vì mình nàng mà say”

“Ta, đã thuộc rất nhiều chuyện xưa, ta muốn khi nàng quay lại sẽ nghe ta nói những câu chuyện đó...”

“Ta... Vẫn luôn chờ nàng...”

“Một khắc, một giờ, một năm... ba năm... ta vẫn cứ luôn chờ đợi...”

Y nâng mi nhìn nàng, đôi con ngươi không dấu nổi tình ý, là tha thiết, là ôn nhu, là ái mộ, là si, là túy, là điên, là khờ, là dại, là chút gì đó.... Không thoát thành lời

Nàng hạ mắt nhìn y, vẫn ánh nhìn không dao động chút cảm xúc....

Nàng rút tay lại, quay lưng bước ra khỏi phòng, thanh âm rất nhẹ : “hi vọng vương gia, sẽ... chờ được nàng!”

Cánh tay của y, vẫn còn dang dở trên không trung, tầm nhìn của y, còn lại cũng chỉ là bóng lưng quật cường của nữ tử, từ y tung bay, tóc đen bay múa, lạnh lùng quyết tuyệt như thế....

Bờ vai của y run rẩy, đầu buông xuống, mười đầu ngón tay bấu chặt góc bàn, máu đã ứa ra, rất nhiều...

“A...” y găm khế, nội lực chấn nát cái bàn gỗ đáng thương, suy sụp ngồi bệch xuống đất, y không hiểu, thật không hiểu...

Tại sao nàng lại nói, y đã chết, chết từ ba năm về trước

Tại sao nàng lại nói, yêu y... lại yêu y của hơn ba năm về trước

Doãn Y Diệp a, rốt cuộc tại sao nàng lại không thể cho ta, dù là một câu giải thích

Tại sao.... nàng lại.... có thể tàn nhẫn như vậy....

Hài tử...

Hài tử....

Lãnh Mộ Quân, Mộ... Quân....

Ta thích người, ái người, nhu mộ quyền luyện

Vì, đã từng là chân tâm, cho nên không hối

Cho nên hoài niệm, cho nên... Mộ quân...

Dù là, không được cùng người đến cuối đoạn đường đời...

Mạn châu sa hoa, một ngàn năm mới nở, một ngàn năm hoa tàn, lại một ngàn năm lá mới rụng về cội

Tạo hóa thật là kỳ diệu, mới có thể giữa trăm vạn người, quay đầu nhìn lại đã thấy người cứ như vậy đứng chờ ta

Cho nên dù có kết quả như thế nào, Doãn Y Điệp vẫn không oán không hận

Yêu, cũng là một loại dũng khí, không phải sao?!

Nàng cười khẽ, bước chân ngày một xa....

Bạn đang đọc truyện *Điệp Ngao Y Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nguyệt Sí Hiếu

“Mẫu thân..., búp bê rất thích thúc thúc...” Tiểu hài tử nín lấy vạt áo của Doãn Y Điệp điểm điểm cười, ánh mắt sáng long lanh nhìn mẫu thân của mình. Doãn Y Điệp nghe vậy không khỏi kinh ngạc, bèn cười hỏi: “vì sao búp bê lại thích thúc thúc đâu?!”

Tiểu hài tử lắc lắc đầu, quơ quơ cái tay nhỏ bé, nãi thanh nãi khí nói: “không biết, chỉ là... thích được thúc thúc ôm...”

Doãn Y Điệp vươn tay xoa đầu của tiểu hài tử, ôn nhu cười: “búp bê chẳng phải cũng rất thích Nguyệt phụ thân ôm còn gì, còn cả Dược vương sư phụ, còn có Tư Đồ thúc thúc...”

Tiểu hài tử bĩu môi, cái đầu nhỏ xinh ngo ngoáy có gắng nói tiếp: “nhưng búp bê, vẫn thích nhất thúc thúc ôm...”

Doãn Y Điệp cười khỏ, có lẽ là... thiên tính phụ tử chăng?! Nhưng là hài tử của ta, phụ thân của con, không xứng đáng ôm con đâu, hần... đã hại chết cha của con mà. Doãn Y Điệp cười có chút chua xót, vươn tay ôm lấy tiểu hài tử, đặt lên vàng trán của tiểu hài tử một nụ hôn rất nhẹ, nàng nhẹ giọng nói: “ngao! Búp bê, đã đến lúc ngủ rồi, ngủ ngon mai mẫu thân mang con đi chơi, được không?!”

Nghe đến việc đi chơi, tiểu hài tử còn đang thắc mắc vấn đề lúc này đã quên mất, nhe răng cười, rồi cũng hôn lại trên má của nàng một cái, điểm điểm nói: “mẫu thân ngủ ngon”. Doãn Y Điệp đáp chần cho tiểu hài tử, ngồi bên cạnh xoa xoa mái tóc mềm của hài tử, cho đến khi tiểu hài tử chìm vào giấc ngủ mới đứng dậy bước ra ngoài

Đêm nay, ánh trăng thật đẹp

Không tròn no đủ như trăng rằm, chỉ là vàng trắng khuyết mà thôi, nhưng thứ ánh sáng huyền hoặc kia cũng đủ tô điểm cho màn đêm u tối rồi

Những vì tinh tú lấp lánh, càng khiến cho đêm đen thêm một phần huyền bí

Nhưng là, hôm nay đối với Doãn Y Điệp lại là một ngày không đẹp chút nào

Rất cô đơn, mệt mỏi và bất lực....

Này là ngày của ba năm về trước, thay đổi cả cuộc đời của nàng, cũng là ngày hài tử của nàng mất đi, cũng là ngày tình yêu của nàng tan thành từng mảnh nhỏ, nát vụn, một chút cũng không chữa lại cho nàng. Còn lại cũng chỉ là đau, là xót là nhớ thương da diết mà thôi

Cái bọc nhỏ chứa rất nhiều thứ, nàng mang ra một góc trong vườn

Lấy ra, chiếc áo bông nhỏ xinh màu lam xanh biếc, đầu ngón tay ôn nhu chạm vào, thật mềm mại và ấm áp, hài tử của nàng nhất định sẽ rất thích....

Lửa cháy từ từ, một ít vàng mã, ngọn lửa trong đêm tối bập bùng mặc dù rất nhỏ nhưng thật chói mắt

“An Nhi, mẫu thân đốt cho con kiện áo khoác, dạo này trời chuyển lạnh.... Hảo hảo ấm áp một chút...” Nói đoạn đem chiếc áo nhỏ đặt vào đồng lửa, nhưng áo chưa kịp rơi vào, một bàn tay to đã chặn lại hành động của nàng. Doãn Y Điệp giật mình nhìn người trước mặt, sau đó sắc mặt lạnh gặt, thanh âm lạnh như băng: “vương gia là đang làm gì vậy?!”

Lãnh Ngao Phong ánh mắt rũ xuống, nhẹ giọng nói: “sao nàng lại đốt chiếc áo này”

Doãn Y Điệp cười lạnh: “ta đốt cho hài tử của ta, không được sao?!”

Nhìn ánh mắt chỉ có lạnh, lạnh đến thấu xương của nữ tử, Lãnh Ngao Phong chấn động một chút, bắt giác tay cũng nắm thật chặt chiếc áo, thanh âm bắt giác run rẩy mà ngay cả chính y cũng không phát hiện: “hài.. tử?!”

Doãn Y Điệp nở nụ cười, trong đêm tối, tiểu dung ấy không ôn nhu, cũng không lạnh như băng mà là có chút gì đó, quý dị, thanh âm của nàng nhẹ hẫng, tựa như từ cõi u linh vọng về: “đúng vậy, hài tử của ta...”

“Búp bê...” Lãnh Ngao Phong thì thào

“Là ca ca song sinh của búp bê...” Doãn Y Điệp giật lấy chiếc áo trong tay của Lãnh Ngao Phong, để vào trong đồng tro lửa sắp cháy, ánh lửa bén sang chiếc áo, lại bùng lên, cháy...

“Tại sao... lại như vậy?!” Lãnh Ngao Phong hoàn toàn mê mang

“Chuyện này... không liên quan đến ngài...” Doãn Y Điệp lạnh nhạt nói

“Y Điệp, từ lúc gặp lại cho đến nay, nàng cứ khẳng khẳng một mực không nhận ta, lại nói ta... đã chết từ ba năm về trước, rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến nàng lại hận ta như vậy, ba năm trước...” y khẽ nín thở: “ba năm trước đột ngột nàng mất tích, ta cho người tìm kiếm ròng rã suốt ba năm nay không một chút tin tức, nàng... ít nhất cũng phải nói cho ta hiểu nguyên nhân vì sao chứ?!”

Y, thật sự phát điên, y không muốn ép nàng nói ra chuyện quá khứ, vì nhất định quá khứ rất đau, cho nên nàng mới thay đổi nhiều như vậy?! nhưng là càng ngày y càng mờ mịt khó hiểu, càng khiến cho y tâm lạnh, nhất là cái nhìn lạnh như băng của nàng đối với y

Doãn Y Điệp im lặng...

Không nói

Không khí giữa hai người, chợt lặng ngắt...

“Nàng nói a..?!” Lãnh Ngao Phong quát khẽ

“Nàng có biết, ba năm, hơn một ngày, là khắc cốt đau nhừ, là tưởng niệm đến mức khiến cho ta phát điên

Nàng, đã nói... sẽ cùng ta cho đến cuối cuộc đời này nhưng là kết quả là ta không bảo vệ được nàng, nhưng là... nhưng là.... Lúc ấy ta....”

Nói đến đây, Lãnh Ngao Phong không thể nói thêm được nữa...

Chuyện năm xưa, khi nàng mất tích, là lúc y bị thương rất nặng, ranh giới giữa sự sống và cái chết, khó khăn lắm mới giữ được một mạng từ quỷ môn quan trở về, nhưng là... nhưng là nàng ấy lại bị người bắt đi mất...

“Tại sao... lại không nói?!” Doãn Y Điệp cười khẽ

Năm đó, lúc nàng bị bắt, hẳn... là đang ở đâu, có chăng là đang hạnh phúc với nữ nhân khác rồi đó, nàng... có còn quan trọng sao, bây giờ lại dùng vẻ mặt đó đối nàng?! Lãnh Ngao Phong, ta cũng không rõ từ khi nào người lại thích đóng kịch như vậy

Diễn xuất hay đến mức, ta... cũng không thể phân biệt được thật giả nữa rồi

Sao, ánh mắt của người lại chân thật đến như vậy?! nhưng là ta lại không dám tin, không đủ dũng khí để mà tin tưởng

Lãnh Ngao Phong vươn tay, những ngón tay dài, thô ráp, những vết chai trên bàn tay ấy vì luyện kiếm, rất nhiều. Đầu ngón tay của y, chạm nhẹ vào khuôn mặt của nàng, dưới ánh trăng, nam nhân đó, đôi con ngươi đen láy, hỗn loạn tình tứ. Doãn Y Điệp một thoáng thất thần nhưng rất nhanh tránh đi sự đụng chạm kia, nàng xoay người lại với y, bước chân ngày một xa, thanh âm của nàng trong đêm tối, trong trẻo, lạnh lùng vô cùng

“Vương gia, không tiễn”

Lãnh Ngao Phong nhìn bóng lưng của nàng, hàng chân mày chau lại, là nặng trĩu bi ai

Y, thật sự rất chán ghét cái cảm giác khi nữ tử ấy quay lưng lại đối với y, khiến cho tâm của lạnh như băng, lòng của y trống rỗng

Chẳng thể suy nghĩ được điều gì, cũng chẳng thể làm được điều gì

Sáng hôm sau

Ông mặt trời còn chưa đến đỉnh đầu, vương phủ lại xuất hiện thêm một vị khách mới

Doãn Y Điệp nhìn nam nhân đứng trước mặt mình, khỏe môi cong lên tiểu dung yếu ớt, ánh mắt mẫn nhãn sừng sừng, nàng nói: “Sí Hiều, chuyện của người giải quyết xong rồi?!”

Nam nhân cao hơn nàng nửa cái đầu, dung mạo tà mị, phương mắt lạnh lùng, mũi cao, bạc môi, xung quanh y vô hình chung tạo nên một loại áp lực sát khí. Nếu như nói Lãnh Ngao Phong lạnh như băng, lạnh từ trong khung ra thì nam nhân tên gọi Nguyệt Sí Hiều này lạnh lùng là vũ khí của y, là mặt nạ của y, bản chất của y khó ai mà đoán được, lúc thì tà mị như yêu, lúc thì lãnh khốc có lúc lại rất thiện lương. Cứ như trong người y có nhiều loại tính cách vậy, tùy tâm mà động, nhưng duy độc đối với nữ tử ngồi trước mặt y, Nguyệt Sí Hiều vẫn mãi mãi là một thiếu niên thiếu thôn rất nhiều tình thương mà thôi

Đối với Nguyệt Sí Hiều, Doãn Y Điệp là mẹ, là chị, là bằng hữu, là tri kỷ, là người duy nhất khiến cho y dờ dẫm mọi lớp mặt nạ, chân thật nhất đứng trước

mặt nạt, dầu cho hai người, tuổi tác bằng nhau

Còn đối với Doãn Y Điệp, Nguyệt Sí Hiếu chiếm một vị trí gì đó mà nàng cũng không thể diễn tả hết lời được, chỉ là đối với nam nhân này, nàng rất ôn nhu, rất sùng bái. ... Nhiều lúc Nguyệt Thiên Âm cũng phải nghi ngờ, liệu tiểu sư muội nhà y thích Nguyệt Sí Hiếu?!....

Khuôn mặt của Nguyệt Sí Hiếu có chút mệt mỏi, điển hình rõ ràng là đã có hai vết đen trên mắt, có lẽ đã nhiều đêm không ngủ, có chút ủ rũ y ngồi xuống bên cạnh Doãn Y Điệp, đầu gối lên đùi của nàng, âm thanh có chút lảm nhảm : “ Y Y, mệt quá!” Với hành động này của y, Doãn Y Điệp chỉ có thể cười khẽ mà thôi, dường như đối với nàng, hành động thân thiết này đã quá quen rồi, năm ngón tay xinh đẹp nhẹ nhàng chạm vào vầng trán của y, thấy nhiệt độ quả thật có chút nóng, nàng cau mày quở trách : “ nguoi nóng lên, bị sốt sao?! lại không biết chăm sóc cho bản thân mình”

Nguyệt Sí Hiếu nghe rồi cười, có chút thờ ngây, nếu để cho đám người giang hồ thấy được đại ma đầu nổi tiếng trong võ lâm lại có cái nụ cười có thể được xem là ngu ngốc như vậy, không biết có bao nhiêu kẻ rớt tròng mắt nữa đây?!

“ Lại cười. ...” Doãn Y Điệp thờ dãi : “ mau đứng dậy vào trong nằm ngủ, ta đi bốc thuốc”

“ Y Y, để ta nằm một chút, cứ như vậy. ... một chút là tốt rồi. ...” Nguyệt Sí Hiếu năn nỉ, chỉ khi có thể đụng đến một chút hơi ấm, một chút lành hương thoang thoảng mai hoa của nữ tử này, y mới có cảm giác rằng mình đang còn sống, cho nên dù mệt mỏi đến đâu, ít ra y cũng biết được, mình còn tồn tại trên thế gian này, ít ra vẫn có một người chờ y

“ Nguoi nha...!!” Doãn Y Điệp than khẽ, có chút dung túng hành động này của y

Quả thật hình ảnh này quá ư đẹp mắt, nữ tử thanh tú, vẻ đẹp dịu dàng thanh thoát mà nam tử tuấn mỹ tà mị, dung mạo xuất chúng, nữ tử ngồi đó, bình thản mà nam tử đầu tựa vào đầu gối của nữ tử, nữ tử liên tục đưa tay nhu nhu huyết đạo trên trán của nam tử, rõ ràng một bộ ấ áp tình cảm thôi nhưng là trong mắt của người nào đó thì hình ảnh kia thật là ... Thật là chói mắt

“ A, Nguyệt phụ thân đến rồi. ...” tiểu bảo bảo đứng bên cạnh Lãnh Ngao Phong vui mừng nói, mắt to híp lại, muốn chạy đến bên cạnh hai người. Lãnh Ngao Phong nắm lại tay của tiểu hài tử, thanh âm nhu hòa hiếm thấy : “ Nguyệt phụ thân. ... là ai?!” Rõ ràng mười phần dụ dỗ trẻ con thôi. Tiểu hài tử có vẻ rất chán chừ, một mặt là vị thúc thúc mà nó rất thích, một mặt là Nguyệt phụ thân mà nó lâu ngày rồi mới gặp lại, nên chọn ai nha?!

“ Ngoan búp bê, đến nói cho thúc thúc, thúc thúc mạng con đi ăn mứt quá. ...” Lãnh Ngao Phong kéo kéo khoe miệng, nặn ra mấy từ có thể dụ dỗ được tiểu bảo bảo. Tiểu hài tử nghiêng đầu, như đang chán chừ suy đoán, tính toán thiệt hơn cuối cùng tiểu hài tử hạ quyết tâm nhìn Lãnh Ngao Phong, nhỏ giọng nói : “ Nguyệt phụ thân. ... là Nguyệt phụ thân nha. ...”

Lãnh Ngao Phong cười khò hỏi : “ vậy. ... mẫu thân đối với Nguyệt phụ thân tốt lắm?!”

“ Ân, ân. ...” tiểu hài tử gật đầu, vẻ mặt đắc ý nói : “ mẫu thân nói Nguyệt phụ thân rất đáng thương nên phải đối xử tốt một chút, bảo bảo cũng phải thương Nguyệt phụ thân!”

Lãnh Ngao Phong thờ dãi, y cũng rất đáng thương a, sao nàng ấy không thương xót cho y dù chỉ là một chút nhỉ?!

Ôn nhu của nàng ấy, sự quan tâm của nàng ấy, nét dịu dàng trong nụ cười của nàng ấy và cái ấ áp trong ánh nhìn của nàng ấy nữa, vốn dĩ là của y, bây giờ lại thuộc về người khác, cái này hỏi y phải làm sao đây?! điều khôn khổ ở đây, là y lại càng không rõ nguyên nhân vì sao

Lãnh Ngao Phong thừa nhận, là y ghen tỵ, ghen tỵ với tất cả nam nhân nào đứng bên cạnh nàng ấy, vào trong mắt nàng ấy, càng muốn giết bất cứ nam nhân nào, nhận được một chút quan tâm của nàng ấy, đã thú trong y dường như đang kêu gào, kiềm nén sự tàn khốc đáng sợ đó, ánh mắt của y đắm chìm nhìn vào hình ảnh trước mắt, hận không thể đem hai người tách ra

“ Thúc thúc. ...” Tiểu hài tử dường như cũng cảm nhận điều gì đó từ trong y, có chút sợ hãi, vươn tay níu lấy vạt áo của Lãnh Ngao Phong, nhỏ giọng nói : “ thúc. ...thúc?!”

Bạn đang đọc truyện *Diệp Ngao Y Phong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chuyện Xưa

Huyết Nguyệt, xưa nay nổi danh nửa tà nửa chính, lạnh lùng thủ đoạn vô số

Huyết Nguyệt, vốn vô tình, lại không tin tình

Huyết Nguyệt, không cảm xúc, không cười, không khóc, không đau, không mệt

Huyết Nguyệt, vốn... chẳng phải là người, mà là... ma

Lãnh Ngao Phong vươn tay sờ sờ mái tóc của tiểu hải tử, sau đó quay người rời đi, y sợ nếu vẫn còn đứng ở nơi này sẽ không khống chế được hành động của mình mà ra tay mất thôi. Bấy giờ ấn tượng về y trong mắt của nàng vô cùng kém, y không muốn nàng ấy càng thêm chán ghét bản thân mình. Điều may mắn ở đây, là y không đọc được trong mắt nàng ấy, sự yêu thích đối với nam nhân kia, nếu không thì bất chấp mọi lý do y nhất định xông lên chém chết nam nhân đó trước đã

Lãnh Ngao Phong thờ dài, nghiệp chướng, đúng là nghiệp chướng mà, mỗi lần bất cứ chuyện nào liên quan đến nữ tử đó, là y không thể làm chủ bản thân, dùng lý trí để làm việc được, Lãnh Ngao Phong tự phi nhỏ bản thân, như là tình đầu tiểu tử vậy, ngây ngô lóng ngóng, cứ sợ nàng ấy chán ghét mình. Lãnh Ngao Phong buồn bực không thôi

Mà, cũng có lẽ, cũng chỉ mình nữ tử đó mới cho y cảm giác như vậy đi

Tìm đập thành thạch, ánh mắt bất cứ khi nào cũng chỉ hướng về nữ tử đó, lúc nào cũng nom nớp lo sợ, sợ nữ tử đó ghét mình

Vô lực vỗ vỗ đầu, khuôn mặt vốn không chút cảm xúc của y, có chút ảo não, điển hình mặt than muốn biểu lộ cảm xúc lại không biết làm sao, cuối cùng lãnh khí phát ra ngày càng âm, càng lãnh a, này a! chính là nguyên do vì sao tam vương gia của chúng ta, càng lúc lại càng giống tảng băng di động rồi đó

Mà lúc này ở trong phòng của Doãn Y Điệp

“Nguyệt phụ thân, bị ốm sao?!” tiểu hải tử tròn mắt hỏi, tay nhỏ bé sờ sờ trán của Nguyệt Sí Hiểu, chân mày nhăn lại, cái miệng chu lên, nhỏ giọng hỏi : “Nguyệt phụ thân, khó chịu?! đau không đau a?!?” Nguyệt Sí Hiểu bật cười, nhìn tiểu hải tử đáng vẻ như ông cụ non, thỏa mãn thờ dài : “Nguyệt phụ thân không đau, búp bê, dạo này có nghe lời mẫu thân không?! Có hay không nghịch ngợm nha?!”

Tiểu hải tử liên tục lắc đầu, thanh âm mềm mềm, trĩ trĩ : “mới không đâu, búp bê là ngoan nhất!!” Nguyệt Sí Hiểu khước miệng câu lên, tiểu dung ôn nhu ảm áp : “búp bê thật ngoan!”

“Ừ, ần..!” tiểu hải tử gật đầu “đương nhiên búp bê là ngoan nhất, khả ái nhất, đáng yêu nhất”. Nguyệt Sí Hiểu run rẩy khước miệng, không biết búp bê duy truyền từ ai mà từ nhỏ đã bắt đầu có tính tự kỷ thế nhỉ?!!

Doãn Y Điệp bưng bát thuốc vào phòng, đưa cho Nguyệt Sí Hiểu, cười cười : “sao rồi, búp bê lại đang chọc Nguyệt phụ thân ư?!” Nguyệt Sí Hiểu bưng lấy bát thuốc, nhũ nhũ mày sau đó một ngụm uống hết, cái mặt nhăn còn hơi trái khổ qua, thật là đắng a. Doãn Y Điệp bất đắc dĩ lấy trên bàn khối điểm tâm đưa cho y, chế nhạo nói : “đã lớn như vậy mà như trẻ con”

“Nguyệt phụ thân ngốc ngốc, uống thuốc không xong...” tiểu hải tử le lưỡi trêu đùa, búp bê mới không như vậy đâu, uống thuốc sẽ không nhăn mặt

“Hào hảo, búp bê thật là hư, dám chọc Nguyệt phụ thân..” Nguyệt Sí Hiểu cười lớn vươn tay cù cù tiểu hải tử, tiểu hải tử bật cười khanh khách, ngã nghiêng vào trong lòng của Doãn Y Điệp, hai má lún đồng tiền in hằn trên má, cười đến chảy cả nước mắt. Doãn Y Điệp buồn cười nhìn một lớn một nhỏ trêu đùa, thật là lớn không ra lớn, nhỏ không ra nhỏ

“Thoải được rồi, người nghỉ ngơi đi, đừng đùa cùng búp bê nữa...” Doãn Y Điệp lấy tay ngăn Nguyệt Sí Hiểu nằm xuống, lấy chăn đắp lên, ôn nhu nói : “hào hảo ngủ một giấc, xuất mồ hôi ra là hết”. Nói đoạn ôm lấy búp bê, bước ra ngoài, Nguyệt Sí Hiểu nhìn bóng lưng của nữ tử khuất dần sau cánh cửa, nhắm mắt lại, tiểu dung còn vương vất nét cười đầu đây

Có lẽ trong thuốc có chút dược liệu an thần, nhanh chóng đưa y vào trong giấc ngủ, mí mắt nặng trĩu, hơi thở dần điều lại, phảng phất như thật như mơ, thời gian đảo ngược ba năm về trước, cái ngày mà thay đổi cả cuộc đời của y....

Nguyệt Sí Hiểu, thật ra không phải cô nhi, mà trái lại y có một gia đình rất lớn, phụ thân cũng thuộc dạng có quyền có thế, hơn nữa gia đình cũng thuộc dạng tài phú cho nên có thể nói dòng tộc của Nguyệt Sí Hiểu không tầm thường chút nào nhưng là Nguyệt Sí Hiểu không may lại sinh ra lúc mà gia đình của y gặp liên tiếp khó khăn....

Người cổ đại thường mê tín, hơn nữa khi y mới một tuổi, lại lúc sinh thân của y, có một lão đạo sĩ đi ngang qua nói y mệnh khắc với gia tộc, cho nên sự chào đời của y chính là bước đầu tiên cho gia tộc họ Nguyệt bước lên con đường suy sụp. Phụ thân của Nguyệt Sí Hiểu giận tím mặt, phẩy tay bỏ đi, từ đó về sau không thèm đoái hoài đến Nguyệt Sí Hiểu mà tên của y cũng chẳng được ghi vào trong gia phả. Cha của y căm giận Nguyệt Sí Hiểu mang đến vận rủi cho mình cho nên cũng giận chó đánh mèo sang mẹ của y, mà mẹ ruột của Nguyệt Sí Hiểu xưa nay cũng đâu thuộc dạng hiền lành gì, cứ tưởng dễ ra được đứa con trai, địa vị của mình trong lòng phu quân sẽ cao chút ai ngờ lại đẻ ra một tai tinh, cho nên mọi cảm hận nàng điều trút lên tiểu hải tử vừa đầy một tuổi đó

Cả tuổi thơ của Nguyệt Sí Hiểu, không có phụ thân nghiêm khắc giáo huấn, không có mẫu thân một câu ôn nhu thăm hỏi, cả tuổi thơ của y, chỉ có hai từ khắc nghiệt. Đường đường là một đại thiếu gia, để có một bữa cơm cũng khó khăn, muốn được chơi đùa cùng bạn bè cùng lứa là một điều xa xỉ, muốn được khóc, được cười, được biểu lộ cảm xúc là một thứ xa vời, đơn giản bởi y không có quyền đó, y sinh ra chỉ là tai tinh, là thứ thừa thải trên thế gian này

Thời gian trôi qua, trong trí nhớ của y, cũng chỉ là tiếng nấc nhức đánh đập la mắng của mẫu thân, là ánh mắt chán ghét của phụ thân, là sự khinh thường của huynh muội, là sự xa lánh của người hầu trong phủ, mọi người chỉ hận y không thể lập tức chết ngay đi cho rảnh nợ

Nguyệt Sí Hiểu cứ vô tri vô giác không rõ nguyên do, sống trong hoàn cảnh ấy cho đến khi bảy tuổi

Y, đã từng cầu xin, sự thương xót dù là một chút thôi của hai người mà y gọi là cha là mẹ ấy

Y, đã từng vươn hai bàn tay nhỏ gầy run rẩy, chỉ mong được một ít thức ăn thừa thải của người hầu trong phủ

Y, đã từng khóc, khóc rất nhiều

Y, đã từng hận, hận rất nhiều

Và rồi, sau đó, cuối cùng, cũng còn lại là, lạnh như băng, trống rỗng tâm hồn

Rồi một ngày, dường như trời xanh cũng chiều cổ đến y, một hắc y nhân đột ngột xuất hiện mang y đi

Cho đến bây giờ, Nguyệt Sí Hiếu nghĩ lại, có chăng khi y mất tích, người trong Nguyệt phủ năm đó, có từng tìm kiếm y dù chỉ một ngày?! Hay là càng thêm vui mừng vì cái kẻ xui xẻo như y mất tích khỏi phủ?! Nguyệt Sí Hiếu cười nhạt...

Hắc y nhân mang y về một căn cứ, nơi đó cũng có rất nhiều đứa nhỏ cỡ tuổi y, sau đó... sau đó...

Chỉ là huấn luyện và huấn luyện

Chết chóc và chết chóc

Người không chết thì ta chết, ngay cả bằng hữu bên cạnh cũng dễ dàng từ sau lưng đâm chết chính mình để dành cơ hội sống sót

Bảy năm trong căn cứ, Nguyệt Sí Hiếu học xong rất nhiều điều, đã thấu hiểu rất nhiều thứ, y không tin ai ngoài bản thân, không có bằng hữu, không có người thân, tất cả đối với y chỉ là trong khái niệm, độc lai độc vãng chẳng khác nào một cô hồn

Mười bảy tuổi, y trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ, bài danh Huyết Nguyệt, chỉ cần y ra tay, cho đến nay chưa một lần thất bại, cái tên Huyết Nguyệt từ đó cho đến nay khiến cho bao nhiêu anh hào kiệt sĩ trong võ lâm nghe đến thôi cũng đã sợ mất mật

Nguyệt Sí Hiếu, có thể nói là vô tình đến cực điểm mà cũng có thể nói y cũng thật sự thiện lương, hai thái cực đối lập trong con người y, thực sự mâu thuẫn vô cùng

Y có thể, ngay lập tức giết hàng chục người, không gợn tay. Nhưng khi thấy người cần giúp đỡ, cũng sẽ ra tay cứu giúp

Một lão ăn mày ngắt xiu vì đói, y mang bánh bao đến cho lão, đưa cho lão một ít tiền để về quê làm ăn sinh sống

Một đứa bé bị bệnh dịch, lở loét khắp người, khiến người đi đường chỉ lắc đầu tránh đi, y lại không ngại bẩn ôm đứa bé ấy đến y quán, chữa trị...

Có đôi khi, ngay đến cả Nguyệt Sí Hiếu y cũng không rõ, rốt cuộc là y bị là sao nữa, cuối cùng y cũng chỉ cười lạnh cho qua chuyện, tùy tâm mà động. Huyết nguyệt, nửa chính nửa tà, mới là y

Người võ lâm đối y, ghen tỵ có, hâm mộ có, oán hận có

Mà người muốn y chết nhiều không đếm xuể

Cho nên, mười bảy tuổi năm ấy, y bị ba mươi hai vị bạch đạo thiếu hiệp vây quanh, ra sức tru giết một kẻ ma đầu như y, Nguyệt Sí Hiếu mất lạnh đảo qua võ lâm nhân sĩ, rút ra kiếm, cong cong khóe môi, tà mị cười

Một trận chiến, lại lập tức gây oanh động võ lâm, ba mươi hai vị bạch đạo thiếu hiệp kia tuy không phải thuộc dạng võ lâm đệ nhất gì nhưng cũng thuộc loại luyện võ kỳ tài, cũng có tiếng trong võ lâm ấy vậy mà ba mươi hai người cuối cùng lại bại dưới tay thiếu niên Huyết Nguyệt năm ấy...

Ba mươi hai người kia, không chết cũng tàn phế cả đời tuy nhiên Nguyệt Sí Hiếu cũng không phải không hề hấn gì mà ngược lại y bị trọng thương gần như hấp hối, chạy ra khỏi nơi quyết chiến và ngã ở một nơi nào đó, y cũng không nhớ nữa, hơi thở yếu dần, tầm nhìn mờ hồ, y cứ tưởng, có lẽ... y sẽ chết, vậy cũng tốt, như vậy sẽ không mệt mỏi nữa....

Trong cơn đau đớn, y tỉnh lại, nhìn khắp căn phòng thanh mộc, ả ả được hương, Nguyệt Sí Hiếu khó khăn cử động thân mình nhưng là tất cả như là vô ích, dường như xương cốt của y đau, đau đoạn từng khúc vậy. Nguyệt Sí Hiếu cau mày, tình trạng của y thế thảm đến vậy sao?!

Từ bên ngoài tiếng bước chân vọng vào, như là trong vô thức y nhắm chặt mắt lại, chú ý lắng nghe động tĩnh bên ngoài

“Ta nói tiểu nha đầu, ngươi gấp cái gì nha, người kia cùng ngươi dường như chả liên quan gì đi?!” Thanh âm khàn khàn, già nua rõ ràng là của một lão giả. Mà đáp lại thanh âm của lão giả, là một nữ tử, giọng nói mềm mại, có chút cười khẽ, bất giác khiến cho người ta ấm lòng: “sư phụ, ngài thật là, thiếu niên kia bị thương nặng như vậy, ta chỉ muốn xem y như thế nào thôi”

“Chắc! có Dược vương ta ở đây, nhất định không chết, ta nói tiểu nha đầu, nếu như ngươi rảnh rồi thì vào bếp làm cho sư phụ cái lẩu đi, lão nhân gia ta dạo này ăn uống không ngon a”. Nữ tử mỉm cười, rất ôn hòa: “sư phụ, thời tiết nóng như vậy, ngài cũng muốn ăn lẩu sao, thật là... để ta xem y thế nào rồi nấu lẩu cho sư phụ dùng, được không?!”

“Hào hạo, nha đầu! thật không uống công sư phụ thương ngươi...” lão giả có vẻ hơi giống lão ngoan đồng, nói thanh hảo liên tục sau đó dùng khinh công chạy mất, có lẽ là đi chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn không chừng. Nguyệt Sí Hiếu nhàm chán suy đoán. Cánh cửa mở ra, gió từ bên ngoài bay vào, ả

ấn đầu đây, y như nghe thấy lãnh hương thấm đượm, nhẹ nhàng khoan khoái

Có thứ gì đó đặt lên trán của y, mềm mại, mát lạnh... Là tay của nữ tử?! không hiểu sao y lại cảm thấy ấm áp đến vậy, có lẽ đã lâu chưa từng có ai đụng chạm vào y?! Nguyệt Sí Hiểu thật muốn cười, nguyên lai từ lâu cái mà y gọi là chút tình thân, bằng hữu kia, y vốn không cần, không để ý, thật ra là dấu tự tận sâu đáy lòng, hóa ra y vẫn khát khao chút tình cảm nhỏ nhoi như thế

“Người tỉnh rồi?!” không chịu nổi ánh mắt của nữ tử cứ chăm chú nhìn mình, mí mắt một thoáng run rẩy, sau đó mở ra. Đập vào mắt của y, là tiểu dung ôn hòa, không mặn không nhạt của nữ tử, ánh mắt của nàng, đen láy sâu thẳm, ấm áp như vậy....

“Người là...” Thanh âm của y khàn đặc, khô khốc, nhìn nữ tử... à không, nữ tử này sắp làm mẹ rồi, cái thai trong bụng chắc cũng hơn bảy tháng, có lẽ vì vậy mà nữ tử quanh thân tỏa ra khí chất dịu dàng đến như thế, hài tử, mẫu thân a...?! cái cảm giác này nhất định rất đẹp đi, chỉ có điều từ nhỏ y vẫn chưa cảm nhận được

“Ta là ai không quan trọng, hảo hảo ngủ một giấc, khi tỉnh dậy sẽ khỏe hơn...” nữ tử nhẹ giọng nói, tiểu dung ôn hòa như gió xuân, tựa như một cánh hoa mỏng manh rất nhẹ, là lướt trong gió, rồi nhẹ xuống mặt đất, không mạnh mẽ nhưng cũng đủ dọn sóng lan tràn, không sao dập tắt được. Nữ tử vươn tay xoa xoa đầu của y, sau đó kéo chân lên giúp y....

Nguyệt Sí Hiểu khi đó có chút ngơ ngác nhìn nữ tử, lần đầu tiên có người xoa đầu của y, như là hành động của một bậc trưởng bối đối với hài tử của mình mà cũng là lần đầu tiên có người giúp y đắp chăn lên. Hôm nay, Nguyệt Sí Hiểu gặp nhiều cái, gọi là lần đầu tiên lắm..

Cũng không rõ tại sao, một kẻ khó ngủ như y, chỉ cần có hơi thở của người khác là không thể ngủ được ấy vậy mà nữ tử vẫn ngồi đó, lâu lâu vươn tay giúp y nhu nhu vài huyệt đạo, lại khiến y dễ dàng chìm vào giấc ngủ như thế

Có lẽ là, y cảm thấy nữ tử này không có ác ý

Có lẽ là, y cảm thấy ánh mắt của nữ tử này dịu dàng quá

Mà cũng có lẽ là, lần đầu tiên có người dùng vẻ mặt ôn hòa như vậy, vô điều kiện đối y, khiến cho Nguyệt Sí Hiểu có chút trở tay không kịp....

Một giấc ngủ thật sâu, cho đến khi y tỉnh dậy, đã là ngày hôm sau, một bát cháo ấm nóng được nữ tử mang đến, bát cháo khiến cho y cảm thấy có cái gì trong lồng ngực, nghẹn ngào muốn phá kiển mà ra, nhìn nữ tử, y lại không biết nói cái gì....

Huyết Nguyệt, xưa nay nổi danh nửa tà nửa chính, lạnh lùng thủ đoạn vô số

Huyết Nguyệt, vốn vô tình, lại không tin tình

Huyết Nguyệt, không cảm xúc, không cười, không khóc, không đau, không mệt

Huyết Nguyệt, vốn... chẳng phải là người, mà là... ma

Nhưng là, một ánh mắt ôn hòa, một cái vươn tay chạm nhẹ, một bát canh nóng hổi, khiến cho cái lớp mặt nạ y đeo hơn mười năm qua, hoàn toàn phá vỡ, như có một cái gì đó đập mạnh vào, nát cả ra rồi

Hóa ra, Nguyệt Sí hiểu y cũng khát khao, có người đối tốt như vậy, dù là bất cứ lý do gì, dù cho đó chỉ là chút ôn nhu giả dối, thật là... đáng buồn phải không?!

Bạn đang đọc truyện *Diệp Ngạo Y Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Mông Lung

Bởi lẽ, dù là thân tình, hữu tình, chỉ có trái tim... mới có thể cảm nhận được

Không là bằng mắt, bằng tai...

Có những thứ ta nhìn, ta nghe... vốn... không phải là sự thật....

“Biểu ca, biểu ca... huynh nói với cha mẹ giúp muội, muội không muốn lấy Tô Văn...” Cố Thanh U chạy vội đến bên Lãnh Ngạo Phong, tay ôm lấy cánh tay của y, méo mào nói, hai mắt của nàng đầm lệ mông lung, nhìn bao nhiêu đáng thương thì bấy nhiêu đáng thương, thật dễ dàng kích khởi ý muốn bảo hộ của nam nhân a. Đáng tiếc là nàng chọn nhầm đối tượng, với một kẻ chẳng hiểu bốn từ thương hương tiếc ngọc là gì như Lãnh Ngạo Phong, làm sao có thể động dung cho được?!

“Cố Thanh U, muội cũng đã đến lúc phải gả chồng rồi...” Lãnh Ngạo Phong không nhanh không chậm nói, thái độ bình thản, lạnh nhạt. Cố Thanh U

giương mắt nhìn Lãnh Ngao Phong, u oán nói : “ biểu ca, huynh biết rõ, muội...”

Lãnh Ngao Phong nhủ mảy, giữ khoảng cách với Cố Thanh U, đôi con người sâu không thấy đáy, thanh âm hồ hững vô tình : “ đâu có liên quan đến ta”. Cố Thanh U khẽ nhắm mắt, một hàng thanh lệ lãnh dài trên má, thanh âm run rẩy : “ biểu ca, chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau, chẳng lẽ... ngay có một chút thích huynh cũng không cho muội sao, muội có cái gì không tốt?!”

Lãnh Ngao Phong buồn bực thờ dài, sao bất cứ nữ tử nào cũng hỏi y câu đó?! Nhìn Cố Thanh U, có chút không kiên nhẫn nói : “ trong mắt ta, nữ tử nào cũng như nhau, vậy thôi”. Ngoại trừ nàng ấy, trong mắt y, nữ nhân nào cũng thế, đẹp hay xấu cũng vậy, tốt hay không tốt cũng chẳng sao, không liên quan gì đến y

Chính vì y quá lạnh nhạt vô tình như thế, mới càng khiến cho nhiều nữ nhân quần quýt si mê

Chính vì y hồ hững không quan tâm như vậy, mới càng khiến cho không biết bao hồng nhan vì y tương tư không nguôi

Có thể nói, Lãnh Ngao Phong là tàn nhẫn

Cũng có thể nói, Lãnh Ngao Phong là một khối đầu gỗ, không hơn...

“ Hào hảo, huynh được lắm, trong mắt huynh ngoài nữ tử Doãn Y Điệp kia, huynh chẳng còn để ý đến ai đúng không?! Nàng ta có gì tốt, chỉ là một nữ nhân xấu xí...” Cố Thanh U thét lên, thanh âm chói tai, bao nhiêu uất ức phần nộ bấy nhiêu năm dùng hết thể lực rống to, tràn đầy cừu hận, hai mắt như náy lửa. Lãnh Ngao Phong cười lạnh nhìn Cố Thanh U, ánh mắt lãnh như băng khiến cho nàng ta một thoáng cứng người lại nhưng vẫn quật cường đối diện cùng nam nhân khiến cho nàng vừa hận vừa yêu nhiều năm như vậy. Lãnh Ngao Phong lên tiếng : “ Cố Thanh U, muội biết rõ, bản thân ta ghét nhất chính là điều gì, đúng không?!”

Cố Thanh U cười dài nhìn Lãnh Ngao Phong, giọng nói hốt nhiên điêu linh không thể tả, man mác bi ai : “ đúng vậy... huynh đủ nhẫn tâm, nhưng chúng ta ít ra cũng cùng lớn lên bên nhau nhiều năm như vậy, huynh... Không thể giúp ta, dù chỉ một lần sao?!”

“ Tô Văn là người tốt...” Lãnh Ngao Phong nói : “ và hẳn ta cũng có tình cảm với muội, muội còn không hài lòng điều gì?!”

“ Muội căn bản là không thích hẳn ta...” Cố Thanh U mím môi quát khê : “ ta .... Ta đã có người trong lòng, không thể thích được một ai khác”. Lãnh Ngao Phong nhàn nhạt nói : “ chỉ cần người đó không phải là ta, ta có thể giúp muội...”

Cố Thanh U cúi đầu, mái tóc đen huyền rũ xuống, thê lương...

“ Cố Thanh U, giữa chúng ta không có kết quả...” Lãnh Ngao Phong cười nhạt, lời nói này y đã nói rất nhiều năm nhưng vị biểu muội này của y, chấp niệm nhiều năm hơn y tưởng

“ Vì sao?!” và mỗi lần y hỏi câu này, Cố Thanh U cũng điều hỏi lại một câu như thế

“ Vì sao?! muội chẳng lẽ không rõ...” Lãnh Ngao Phong cười khê, ánh mắt một thoáng ôn nhu nhìn về phía trước

“ Doãn Y Điệp đã chết, đã chết từ ba năm về trước, sao huynh vẫn cố chấp như vậy...” Cố Thanh U rầu rĩ nói. Lãnh Ngao Phong gầm nhẹ : “ câm miệng, ai nói với muội là nàng ấy đã chết?!” Cố Thanh U giật mình, cắn răng nhìn Lãnh Ngao Phong, hai tay nắm chặt lấy vạt áo, giận dữ vẫn : “ vậy thì tại sao suốt ba năm nàng ta vẫn không quay trở lại?!”

“ Ai nói nàng ấy không quay trở lại...” Lãnh Ngao Phong cười nhẹ

“ Huynh...” Cố Thanh U mắt mở lớn, có chút không dám tin, hai chân vô thức lui ra đằng sau, không thể nào, không thể nào như thế được, làm sao quay về được đâu, nữ tử đó, chẳng phải đã chết rồi sao?!...

“ Ha ha...” Cố Thanh U bật cười lớn tiếng : “ biểu ca, a biểu ca... ta cứ nghĩ huynh có bao nhiêu chân tình, nhưng là chẳng phải huynh cũng chịu không nổi tìm thế thân đó sao?! nữ tử mà lần trước trên thuyền, huynh vẫn cho rằng là Doãn Y Điệp năm xưa sao?! chỉ là vì nữ tử đó tên là Doãn Y Điệp, là vì nữ tử đó thích vận tử y!...”

Nhìn biểu muội của mình vừa cười vừa khóc, Lãnh Ngao Phong hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, y lạnh nhạt nhìn Cố Thanh U, sau đó xoay người bước đi, thanh âm lạnh lùng. Cố Thanh U thất thần nhìn bóng dáng cao lớn của nam tử, quanh tai nàng, còn văng vẳng thanh âm của nam tử, y nói : “ trên thế gian này, Doãn Y Điệp, chỉ có một!!”

Cố Thanh U hoảng thần, nước mắt cứ liên tục rơi như mưa, đưa tay lau đi lệ trên má, cũng vô ích, tầm mắt mờ mịt dần. Nàng oán, nàng hận... lại không biết phát tiết đi đâu

Doãn Y Điệp, Doãn Y Điệp...

Tại sao lại xuất hiện đâu?!

Nếu như, nếu như... Nữ nhân ấy chưa từng xuất hiện thì tốt quá

Ít ra, huynh ấy cũng sẽ không động tâm với bất kỳ một ai...

Cố Thanh U bật cười, tiểu dung đáng chất như vậy...

Chiếc khăn tay đưa trước mặt nàng, Cố Thanh U ngẩng đầu lên, một thoáng giật mình

Từ y nữ tử, tóc đen bay múa, tiểu dung như có như không còn treo trên môi, con con ngơoi tỉnh mạch, đen láy

“Ngơoi...” Cố Thanh U hoảng hốt

“Cô nương, không sao chứ?!” Doãn Y Diệp cười nhẹ nói, thần tình hết sức bình thản. Cố Thanh U mím môi hất ra chiếc khăn tay của nữ tử, cười lạnh : “không cần ngơoi quan tâm”. Nữ nhân này chính là nữ nhân trên thuyền mà biểu ca khăng khăng một mực là người kia đi, rõ ràng không phải khuôn mặt này, vì cớ gì biểu ca lại cô chấp như thế đâu?!

Doãn Y Diệp nhún nhún vai, xoay người rời đi, đôi con ngơoi một mảnh lạnh lùng, khóe miệng câu lên, tà mị như yêu

“Ngơoi,... có thật là... Doãn Y Diệp...” Cố Thanh U hỏi, nội tâm không không chế được bối rối nhưng nét mặt không mấy biểu lộ. Biểu ca từ trước đến giờ không bao giờ nói bừa điều gì, vậy... vậy nếu như nữ tử này quả thật là Doãn Y Diệp thì... Thì lần này nàng ta về đây, là để trả thù sao

“Doãn Y Diệp, là tên của ta...” Doãn Y Diệp đáp : “còn Doãn Y Diệp mà các ngơoi muốn tìm, ta không biết”

Vị biểu muội này, lúc trước, nàng gặp không ít lần, lúc nào cũng chạy theo sau Lãnh Ngạo Phong, cảm tình đối với Lãnh Ngạo Phong không chỉ là bình thường cô chấp. Lúc nào cũng tỏ vẻ đáng yêu đầm ấm, yếu yếu nhược nhược rất chọc cho người khác yêu thương nhưng nàng lại không thể thích được

Nàng cảm thấy, nữ tử này rất đáng sợ, chẳng qua vẻ mặt bên ngoài che dấu mà thôi, đôi khi từ ánh mắt của vị biểu muội này, nàng đọc được, âm hiểm, già đời. Doãn Y Diệp nàng, từ trước đến nay, lòng người dù nàng không thấu hết được nhưng cũng không đến nỗi ngốc không biết được ai tốt ai xấu

Bởi lẽ, dù là thân tình, hữu tình, chỉ có trái tim... mới có thể cảm nhận được

Không là bằng mắt, bằng tai...

Có những thứ ta nhìn, ta nghe... vốn... không phải là sự thật...

Doãn Y Diệp sững người, tim co rút lại, đau đớn

Những thứ ta nhìn, ta nghe... Có đôi khi... Cũng... không phải là...sự thật...

Bước chân hoảng loạn, như muốn chạy trốn khỏi nơi này, Doãn Y Diệp nhanh chóng bước đi, rồi sau đó như không khống chế được lòng mình mà chạy

Vương phủ, rất lớn, tầm nhìn của nàng, một thoáng mờ lung, cũng không để ý nhiều đến như vậy, chỉ biết chạy về phía trước

Nàng cần, một nơi an tĩnh, đúng vậy.... thật an tĩnh để suy nghĩ lại mọi việc

Chợt, ngã nhào trong vòng tay ấm áp của ai đó, Doãn Y Diệp mới thu hồi lại biểu cảm hoảng hốt của mình. Ngẩng đầu nhìn người trước mặt, Doãn Y Diệp lùi về sau vài bước nhưng là đã bị người kia kéo lại, ôm thật chặt, muốn vùng vẫy thoát ra nhưng là vòng tay đó càng ghì chặt hơn, khiến cho nàng phát đau

“Một chút thôi...” Y lên tiếng, thanh âm có chút gì đó đượm buồn : “lâu như vậy... ta chỉ muốn, ôm nàng... cứ như vậy, dù chỉ một lát...”

Tay, buông xuống...

Ánh mắt của nàng, một thoáng phức tạp, vùng vẫy nhiều lắm, cũng hóa thành than khế, bất đắc dĩ

“Vương gia” nàng lên tiếng

“Ân” hần đáp

“Ta có điểm nào giống người mà ngài tìm?!” Doãn Y Diệp buông mi hỏi, rõ ràng thay đổi cả khuôn mặt chẳng phải sao, lúc trước khi sư phụ giải độc cho nàng, khôi phục dung mạo, khi nàng nhìn gương mặt của mình qua gương cũng không khỏi giật mình, có sự khác biệt quá lớn, ngay đến cả nàng cũng phải tập một thời gian mới quen được khuôn mặt của mình

Lãnh Ngạo Phong cười khê : “bởi vì, chỉ có nàng, mới khiến cho ta, cảm thấy bối rối đến như vậy”

Y, từ nhỏ đến lớn, đã học xong cách, kiểm soát tình cảm của mình, tốt lắm

Tốt đến mức, người đời nói y vô tình, phụ vương mẫu hậu cùng các huynh muội nói y lãnh tâm

Nhưng là, chỉ có đứng trước mặt nàng, y mới giống một người bình thường, có chút lo âu, chút nóng ruột, chút vui sướng, chút gì đó buồn phiền,... Ngủ

vị nhân sinh, vì gặp được nàng y mới có thể cảm nhận được

Doãn Y Điệp chợt bật cười, đẩy nhẹ Lãnh Ngạo Phong ra, tay vuốt nhẹ mái tóc của mình, nàng mắt nhìn y, lên tiếng : “ cách biểu lộ tình cảm của ngài, cũng thật khác thường”

Y mắt mắt nhìn nàng, hơi ảm của nàng, nhanh như vậy lại biến mất, khẽ thở dài : “ nàng biết rõ, ta... vốn không biết cách biểu lộ tâm tình của mình”

“Vương gia, nếu như ta nói đến đây là để lấy tính mạng của ngài thì sao?!” Doãn Y Điệp mở to mắt nhìn nam nhân đối diện mình, như đùa như thật. Nàng, muốn báo thù cho hài tử của nàng, một mạng đổi một mạng, nhưng là nàng phát hiện, nàng lại không nỡ ra tay. Doãn Y Điệp muốn phi nhổ bản thân mình một phen, đứng là ngu ngốc, tại sao nàng còn cảm thấy luyến tiếc hần đầu?!

Cảm tình của con người, thật là phức tạp, có đôi khi ngay cả chính bản thân nàng, cũng không rõ mình nghĩ gì muốn gì nữa?!

“Nàng... sẽ luyến tiếc, ta... luôn biết!” Lãnh Ngạo Phong bật cười, rồi than khẽ

Ta, còn nhiều điều vẫn chưa làm

Ta, còn chưa cùng nàng thành thân

Ta, còn nhìn nàng đủ lâu, chưa ôm nàng đủ thỏa mãn

Vậy, thì làm sao có thể chết được đâu....

Doãn Y Điệp thở dài : “ ta cứ nghĩ ngài sẽ nói, sẽ sẵn sàng chết vì ta chứ?!” Nam nhân này quả thật chẳng biết nói lời ngon tiếng ngọt, thật uống công trước đây nàng bày hần nhiều cách như vậy, đúng là đầu gối một khối, ngốc như thế sao lúc trước nàng lại thích hần đầu, chẳng lẽ nàng trời sinh tự ngược, nam nhân phong lưu phóng khoáng không thích lại thích một khối băng di động, cộng thêm mặt than, đầu gối ngu ngốc?!

“Nàng thừa nhận... mình là Doãn Y Điệp...” Lãnh Ngạo Phong vui mừng nói

Vô nghĩa, Doãn Y Điệp đầu đầy hắc tuyến, chẳng phải ngay từ đầu hần cứ khăng khăng một mực là nàng, dù nàng có phủ nhận bao nhiêu lần cũng vô ích, hà tất dấu diếm làm gì, cũng không rảnh hơi mà phản bác hần nhiều lần

“Đúng vậy, thì đã sao?!” Doãn Y Điệp nhún nhún vai : “ quả thật là ta, nhiều năm như vậy, bây giờ mới gặp lại, trước chưa hỏi, bây giờ hỏi không biết có muộn không, xin hỏi vương gia, mấy năm nay ngài vẫn sống tốt chứ?!”

“Không tốt...” Lãnh Ngạo Phong thành thực khai báo

“Vậy a, ta sống tốt lắm, có ăn có mặc, lại có nhiều mỹ nam vây quanh, thêm một tiểu bảo bảo khả ái, lại có thêm lão ngoan đồng suốt ngày quấy phá, cuộc sống rất thú vị...” Doãn Y Điệp cười cười : “ mà vương gia, năm nay ngài cũng hai mươi bốn, gần hai lăm rồi đi, vẫn một mình, không có nữ nhân bên cạnh, là ngài kén cá chọn canh hay là bị ế vậy?!”

“Nàng...” Lãnh Ngạo Phong dở khóc dở cười, có chút xấu hổ, hần... mà bị ế sao?! dù hần không để ý nhưng bên ngoài, trong tam huynh đệ, hần chẳng phải tối được nữ nhân hoan nghênh sao?! chỉ có nàng coi hần không đáng một đồng mà thôi, hần còn nhớ rất rõ lúc trước nàng nói mẩu người nàng thích là giống đại hoàng huynh cùng nhị hoàng huynh a, làm hần phải đề phòng một thời gian dài như vậy

Doãn Y Điệp cười trừ, vươn tay vỗ vỗ vai của hần, bộ dạng như là bằng hữu tốt, cảm thán nói : “ mà cũng đúng, một khối đầu gối ngu ngốc, chẳng hiểu lòng nữ nhân, lại thêm tính cách lạnh như băng như vậy, làm gì có nữ nhân nào chịu được lãnh khí của ngài?!” Doãn Y Điệp một lần nữa lại cảm thấy khâm phục dũng khí của mình, sao lúc trước lại thích y cho được?! giờ nghĩ lại nếu như lúc đó hần không thích nàng, không chừng kết cục cũng như những nữ nhân hiện giờ đi, hần thuộc dạng ra tay vốn chẳng thương hoa tiếc ngọc mà

“Có ta để ý đến ngài ấy...” một thanh âm từ bên ngoài xen vào, thật sự náo nhiệt a, thanh âm của nữ chủ nhân ấy, rất dễ nghe, rõ ràng là một mỹ nhân bại hoại thôi. Doãn Y Điệp nhìn nữ nhân bước chân thướt tha từ từ tiến lại gần hai người. Xem nào, đây chẳng phải là mỹ nhân đi cùng để hậu hôm trước sao?! mỹ nhân này tên gọi là... uhm! Chẳng nhớ nổi

Bạn đang đọc truyện *Diệp Ngạo Y Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Quyến Luyến

Nàng vẫn : ” Lúc trước, người... có từng yêu ta?”

Y đáp :” Cả đời này, Lãnh Ngao Phong chỉ động tâm một lần duy nhất”

Nàng cười khẽ :” Cả đời, có xa lắm không”

Y nhẹ giọng nói :” Chưa đủ, với ta... vẫn chưa đủ”

“Tham kiến vương gia...” Mộ Dung Tuyết hành lễ, hôm nay nàng vẫn hồng y rực lửa, yêu kiều duyên dáng, không hổ danh là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, hòn ngọc quý trên tay Mộ Dung thừa thừa a. Mộ Dung Tuyết sau nhiều ngày suy ngẫm, nếu như nàng cứ đứng một bên tương tư vị vương gia này, không bằng buông xuống tự tôn, đuổi theo tình yêu, nàng cũng không tin, bản thân mình thua bất cứ ai. Hôm nay nàng mạnh dạn đến đây, không ngờ vừa lúc nghe vị tử y cô nương này, chê bai vương gia như vậy, cũng không khỏi bức mình xen vào, đến khi nói lỡ lời mới xấu hổ không thôi

“Ha ha...., thật không ngờ ngu ngốc đầu gỗ cũng có mỹ nhân để ý rồi đó, rất xinh đẹp...” Doãn Y Điệp cảm thán, ánh mắt vẫn vậy thấu triệt, không nhiều lắm cảm xúc, tự dung nàng thấy mệt quá, thật muốn chạy trốn khỏi nơi này, có lẽ.... nàng nên quay về Dược cốc, đợi tin tức của Thiên Âm, như vậy.... sẽ tốt hơn

Doãn Y Điệp khẽ rũ xuống mi mắt, lại đưa mắt nhìn Mộ Dung Tuyết rồi liếc sang Lãnh Ngao Phong, nhẹ giọng nói : “Phong...!!”

Lãnh Ngao Phong kinh ngạc, há miệng thờ đốc, đã bao lâu rồi y mới nghe được tên của mình, từ miệng của nữ tử này nói ra...

“Lại đây...” Doãn Y Điệp vươn tay nhìn y, Lãnh Ngao Phong bước về phía nàng

Cho đến khi khoảng cách giữa hai người, chỉ còn một bước chân, nàng cười khẽ, nắm đầu ngón tay trắng nõn xinh đẹp, chạm vào khuôn mặt của y...

Vàng trán cao, mày kiếm khí phách, mi mắt thật dài, mũi thẳng, bạc môi tà mị....

Doãn Y Điệp khẽ nhắm mắt, cười khổ

Nguyên lai, có những thứ, dù đã cố quên, cố gắng xóa bỏ, cố gắng phủ nhận lâu như vậy thật ra vẫn còn nguyên sơ khắc sâu vào trong lòng, không thể nào bỏ đi được

Lãnh Ngao Phong a, Lãnh Ngao Phong...

Tại sao, ta lại để tâm đến người nhiều đến như vậy

Ba năm, hơn một nghìn ngày, không có ngày nào là ta không cố gắng quên đi người nhưng hà cớ gì, muốn quên lại càng thêm nhớ đau...

Thu tay về, Doãn Y Điệp nhìn y, nhẹ giọng nói : “lúc trước, người... có từng yêu ta?!”

“Cả đời này, Lãnh Ngao Phong động tâm, chỉ mới một người duy nhất”

“Cả đời, là bao lâu?!”

“Có dài, quá không?!”

“Không đủ, ta vẫn cảm thấy... chưa đủ...”

Doãn Y Điệp cười, tiểu dung rất đẹp, ôn nhu say lòng người, rõ ràng dung mạo cũng thanh tú thôi nhưng khi nàng cười lộ lên, như là hồng mai đang nở rộ

“Với ta, vậy là.. đủ rồi...”

“Phong! mỹ nhân quanh người nhiều như vậy, cũng không lo không có lão bà nha, ta.... cũng an tâm”

“Lúc trước, bày cho người nhiều cách như vậy, bây giờ đem ra phát huy, cũng thật không sai...”

Doãn Y Điệp nhìn Mộ Dung Tuyết, đôi môi cong cong, tiểu dung chưa giảm...

Mà, Lãnh Ngao Phong sắc mặt trầm lại, y găm nhẹ : “nàng nói vậy, là ý gì?!”

“Ta... không còn thích người nữa rồi...” Doãn Y Điệp bình thản nói : “cho nên từ rày về sau, ta... sẽ không để ý đến người nữa”

“Doãn Y Điệp...” Lãnh Ngao Phong nghiêng răng nghiêng lợi quát

“Ta về đây, vốn là muốn trả thù...” Doãn Y Điệp vẫn bình thản nói, bình tĩnh đến khó tin, khác hẳn nét mặt lúc nãy, như là nữ nhân này mang nhiều mặt nạ lắm vậy, lần đầu tiên y thấy nàng xa lạ đến như vậy, xa lạ đến mức khiến cho y phát run

“Nhưng là ta phát hiện...” Doãn Y Điệp than khẽ : “đối với người, ta lại không thể ra tay, nhưng là... nếu như... nếu như chuyện năm ấy quả thật là người làm, dù ta không ra tay, ta cũng sẽ khiến người khác ra tay, cho nên người... bảo trọng”

“Được rồi, hôm nay nói nhiều như vậy, ta... mệt quá...” Doãn Y Điệp nhìn Lãnh Ngao Phong muốn nói, ngăn y lại, hiện giờ lòng nàng rối bời, nhiều chuyện hỗn loạn liên tiếp khiến cho nàng mờ mịt, cho nên nàng cần thời gian suy nghĩ lại, sắp xếp lại. Nói đoạn xoay người bước đi, Lãnh Ngao Phong mím môi, vươn tay kéo Doãn Y Điệp vào trong lòng, cầm nhẹ trên vai của nàng

“Buông tay...” Doãn Y Điệp khàn khàn nói

“Ta... không biết, nàng nói trả thù... là có ý gì nhưng là ta tuyệt không cho phép nàng không thích ta...” y quật cường, thanh âm không lớn không nhỏ, không ra cảm xúc

“Nếu nàng muốn trả thù, thì trực tiếp ra tay, tuyệt đối không được để cho người khác giúp đỡ”

“Tính mạng của ta, trừ phi chính nàng lấy, tuyệt đối ta sẽ không chết dưới tay kẻ khác, nàng... hiểu rõ mà”

“Buông tay...” Doãn Y Điệp lặp lại lần nữa

“Không buông...” y quật cường đáp lại

“Nàng...” Lãnh Ngao Phong lui về sau ba bước, máu từ trong khoeo môi rỉ ra, Doãn Y Điệp, trong một cái chớp mắt, là ảo não nhưng rất nhanh liềm đi

“Ta đã nói, ngươi buông...” Doãn Y Điệp lên tiếng, tuy võ công của nàng không bằng hắn nhưng cũng đủ đẩy hắn cách nàng một chút, công lực của nàng không cao, cũng không làm bị thương hắn mà, đứng không?! Doãn Y Điệp nắm chặt tay, sau đó lại thả ra, xoay người bước đi

Lãng đãng trong gió, như nghe được, là tiếng thở dài của nàng...

“Vương gia, ngài không sao chứ?!” Mộ Dung Tuyết nhẹ giọng hỏi, lấy trong lòng khăn tay, đưa cho y, nhưng Lãnh Ngao Phong không nhìn nàng dù chỉ một chút, ánh mắt của hắn, từ đầu đến cuối chỉ nhìn bóng lưng của từ y nữ tử. Mộ Dung Tuyết khẽ rũ xuống mi mắt, trong lòng đau xót, nguyên lai hắn cũng là một kẻ si tình như vậy, nữ nhân kia hà tất phải làm hắn tổn thương như thế?!

“Mộ Dung tiểu thư, nàng đến đây có việc gì?” Lãnh Ngao Phong nói, thái độ không chút phật phùng, không chút cảm xúc

“Vương gia, ta...” Mộ Dung Tuyết một thoáng xấu hổ, nàng là nữ tử cũng không thể trực tiếp nói là nàng nhớ hắn cho nên muốn đến xem hắn đi, khẽ mím môi như là quyết tâm điều gì, nàng ôn nhu nói: “vương gia, hai ngày nữa là Hoa Vũ lễ, ta... có thể cùng ngài....”

“Không được...” lời của nàng chưa hết thì Lãnh Ngao Phong đã lắc đầu từ chối rồi, Mộ Dung Tuyết thất vọng, hàng chân mày thanh tú khẽ chau, thanh âm vẫn nhu hòa vô cùng khác hẳn thái độ cao ngạo như thường ngày: “vương gia... Ngài, .. đã có người cùng đi rồi sao..?!”

Lãnh Ngao Phong trầm mặc, nàng ấy... có muốn đi cùng y hay không?!

Y vẫn còn nhớ khúc vũ năm ấy, dưới ánh trăng, nàng vì y mà nhảy múa

Rõ ràng chả đẹp, rõ ràng bước nhảy còn nhiều lắm sai lệch nhưng trong mắt y khi đó, chỉ có mỗi bước vũ của nàng, là khắc cốt ghi tâm

“Mộ Dung tiểu thư, nàng.. đứng bao giờ phí tâm vì bổn vương...” Lãnh Ngao Phong lại một lần nữa lặp lại câu nói quen thuộc. Thực sự y không chán ghét nữ tử này nhưng là cũng không có cảm giác khác, với y, thiên hạ nữ nhân đều giống nhau, không khiến cho y hứng thú, càng không khiến cho y để tâm đến ngoại trừ người kia

“Ta... sẽ không tranh, ta chỉ cần ngài, một phần tình cảm nhỏ nhoi thôi, không được sao?!” Mộ Dung Tuyết buồn bã hỏi. Nàng, không mong tất cả tình cảm của y chỉ dành cho nàng, chỉ cần một chút xíu thôi, nàng... sẽ không tham, thực sự... không tham...

Lãnh Ngao Phong cười khỏ: “tâm của bổn vương rất nhỏ, chỉ cần một người là đủ rồi. Mộ Dung tiểu thư, bổn vương có việc...” Nói xong cũng quay người đi luôn, chỉ chưa lại bóng lưng cho Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Tuyết âm thầm cười, tâm của ngài rất nhỏ, cũng chỉ... có một thôi sao?! Vương gia, nhất sinh nhất thế một đôi nhân, ngài... Làm như vậy được sao?!

Doãn Y Điệp, nữ tử đó... sao mà may mắn đến như vậy?!

Không cam lòng, nàng thật sự... không cam lòng!...

“Không cam lòng, thì làm được gì?!” Từ đằng sau, Cố Thanh U tiến lên, cười nhạo. Mộ Dung Tuyết nhìn Cố Thanh U, lên tiếng: “Cố tiểu thư, đã lâu không gặp”. Cố Thanh U, nhẹ giọng nói: “Mộ Dung tiểu thư a, ta khuyên ngươi, trừ phi Doãn Y Điệp chết nếu không ngươi chẳng có cơ hội bước vào tâm của biểu ca đâu”

“Chuyện này dường như... chẳng liên quan gì đến Cố tiểu thư đi?...” Mộ Dung Tuyết bình tĩnh đáp lại

“Ha ha, sao lại không liên quan?! Ta cùng biểu ca, từ nhỏ thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau, nếu như không có sự xuất hiện của nữ nhân đó, nhất định... Nhất định biểu ca, là của ta...” Cố Thanh U, có chút điên cuồng nói. Mộ Dung Tuyết khẽ chau mày, này là Cố Thanh U, vẫn điềm đạm nhu nhúc của lúc trước sao?!

“Cố tiểu thư, nhiều năm như vậy, ngươi vẫn không bước vào tâm của vương gia, vương gia ắt hẳn đối ngươi, chẳng có nam nữ tư tình...” Mộ Dung Tuyết trào phúng nói. Chỉ là vì thanh mai trúc mã nên nhất định phải yêu nhau?! Vớ vẩn, nếu như vậy thì làm sao có thể chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi, tam vương gia lại yêu nữ nhân Doãn Y Điệp kia, sâu đến như vậy, si đến mức cũng khiến cho nàng khó có thể tin

Phải chăng những kẻ lãnh tình, một khi động tình, là nhất thế quán quýt si mê?!

“Ngươi...” Cố Thanh U tức giận quát

Mộ Dung Tuyết cười khẩy, nữ nhân này cũng không còn giả vờ diễm đam đáng yêu?! Thật ra nàng cũng chẳng có hảo cảm mấy đối với Cố Thanh U này, nếu coi như tình địch cũng thật mất mặt của nàng, nếu là tình địch, nàng thấy Doãn Y Điệp vẫn hơn nhiều lắm

Từ y nữ tử đó, rõ ràng dung mạo không diễm lệ như nàng, cũng không bằng Cố Thanh U, nhưng nàng phải thừa nhận nữ nhân đó, có một loại sức quyến rũ, không nói thành lời, giờ tay nhắc chân đi theo theo một cô ôn nhu thành thực, nhất là khi cười lộ lên, rõ ràng thanh tú ngũ quan trong khoảnh khắc rực rỡ như hoa khai, rung động tâm can

Có chăng vì vậy, mà lại khiến cho tam vương gia, vì nàng ta, khuynh tình sâu đến thế?!

Chuyện của năm năm trước, khi ấy nàng còn chưa đến để đồ cũng không rõ được, cho người điều tra, cũng không thu được tin tức gì nhiều

Nàng, rốt cuộc phải làm gì, để cho vương gia, để tâm đến nàng?!

Mộ Dung Tuyết âm thầm nhíu mày

Có lẽ, nàng nên xem xét từ phía Doãn Y Điệp ấy chẳng?! Rốt cuộc Doãn Y Điệp đối với tam vương gia là hữu tình hay vô tình?! Nàng cũng không rõ, nữ tử ấy, ẩn mình quá sâu, nàng không đọc được gì trong đôi con ngươi đen thẳm thẳm đó

Nhìn Mộ Dung Tuyết trầm tư suy tính, ánh mắt của Cố Thanh U, chợt lóe ánh sáng lạnh nhưng rất nhanh lျim đi, khôi phục thái độ như thường ngày, dường như hôm nay nàng đã quá hơi hợt, không khống chế được bản thân, để cho Mộ Dung Tuyết chê cười mà chắc chắn biểu ca sẽ càng thêm không để ý đến nàng, Cố Thanh U ảo não không thôi, đúng là tức giận mất khôn mà

Còn về phần Doãn Y Điệp, sau khi đánh cho Lãnh Ngao Phong một chương, ảo não quay về phòng, không khỏi thờ dài

Không ngờ mới có mấy năm không gặp thôi, sức quyến rũ của hần càng tăng lên thì phải, nữ nhân vì hần bất bình cũng không thiếu đâu, Doãn Y Điệp cười nhạt, nam nhân đó rốt cuộc có gì tốt mà nhiều nữ tử tranh giành hần thế nhỉ, một Cố Thanh U si tình nhiều năm như vậy, giờ lại thêm một Mộ Dung Tuyết tuyệt sắc khuynh thành, Lãnh Ngao Phong a! diễm phúc của ngươi sâu thật đấy. Nghĩ đến đây, Doãn Y Điệp âm thầm phỉ nhổ bản thân, đúng là rảnh hơi lại suy nghĩ mấy chuyện tào lao, có liên quan đến nàng sao, thật là....

Vươn tay, xoa xoa mi tâm của mình, khẽ nhắm mắt, lưng tựa vào ghế ngồi, thả lỏng

“Y Y, có tin tức từ Thiên Âm...” Nguyệt Sí Hiệu bước vào phòng, lên tiếng, đồng thời cũng không quên đưa thư mà Nguyệt Thiên Âm gửi đưa cho Doãn Y Điệp, Doãn Y Điệp nhận lấy, mở thư...

Dùng một chút nội lực, bức thư tan thành mảnh nhỏ, Doãn Y Điệp ngẩng đầu nhìn Nguyệt Sí Hiệu, môi đỏ mọng khẽ mở, thanh âm lạnh nhạt vô ba : “Sí Hiệu, thu thập hành lý, đêm nay chúng ta tức tốc rời khỏi đây, quay về Dược Vương cốc, đừng kinh động bất cứ ai”

“Ừ!” Nguyệt Sí Hiệu gật đầu, quay người bước ra ngoài, không hỏi gì nhiều. Doãn Y Điệp đưa mắt nhìn khắp căn phòng, một thoáng lưu luyến, nhưng rất nhanh ánh mắt chỉ còn một mảnh thanh minh trong suốt

Nàng, đã nói chắc chắn sẽ không quan tâm, không để ý, chẳng phải sao?! vậy thì còn gì quyến luyến ở nơi này chứ

Chuyện của ba năm về trước, Thiên Âm! Thu thập được không ít tin tức hữu dụng, hơn thế nữa Dược Vương cốc xảy ra chuyện, trước hết nàng phải quay về nơi đó trước đã, sau khi giải quyết xong rồi, nàng sẽ quay lại chốn phồn hoa đầy thị phi này, ân ân oán oán, cũng nên là lúc kết thúc đi thôi

Lúc trước nàng cứ khẳng khẳng một mực, chính Lãnh Ngao Phong hại chết hài tử của nàng, nhưng là bây giờ nàng chợt nhận ra, năm xưa hình ảnh nàng nhìn thấy, chưa hẳn đã là thực sự, nàng vẫn còn muốn tin... muốn tin hần, một lần này...

Cho nên, Lãnh Ngao Phong! ngươi đừng để cho ta thất vọng...

Bạn đang đọc truyện *Điệp Ngao Y Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Rời Khỏi

Đêm khuya thanh vắng, lặng ngắt thật là thời cơ thích hợp cho nhiều việc đen tối a. Khụ! Rời đi chắc chắn không phải là chuyện mờ ám gì rồi, chẳng qua là vì nàng không muốn hần bám theo nên lặng lẽ rời đi thôi, chuyện của Dược Vương cốc, tuyệt đối càng ít đề lộ càng tốt, cho nên lợi dụng thời gian đêm nay hần không có trong vương phủ, Nguyệt Sí Hiệu mang theo tiểu hài tử, còn Doãn Y Điệp đi theo bên cạnh, hai người dùng khinh công, không kinh động bất cứ kẻ nào, nhanh chóng rời khỏi vương phủ

Và dĩ nhiên đề đề phòng chắc chắn, một số lượng lớn mê dược đã được dùng cho số ảnh vệ trong vương phủ, cũng may số lượng ảnh vệ ẩn núp bây giờ cũng không khác gì mấy lúc trước cho nên Doãn Y Điệp cùng Nguyệt Sí Hiệu, hết sức an tâm, tin chắc không ai theo kịp hai người, vì số người có võ công đạt đến mức như Nguyệt Sí Hiệu, có thể đếm trên đầu ngón tay

Lượng xe ngựa đã chuẩn bị sẵn, Nguyệt Sí Hiệu đánh xe, Doãn Y Điệp ôm tiểu hài tử đang say giấc ngồi trên xe ngựa

Đêm

Lặng lẽ trôi

Trong vương phủ, ba người biến mất, không mấy động tĩnh

Đợi cho hôm sau, Lãnh Ngao Phong từ hoàng cung trở về....

Nhìn đám ảnh vệ quỳ góc hàng loạt, Lãnh Ngao Phong sắc mặt có thể nói là tái mét, y phần nộ nhìn đám ảnh vệ : “ các ngươi...”

“Vương gia, thuộc hạ biết tội...” đám ảnh vệ cúi đầu tạ tội, vì bọn họ sợ suýt, không nghĩ rằng vị cô nương kia lại ra tay bất ngờ như vậy, hơn thế nữa dường như còn biết nơi nào xếp người, cho nên bọn họ mới trở tay không kịp, hơn thế nữa, nam nhân bên cạnh vị cô nương đó, võ công cực cao, không ai trong bọn họ có thể bì kịp.

“Vương gia, cửa thành đã đóng, nhưng vẫn... không tìm thấy người?!” một vị tướng sĩ bẩm báo. Mới sáng sớm vương gia đã hưng sự động chúng rồi, tự xưng cho người đóng cửa thành lại, để tìm kiếm người, không biết vị nào cả gan dưới con mắt của tam vương gia ra tay cướp người?! thật là không muốn sống

‘Nữ nhân, này nữ nhân...’ Lãnh Ngao Phong nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận vô cùng, không từ mà biệt, nữ nhân đó rốt cuộc coi y không ra gì mà, càng đáng giận hơn nữa là y chỉ biết đứng đó nhìn nàng ngày một rời xa y lại chẳng thể làm được gì, thật là đủ uất ức

“Tất cả các ngươi, nhanh chóng đuổi theo...” Lãnh Ngao Phong nhìn đám ảnh vệ, ra lệnh. Bấy ảnh vệ một thoáng sững người nhưng rất nhanh nghiêm chỉnh chấp hành nhiệm vụ, bấy người vừa định rời khỏi, Lãnh Ngao Phong lại lên tiếng : “chớ... có kinh động đến nàng, chỉ cần âm thầm biết tung tích và bảo vệ nàng là được...”

“Là, vương gia!” Bấy ảnh vệ cung kính cúi đầu

Doãn Y Điệp a, nàng... rốt cuộc muốn chạy trốn đến khi nào?!

“Vương gia...” Sau khi bấy ảnh vệ rời khỏi, vị tướng sĩ lúc nãy mới lên tiếng tiếp : “vậy còn công thành?!” Nếu như cứ đóng cổng, thì đề đô sẽ loạn mất. Lãnh Ngao Phong nhíu mày, trầm giọng nói: “mở công thành đi”. Chắc chắn bọn họ đã ra khỏi thành rồi, nữ nhân đó, một khi muốn rời khỏi, há có thể không tính toán trước sau?! Bao nhiêu năm như vậy, vẫn luôn lừa y xoay quanh, cũng chỉ có mình nàng ấy mà thôi, mà y lại cam tâm để cho nàng lừa nữa chứ, có chăng chính vì y sủng nàng như vậy mới khiến nàng càng lúc càng lớn mật như thế?!

“Là, vương gia!” Tướng sĩ hành lễ, cũng nhanh chóng rời khỏi. Nói giỡn, ai lại thích đứng chung với vị tam vương gia này đâu, lãnh chết người a

Bước vào thư phòng, nhìn một mớ công việc hỗn độn còn trên bàn, Lãnh Ngao Phong cảm thấy một chết đi được, nếu như y không phải là vương gia, cứ là một kẻ bình thường, có chăng sẽ tiêu diêu tự tại, không màng bất cứ điều gì, cứ như vậy nắm chặt lấy tay của nữ nhân kia, tiêu diêu tự tại, mặc kệ mọi chuyện?!

Quyền lực càng cao, trách nhiệm càng lớn a...

“Có tin tức rồi sao?!” vừa thấy bóng dáng hắc y nhân xoẹt qua, Lãnh Ngao Phong mở miệng hỏi. Lần này người đi lâu như vậy, tin tức thu được cũng không ít đi?!

“Vương gia thứ tội, Dược vương cốc xưa nay vốn là một truyền kỳ, vào thì dễ, ra thì khó... thuộc hạ...” Ảnh nói, một thoáng ngập ngừng, sau đó lại nói tiếp : “thuộc hạ quanh quẩn ở đó suốt một tháng nhưng vẫn chưa tìm được manh mối gì nhiều”

“Vậy là người về tay không?!” Lãnh Ngao Phong bình thản hỏi

“Cũng không phải”, Ảnh lắc đầu : “tình cờ thuộc hạ cứu một thư đồng trong Dược vương cốc, hỏi thăm tình hình mới biết được một số chuyện”

“Ân?!” Lãnh Ngao Phong nhìn Ảnh

Ảnh một thoáng sợ hãi run, nói tiếp : “ Doãn tiểu thư, năm đó là được Dược vương cứu về, nghe nói khi đó tình trạng của Doãn tiểu thư không được tốt lắm. Cơ thể suy yếu, sắp chết và....”

“ Khi đó, tiểu thư đã ba tháng có thai....”

“ Người nói... cái gì?!” Lãnh Ngạo Phong khàn khàn nói, thanh âm không khống chế được run rẩy

“ Nghe tiểu đồng ấy nói, Dược Vương đã mất rất nhiều dược liệu quý báu cùng thời gian mới kéo mạng của tiểu thư từ quỷ môn quan trở về, tuy nhiên song bào thai trong bụng, chỉ cứu được một, mà tiểu hài tử... đến nay cũng đã tròn hai tuổi bốn tháng”

“ Người là đáng nói, khi nàng ấy mất tích, đã... mang thai?!”

Ba tháng...

Ba..... tháng.....

Tên của hài tử là gì?!

Lãnh Mộ Quân!

Phụ thân của hài tử, họ Lãnh...

Nàng yêu phụ thân của tiểu hài tử?!

Ừ...! Đã từng, rất yêu, nhưng là, hắn đã chết... từ ba năm trước rồi

Chiếc áo này, sao nàng lại đốt?!

Ta đốt cho hài tử của ta....

Hài tử của nàng?!

Ba năm trước, đã chết....

“ Vương gia, ngài sao vậy?!” vươn tay đỡ lấy Lãnh Ngạo Phong. Ảnh lên tiếng, thanh âm không dấu nổi lo lắng, đây là lần thứ hai trong đời y thấy vẻ mặt này của vương gia, lần đầu tiên là lúc Doãn tiểu thư mất tích, vậy thì lần này chả lẽ là vì.....

“ Ba năm ba tháng trước, khi ấy...” Lãnh Ngạo Phong một thoáng mê mang, lúc ấy chẳng phải nàng ấy vẫn đang ở bên cạnh hắn sao, tại sao hắn lại không phát hiện?! chẳng lẽ đêm hôm đó, một giấc mộng xuân lại là... Sự thật. Một thoáng mừng như điên rồi hóa thành tuyệt vọng thống khổ, Lãnh Ngạo Phong trầm mặc...

“ Vương gia...” Ảnh thở dài, muốn an ủi lại không biết bắt đầu từ đâu, đã quen nhìn nam nhân này lãnh khốc vô tình, cũng đã quen nam nhân này sát phạt quyết đoán ấy vậy mà mỗi một lần liên quan đến người kia, nam nhân này lại khiến cho người ta bất giác xót lòng.

“ Người lui đi...” Lãnh Ngạo Phong vẫy tay ra hiệu, khôi phục lại thái độ thông dong như thường ngày, dường như vẻ mặt luống cuống lúc nãy của y chẳng qua là ảo giác của Ảnh vậy, Ảnh nhanh chóng cáo lui, để lại không gian cho Lãnh Ngạo Phong

Lạnh lẽo, cô độc, tràn ngập tịch mịch

Căn phòng hoa lệ trống trải, không một chút độ ấm

Lãnh Ngạo Phong ngã mình ra ghế, đưa tay lên trán, khẽ nhắm mắt lại, đôi chân mảy của y vẫn luôn nhú thật chặt....

Là vì cái gì đâu?!

Tất cả mọi chuyện của ba năm về trước, như có ai đó thao túng tất cả, mờ mịt không rõ, càng khiến cho y thêm rối bời

Mà sau khi được lệnh mở cổng thành, một cỗ xe ngựa lạng lẽ đi ra khỏi thành

Nguyệt Sí Hiệu chuyên tâm đánh xe, đôi con người bình thân, không chút gọn sóng. Từ bên trong xe ngựa, một bàn tay trắng nõn vén lên tấm màn xe, từ y nữ từ bước ra ngoài, ngồi bên cạnh Nguyệt Sí Hiệu, nàng cười nhẹ : “ ta nói không sai đi?!”

“ Đúng vậy a, nàng quả thật rất hiểu rõ con người của Lãnh Ngạo Phong...” Nguyệt Sí Hiệu gật gật đầu. Doãn Y Điệp cười, lại có chút tự giễu : “ có lẽ vậy...”

“ Có hối hận không?!” Nguyệt Sí Hiệu vẫn

“ Tại sao lại hỏi vậy?!” nàng đáp

“Rời đi hán, nàng an lòng sao?!” y nhún nhún vai, có chút bất đắc dĩ, nếu như không luyến tiếc, sao lại cứ luôn quay đầu về phía đế đô phồn hoa ấy, rõ ràng là không nỡ sao cứ phải ép mình

“Bỗng dưng ta cảm thấy, thật là mệt mỏi...” Doãn Y Điệp cười khổ

“Cho nên mới chạy trốn sao?!” y tiếp tục giục xe ngựa đi nhanh về phía trước

“Ừ...” mãi một lát sau, Doãn Y Điệp mới lên tiếng đáp lại

“Ha hã, ta vẫn cứ tưởng nàng kiên cường hơn ta nghĩ...” Nguyệt Sí Hiểu bật cười

“Với hán, ta... vốn không thể cứng rắn được, có lẽ hán là cả đời nghiệt duyên của ta” Doãn Y Điệp nói, có chút buồn cười, nàng từ khi nào cũng bắt đầu tin vào hai chữ duyên, chữ nghiệt rồi đó

“Nhưng là, nghiệt duyên cũng là một loại duyên đó thôi...” Nguyệt Sí Hiểu bất chợt cười khẽ, một thoáng ôn nhu

Doãn Y Điệp cười rộ lên, vươn tay sờ sờ mái tóc của Nguyệt Sí Hiểu, một thoáng cảm thán: “Sí Hiểu nhà ta, cũng đã trưởng thành rồi đó”. Nguyệt Sí Hiểu về mặt cứng ngắc, đầu đầy hắc tuyến, nghiêng răng nghiêng lợi: “Doãn, Y, Điệp...” nữ nhân này lúc nào cũng cho y là tiểu hài tử sao?!

“Haizzz!! Không cần giận dữ vậy đi...” Doãn Y Điệp tủm tỉm cười, mắt đẹp nheo lại, ý cười lưu chuyển trong đáy mắt

Nguyệt Sí Hiểu lắc đầu thờ dài, mà thôi, y so đo cái gì, còn gì quan trọng hơn khi thấy nụ cười của người này, lấy y ra làm một chút trò đùa dai cũng chẳng sao....

Hai người, vui đùa ầm ĩ, thoáng chốc chút ưu sầu lúc nãy, như là vỡ tan theo gió, bay đi mất, còn lại cũng là vắng vắng đầu đầy tiếng cười trầm thấp và thanh âm trong veo của nữ tử....

Giang hồ có một truyền thuyết

Nơi ấy, bốn mùa hoa nở, ấm áp, được vật quý hiếm điều tập trung ở nơi này, Địch vương cốc có Địch vương điện, khởi từ hồi sinh, Địch vương cốc có một Địch Vương có thể cướp người từ tay của thần chết, cho nên Địch vương cốc được giang hồ truy phùng tuy nhiên Địch Vương tính tình xưa nay hi nộ vô thường, chỉ cần tâm tình tốt dù cho kẻ ấy là kẻ ma đạo tội ác tày trời hay chỉ là một kẻ tâm thương, ngài cũng có thể ra tay cứu giúp, nhưng khi tâm trạng không tốt thì cho dù kẻ ấy có là đương kim thánh thượng cũng không khiến Địch Vương để tâm dù là một cái chớp mắt. Nửa chính nửa tà, làm việc tùy tâm, cho nên giang hồ đối với Địch vương cốc, vừa yêu lại vừa hận, vừa kính lại vừa sợ

Bước vào Địch vương cốc mà không có sự đồng ý của Địch Vương thì vào rất dễ, ra thì khó, dù có mọc cánh cũng không thoát được

Truyền thuyết, thực thực hư hư, bao nhiêu năm nay được giang hồ đồn thổi, có thể nói ra có rất nhiều bản cũ a....

Với chuyện này, Doãn Y Điệp chỉ có thờ dài và thờ dài

Ai nói Địch Vương hi nộ vô thường, tâm ngoan thủ lạt?! thật ra cũng chỉ là một lão ngoan đồng thích ăn uống mà thôi, chỉ cần một món mỹ thực cũng dễ dàng dụ lão ngoan đồng ấy vào tròng rồi

Ai nói Địch Vương điện khởi từ hồi sinh?! Nàng đã xem muốn rách cuốn sách ấy rồi, đâu có mức tác dụng lớn như vậy đâu?!

Cho nên mới nói, giang hồ đồn thổi, tuyệt đối là không thể tin nha...

Mà sau nửa tháng lên đèn, cuối cùng nàng cũng về tới cái nơi mà giang hồ ca tụng là thần thánh này

Vừa bước vào, thì từ bên trong nhanh như chớp một bóng trắng vọt ra khiến cho nàng trở tay không kịp, vội vã xoay người né tránh đến lúc định thần lại thì tiểu hài tử trên tay nàng không còn. Doãn Y Điệp vừa buồn cười vừa bực mình nhìn bạch y lão giả đứng trước mặt mình, trên tay còn ôm lấy hài tử của nàng, nàng nói: “sư phụ a, ngài cũng không cần vội vàng như vậy đi, búp bê còn chưa tắm rửa đâu?!”

“Ai nha! Không cần, không cần, Y Y à, con đã đi hơn hai tháng nay, đã thế còn mang theo tiểu búp bê nữa chứ, ở nhà buồn chết ta, đến nói cho gia gia biết, búp bê có nhớ gia gia không?!” Bạch y lão giả, đầu tóc bạc phơ có chút hỗn độn nhưng đôi con ngươi sáng ngời, vẻ mặt khỏe mạnh hồng hào, mười phần tinh thần, lão nhìn tiểu hài tử, tràn đầy yêu thương

Tiểu hài tử hãy còn buồn ngủ lăm, mắt nhắm mắt mở trả lời, đồng âm trẻ con mềm mại: “gia gia, búp bê cũng nhớ gia gia”, nói xong lấy tay dụi dụi mắt nhưng con buồn ngủ cứ ập đến không khống chế được cho nên tiểu hài tử nằm úp xấp luôn trên người của Địch Vương

Doãn Y Điệp buồn cười, vươn tay ôm tiểu hài tử trở lại, nhìn Địch Vương, lên tiếng: “sư phụ, ngài làm gì mà đầu tóc rối bời lên cả vậy”. Địch Vương mếu máo nói: “Y Y a, đã hai hôm nay lão nhân gia vẫn chưa có gì vào bụng nha” vẻ mặt như là chịu nhiều ủy khuất lắm vậy, thật sự với khuôn mặt già nua dù là đẹp lão của Địch Vương lại làm biểu hiện như thế cũng thật đủ khiến người ta đầu đầy hắc tuyến, cũng may Doãn Y Điệp dường như đã quen tình cảnh này rồi, cũng chỉ lắc đầu cười khổ: “sư phụ! ....”

“Haizzz!!” Doãn Y Điệp thờ dài, ôm lấy tiểu hài tử vào phòng, Địch Vương sờ sờ mũi, Y Y thật là không ngoan, nhớ ngày nào khi mới đem nàng về

đây, thật là ngoan ngoan biết mấy, thường xuyên nấu đồ ăn ngon cho lão ăn, bây giờ Y Y cứ lâu lâu lại bên ngoài chạy, bỏ mặt lão với cái bụng đói meo a, thật là đáng thương cho lão mà, càng nghĩ càng cảm thấy sở phận của mình thật hẩm hiu, Dược Vương than ngán rồi lại thở dài

Nhưng là đến giữa trưa, nhìn một bàn đồ ăn nóng hổi, Dược Vương lão lệ tung hoành nha, Y Y chính là ngoan đồ đệ, đồ đệ tốt nhất của lão mà, Dược Vương nhanh chóng nhảy vào bàn, nhăm nháp món ăn. Ngao! Thật là ngon quá đi, đã lâu rồi lão mới có cảm giác mình đang ăn uống mà không phải gấp cổ khô

“ Sư phụ, ngài từ từ...” Doãn Y Điệp lên tiếng nhắc nhở

“ Ta nói Y Y nha, tay nghề lại càng nâng cao một bậc rồi...” Dược Vương không tiếc lời khen ngợi

Doãn Y Điệp chỉ còn biết cười thôi, thật là có một lão ngoan đồng sư phụ thật sự khiến cho nàng dờ khóc dờ cười bao nhiêu lần

“ Sư phụ, Tư đồ đại ca cùng Nhã tỷ tỷ không ở đây sao?!” Doãn Y Điệp hỏi

“ ù! Hai đứa chúng nó cách đây ba hôm trước nói là ra ngoài du lịch một chút...” Dược vương vừa ăn vừa nói

“ Thật là, Nhã tỷ tỷ đang có thai, sao Tư Đồ đại ca lại hồ nháo như vậy?!” Doãn Y Điệp nhú mày

“ Không sao, cùng đi có Thiên Âm, chắc hai ngày nữa bọn chúng sẽ quay trở lại thôi” Dược Vương tiếp tục nói

“ Sư phụ, ta nhận được tin của Thiên Âm, nói Dược Vương cốc xảy ra chuyện, là có kẻ nào vào đây quấy phá sao?!” Doãn Y Điệp nghi hoặc, nàng thấy nơi này dường như không có chuyện gì xảy ra nha

“ Đương nhiên là chuyện động trời rồi” Dược Vương uống một ngụm canh, mới ngẩng đầu nhìn Doãn Y Điệp, nghiêm túc nói : “ Dược Vương sắp chết đói, Dược Vương cốc suýt mất đi một thần y vô giá, ấy chẳng phải là tổn thất lớn nhất sao?!”

“ Sư phụ...” Doãn Y Điệp nghiêm mặt quát khế, thật là! Làm nàng lo lắng chẳng qua là vì chuyện này sao, sư phụ càng ngày càng nghịch ngợm quá rồi

“ Y Y nha, lão nhân gia chẳng qua là nhớ tiểu búp bê thôi mà...” Nói còn không quên cắn một ngụm chân gà. Doãn Y Điệp cười cười : “ sư phụ ngài là đang nhớ đồ ăn ta nấu thì đúng hơn”

“ ù, ần,...!! cũng có một chút...” lão ngoan đồng cười làm lành

“ Thật là.....!!” Doãn Y Điệp đưa tay lên trán, một vụn lằn thờ dài ngao ngán =”=

Bạn đang đọc truyện *Điệp Ngao Y Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ích Kỷ – Đôi Mặt

Thế giới cảm xúc của nhân loại, là một mớ rối rắm và hỗn độn, mà chưa có một nhà thông thái nào có thể phân tích tường tận hết được +_+

Mâu thuẫn đến phức tạp, thế giới nội tâm của một người, như là một bức tranh muôn màu, vô cùng vô tận, không thể khai phá hết được nét đẹp, và cả sự u tối trong nó..... =”=

Ba ngày hôm sau, đoàn người Tư Đồ Thiên trở về, nhìn thấy Doãn Y Điệp, đầu tiên Nguyệt Thiên Âm đã vội vã hỏi han rồi : “ Y Y, đến sớm vậy nha!” Nói xong còn không quên quay qua quay lại như đang tìm kiếm người nào đó. Doãn Y Điệp cười tủm tỉm nhìn y, nói : “ Sí Hiệu lại có chuyện ra ngoài rồi”

“ Ngà!” Nguyệt Thiên Âm ồ ồ lên tiếng, nhưng rất nhanh thay vào đó là nét mặt bí hiểm của một con hồ ly, hoàn toàn đánh vỡ dung mạo phong hoa tuyệt đại của một trích tiên công tử như thường ngày, y nhìn Doãn Y Điệp, thần bí nói : “ Ta nói Y Y nha, ta đã điều tra được một chuyện động trời...”

Doãn Y Điệp nhú mày, sau đó nhìn Tư Đồ Thiên cùng Trầm Vu Nhã, nói : “ Tư Đồ đại ca, mau đưa Nhã tỷ tỷ vào trong nghỉ ngơi đi”. Tư Đồ Thiên gật đầu, Trầm Vu Nhã nhìn Doãn Y Điệp, nở nụ cười, nữ nhân này về ngoài xinh đẹp nay lại sắp làm mẹ, như được phủ thêm một cỗ khí chất ôn nhuận như nước càng khiến cho nàng thêm ba phần thành thực ôn nhu. Doãn Y Điệp mỉm cười đáp lại, không nói nhưng cũng đã thấu hiểu đối phương...

“ Đi theo ta...” nhìn hai người kia về phòng rồi, Doãn Y Điệp mới tiếp tục đáp lời Nguyệt Thiên Âm. Nguyệt Thiên Âm sờ sờ mũi, đi theo sau, một chút oán giận, thật là giúp nàng một chuyện lớn như vậy, lại không một lời cảm ơn nha, còn hung hung nữa chứ, ôi chao! Y Y, càng ngày càng có xu hướng bạo lực phát triển rồi

Vừa bước vào phòng, Doãn Y Điệp không nhanh không chậm rót cho Nguyệt Thiên Âm một cốc trà, đưa cho y sau đó nói tiếp : “ người điều tra được chuyện gì?!” Thái độ bình thản như thường nhưng Nguyệt Thiên Âm biết, nữ tử này càng tỏ ra bình thản thì trong lòng của nàng càng rối rắm không yên.

Cũng không dư thừa tâm tư đùa giỡn, Nguyệt Thiên Âm uống một ngụm trà, mới bắt đầu câu chuyện : “ ta điều tra chuyện của hơn ba năm về trước, tình hình không mấy khả quan, mọi chuyện dường như được ai đó bảo thủ bí mật tốt lắm...”

Nguyệt Thiên Âm đặt cốc trà xuống bàn, chăm chú nhìn từ y nữ từ trước mặt, một thoáng trầm ngâm : “ Y Y, nếu không phải ngày ấy ta tình cờ nghe được câu chuyện kia, ta nghĩ cuộc điều tra này sẽ chẳng có hồi kết”. Doãn Y Diệp thở dài : “ Thiên Âm, người lại dong dài”

“ Ai da! Ta chỉ là cảm thán chút thôi mà” Nguyệt Thiên Âm nhún nhún vai nói

“ Y Y, nằng không thắc mắc được câu chuyện ta nghe được sao?!”

“ Chẳng phải ta đang nghe đó thôi?!”

“ Y Y nha!...” Nguyệt Thiên Âm buồn bực không thôi, y nói : “ cách đây hơn ba năm trước, thời gian khi nàng bị người hại, khi đó tam vương gia hấn...” nói đến đây Nguyệt Thiên Âm cố gắng kéo hơi thật dài nhưng không thấy chút nôn nóng của nữ tử đang ngồi trước mặt y, Nguyệt Thiên Âm thất bại nói tiếp : “ khi ấy, hấn bị thương nặng, nghe nói cừu tử nhất sinh...”

“ Hấn bị thương nặng?!” Doãn Y Diệp hỏi lại

“ Đúng vậy...” Nguyệt Thiên Âm gật đầu : “ không sai, ta đã tìm hiểu kỹ việc này, không thể làm được, nghe nói vết thương trí mạng đó đến bây giờ vẫn còn để lại vết sẹo trên người hấn đâu?!”

“ Nếu như nàng nói, hấn hại nàng, nhưng là cùng lúc đó hấn lại bị thương hôn mê, sao lại có thể ra tay hại nàng được?! hơn nữa động cơ là đâu?! Nếu không thương thì có thể hòa khí chấm dứt mà, hà tất phải làm như vậy đúng không?!” Nguyệt Thiên Âm phân tích, không phải là hấn nói tốt cho Lãnh Ngao Phong nhưng là hấn không mong Y Diệp sẽ vì những hiểu lầm này khiến cho bản thân của mình bẽ tắc một đời

Doãn Y Diệp không nói

Thiên Âm nói không sai, với cá tính của hấn, nếu không yêu nhất định sẽ thắng thắng không quanh co lòng vòng làm nhiều chuyện như thế, nhưng mà... nàng vốn chẳng phải nàng. Nàng không phải người ở thế giới này, nàng là một cô gái bình thường ở thế kỷ hai mốt, đến nơi đây, vào thân xác của nữ tử không rõ lai lịch này, sau này nàng mới rõ, thân xác này đây..... lại là....

“ Vết thương của hấn... là ai gây ra?!” Doãn Y Diệp hỏi, với võ công của hấn, người khiến hấn bị thương đến cừu tử nhất sinh ấy, có thể đếm trên đầu ngón tay, sao hấn lại có thể bất cẩn khiến cho bản thân mình bị thương như thế được?! Nguyệt Thiên Âm im lặng, một thoáng ấp úng, muốn nói ra nhưng lại có chút khó xử, không biết làm sao

“ Người cứ nói đi...” Doãn Y Diệp lạnh nhạt nói

“ Là..... nàng...” Nguyệt Thiên Âm cắn răng nói, đau đầu không bằng đoán đầu, một lần giải quyết hết tất cả, sau đó bắt đầu một cuộc sống mới như vậy sẽ tốt hơn. Doãn Y Diệp nghe vậy, một thoáng giật mình kinh ngạc, mở to mắt nhìn Nguyệt Thiên Âm, thanh âm khàn khàn : “ nói bậy....”

“ Ta... làm sao có thể... hại hấn...” Doãn Y Diệp khẽ mím môi

“ Ta cũng không tin...” Nguyệt Thiên Âm thờ dài “ nhưng chính tai ta nghe thấy đại vương gia Lãnh Tuyệt Nhiên nói như vậy, không thể làm được. Hôm đó ta đang ở lầu uống rượu tình cờ nghe tiếng tranh cãi âm ỉ, vốn không phải chuyện của ta nhưng ta thấy đại vương gia cùng nhị vương gia đang ở đó cho nên tò mò nghe lén...” Nói đến đây, Nguyệt Thiên Âm không được tự nhiên nói tiếp : “ ta thấy hai vị vương gia cùng với một cô nương tranh cãi, hình như vị cô nương đó là biểu muội của hai vị vương gia này...”

“ Có Thanh U?!” Doãn Y Diệp nói

“ A?! ừ... đúng rồi, Thanh U..., đại vương gia gọi cô nương đó như vậy”. Nguyệt Thiên Âm gật đầu, nói tiếp : “ qua nội dung nói chuyện của họ, đại khái là vị Cô tiểu thư kia uống rượu nháo không chịu trở về, hai vị vương gia đến khuyên bảo nhưng không hiểu sao phát ra tranh chấp, nội dung lộn xộn nhưng ta nghe được mấy điều. Thứ nhất năm xưa, người bị thương Lãnh Ngao Phong là nàng, khiến cho hấn gần chết, thứ hai là khi nàng mất tích, Lãnh Ngao Phong hôn mê khi tỉnh dậy phát điên tìm kiếm, lục tung cả Băng Hồ nhưng không thấy người, nghe nói sau chuyện đó hấn bị thêm một tràng bệnh nặng, suýt báo danh dưới Diêm vương điện, thứ ba là... năm đó nàng... Bị trúng cổ, không ý thức được chuyện gì cho nên ra tay ngộ thương Lãnh Ngao Phong. Còn điều cuối cùng là.... Thân phận của nàng...”

“ Là nữ nhi của tội thần...” Doãn Y Diệp cười nhạt...

“ Nàng biết?!” Nguyệt Thiên Âm giật mình

Doãn Y Diệp vươn tay vuốt nhẹ cốc trà, động tác cứ liên tục, ánh mắt một thoáng sâu thẳm thẳm, đồng tử đen như mực, huyền bí...

“ Nàng định làm sao?!” Nguyệt Thiên Âm chần chừ hỏi

Doãn Y Diệp khẽ nhắm mắt thật chặt, hàng chân mày thanh tú cau lại, nặng nề...

“ Ta thật ra, từ trước đến nay.... Không có nghi ngờ việc hấn ra tay sát hại ta...” Doãn Y Diệp chậm rãi nói

“Vậy... tại sao nàng?!” Nguyệt Thiên Âm khó hiểu hỏi, tâm của nữ nhân sâu hơn đáy bể a, bây giờ y cũng đã hiểu câu nói này rồi. Doãn Y Diệp cười khổ : “ta chỉ là hận hấn, không thể bảo vệ được hài tử của ta mà thôi...”

“Một nam nhân, ngay đến cả người mình yêu cũng bảo vệ không được, sao có thể nói hai tiếng yêu thương. Nhưng là...” Doãn Y Diệp bật cười chua chát : “ta biết là vậy, nhưng cứ luôn khẳng khẳng một mực hấn ra tay hại ta, vì ta cần tìm một lý do để phát tiết, một lý do để... Tiếp tục còn sống...cho nên ta cứ luôn huyền hoặc bản thân mình, là hấn không cần ta....”

Nhưng là, Doãn Y Diệp nhìn đôi bàn tay của mình, một thoáng hoảng thần : “ngươi lại nói, chính ta dùng đôi tay này đâm hấn... ta phải làm thế nào bây giờ?!”

“Y Y...” Nguyệt Thiên Âm há miệng thờ dốt

“Khi đó ta hôn mê, loáng thoáng ta nghe được đối thoại của một nam một nữ, trong tầm mắt mờ hồ khi ấy của ta, nam nhân đó... thật giống hấn, thanh âm cũng tương tự. Ta nghe hấn nói...”

“Ta là nữ nhi của kẻ đã hại chết cả gia đình của Tô gia, mà Tô Hiểu Nguyệt, lại là người hấn yêu... Cho nên hấn muốn ta chết không được, sống không xong”

“Khi ấy, ta rất đau rất đau... Ta muốn mở mắt thật to nhìn kỹ nam nhân đó nhưng vô lực, văng vẳng cũng là thanh âm quen thuộc đó...”

“Cho đến khi, ta trầm mình trong băng hồ, cái lạnh buốt xương, hít thở không thông, trong đầu của ta, văng vẳng cũng chỉ là thanh âm lạnh như băng đó thôi...”

“Cho nên, vì thế... nàng luôn cho rằng, hấn... là Lãnh Ngao Phong...” Nguyệt Thiên Âm thờ dài hỏi

“Không có, ta vẫn không tin, nam nhân mặt ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm ấm áp kia lại là kẻ như vậy, cho nên sau khi sinh tiểu búp bê, ta cho người điều tra”

“Quả thật, ta... là nữ nhi của Sở gia, tên gọi Sở Diệp Y”

“Quả thật, Sở gia đã hại chết cả nhà Tô gia, mà rất không may, Tô Hiểu Nguyệt, thất tiểu thư của Tô gia, cũng bị mất mạng trong vụ án mạng năm đó”

“Tô Hiểu Nguyệt...” Doãn Y Diệp khe khẽ cười... ba chữ này, rất quen thuộc, sao nàng lại không rõ, khi nhắc đến nữ nhân này, ánh mắt của Lãnh Ngao Phong tràn đầy hoài niệm cùng lưu luyến.

“Mọi chuyện thật trùng hợp, trùng hợp đến mức khiến cho ta không thể không tin, nhưng là...” Doãn Y Diệp nhìn Nguyệt Thiên Âm bí ai cười : “nhưng là dù vậy, ta vẫn luôn tin tưởng hấn... ngươi nói, ta có phải hay không rất ngốc a?!”

“Không! Nàng làm vậy là rất đúng...” Nguyệt Thiên Âm nói : “Y Y, mà ta biết, yêu hận rõ ràng, tuyệt đối không lụy tình, nắm được buông được, dù sao đi nữa, phen cá cược này, nàng thắng không phải sao?! Lãnh Ngao Phong, chẳng phải không phụ nàng là gì?!”

“Vậy còn hài tử của ta, ta... lại phải tìm ai báo thù bây giờ?!” Doãn Y Diệp mê mang hỏi. Nguyệt Thiên Âm có chút dờ khóc dờ cười : “thật là, Y Y! sao nàng cứ cố chấp chuyện này thế, hài tử... chẳng phải nàng còn có tiểu búp bê sao, sao cứ luôn để tâm đến quá khứ đâu, chuyện đã qua rồi, hà tất phải khư khư một mực, sống chẳng phải là hướng về ngày mai sao?!”

“Nhưng là ta... không cam tâm..!” Doãn Y Diệp nhẹ giọng ní non

“Thật ra, Y Y! nàng đối với Lãnh Ngao Phong, chẳng thể ra tay được đó thôi, đừng tự lừa mình dối người, nàng luôn biết người hại hài tử không phải hấn nhưng một mực nhận định là hấn hại hài tử, một mực hận hấn, chẳng qua là vì...” Nguyệt Thiên Âm một thoáng thờ dài

“Vì là hấn, cho nên nàng mới an tâm hận, an tâm... giao mọi cảm xúc yêu hận của mình cho hấn, an tâm để cho nàng phát tiết nỗi lòng...”

Doãn Y Diệp sững người, suy sụp nằm xuống bàn, chợt cười

Bật cười thành tiếng, tiểu dung mang chút khùng cuồng...

“Ha ha...”

Cuối cùng thì, cái cơ tốt đẹp, lớp mặt nạ hoàn hảo nàng xây dựng suốt ba năm nay, chỉ một câu nói băng quơ thôi cũng đủ đập nát ra cả rồi...

Đúng vậy! chỉ có hấn, nàng mới an tâm đi yêu, an tâm đi hận

Chỉ có hấn mới khiến cho nàng tùy hứng, khiến cho nàng yếu đuối trốn tránh sự thật

Chẳng qua, là lấy có, lấy có hết mà thôi

Không dám đối mặt hiện thực, lấy hận để che dấu tất cả, lấy trả thù làm vỏ bọc, chẳng qua chỉ là vì không dám đối mặt hiện thực, người hấn yêu... Không phải là nàng, mà là... Tô Hiểu Nguyệt...

Nàng, là một kẻ ích kỷ, một kẻ gần như cố chấp cuồng trong tình ái, người nàng yêu, tuyệt đối từ đầu đến cuối không thể để tâm bất cứ nữ nhân khác, dù là trong quá khứ, dù là người đã khuất. Thà không có, thà là hủy diệt, chứ nàng tuyệt đối không chấp nhận có một hình bóng nào khác trong trái tim của hân

Cho nên, nàng chọn lựa hận hân

Hận! sẽ không vì hân trong lòng có người khác mà day dứt không nguôi

Hận! sẽ không vì hân bối rối, lo âu

Nhưng là nàng phát hiện, hận và yêu, yêu và hận, cũng thế mà thôi, điều vì hân mà cõi lòng chao đảo

Cho nên lại một lần nữa nàng trốn tránh, nàng chọn lựa không yêu không hận, không quen biết hân...

Nàng, tàn nhẫn, nàng không phải là người tốt, không phải là một nữ tử ôn nhu mà hân thích

Thực ra nàng, rất ích kỷ, ích kỷ đến mức cũng khiến cho nàng ghê tởm bản thân mình

Doãn Y Điệp bật cười, chua xót, đắng chát, nhưng nước mắt lại một lần không thể rơi...

Nguyệt Thiên Âm, vươn tay vỗ vỗ vai của Doãn Y Điệp, nhẹ giọng an ủi: “Y Y, con người ai chẳng ích kỷ...”

“Cảm xúc của nhân loại từ xưa đến nay, vừa mâu thuẫn lại vừa phức tạp, đừng cảm lên Y Y, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, vết thương không động đến, cứ như vậy đau âm ỉ, nhưng nếu mạnh tay trị liệu, dù đau từng khúc ruột nhưng sẽ lành thôi”

“Vết sẹo... cũng sẽ còn...” Doãn Y Điệp cười khổ

“Thì có sao đâu, sẹo cũng là sẹo mà thôi, mờ nhạt, năm tháng qua đi, nhắc đến nó, chẳng qua cũng chỉ là một chút hồi ức, thẳng thẳng đối mặt, mới là chọn lựa tốt nhất, đừng trốn tránh, không vì nàng cũng vì tiểu búp bê, chẳng lẽ nàng muốn tiểu hài tử không có phụ thân sao?!”

“Nhưng ta vẫn chưa tìm ra kẻ đã hại ta khi xưa ấy, cho nên không thể dứt dây động rừng...” Doãn Y Điệp lắc đầu. Nếu như bây giờ nàng hòa hảo với hân chẳng khác gì địch ở trong tối nàng ở ngoài sáng, như vậy nàng sẽ bị động. Hơn nữa...

Doãn Y Điệp than khẽ: “năm xưa, để hậu vốn không thích ta, bây giờ quay lại chỉ là khó xử hân mà thôi, lúc trước hân vì ta không ít lần cùng để hậu tranh cãi đầu”. Nói đến đây, bất giác khóe môi cong lên nét cười thần nhiên

“Vậy là nàng...” Nguyệt Thiên Âm cười cười

“Đừng tưởng ta không biết ý đồ của ngươi” Doãn Y Điệp cười khê nói

“Ách!” Nguyệt Thiên Âm sờ sờ cái mũi, gượng gạo không nói

“Thiên Âm, ngươi nói hân thật ngốc, có phải không?!” Doãn Y Điệp đột ngột hỏi một câu như vậy, khiến cho Nguyệt Thiên Âm một thoáng mờ mịt

“Rõ ràng có thể nói với ta, năm ấy là ta ra tay ngộ thương hân, vì có gì hân không nói đâu?!” Doãn Y Điệp thờ dãi

“Có lẽ, hân không muốn này áy náy...” Nguyệt Thiên Âm lí giải

“Chính vì hân cứ luôn một mực yên lặng gánh chịu như vậy, ta mới... không thích. Yêu thương là chuyện của hai người, phải cả hai cùng gánh vác, một mình cần phải chịu đựng, đến cuối cùng, chẳng phải tâm của hai người, cách một xa sao?!”

“Nam nhân chẳng phải nên bảo vệ nữ nhân?!” Nguyệt Thiên Âm khó hiểu hỏi lại

Doãn Y Điệp lắc đầu: “nữ nhân cũng có thể làm hậu thuẫn kiên cố cho nam nhân”

Nguyệt Thiên Âm gãi gãi đầu “cái này ta không rõ lắm, mỗi người một lý tưởng, nhưng không phải ai cũng có dũng khí đối mặt nhau tỏ rõ tâm ý, cứ sợ nhiều thứ, không phải ai cũng dễ dàng đối mặt hiện thực vì con người luôn có xu hướng né tránh đau khổ, sợ đau đớn khi đụng đến vết thương của mình, có lẽ vì vậy mà khoảng cách người với người, cứ ngày một xa”

“Đúng vậy!...” Doãn Y Điệp khe khẽ thờ dãi, nàng cũng luôn trốn tránh sao lại trách hân không dám đối mặt cùng nàng...

Chương 14: Hồi Ưc (Thượng)

“Lần đầu tiên đệ cùng người kia, gặp mặt là khi nào?!” Lãnh Tuyệt Nhiên có hứng thú hỏi. Chắc! vị tam đệ của hắn, cũng đủ uất ức mà, lại để cho nữ nhân của mình chạy mất, lại chạy cùng nam nhân khác nữa chứ, phen này lão tam nhà hắn không phát một phen hỏa là không được a, ai chẳng biết mấy hôm nay tam vương gia mặt lạnh còn hơn cả khối băng, thượng triều khiến cho không ít vị lão thần ngày thường lải nhải mấy hôm nay im phăng phắc đầu

Lãnh Ngao Phong mấy hôm nay lãnh khí ngày càng nặng, vì không biết phát tiết chỗ nào cho nên càng thêm trầm mặc, càng thêm lạnh lùng mà thôi, nghĩ đi nghĩ lại y cảm thấy mình làm người thật thất bại, này khuôn mặt ngoại trừ lạnh, lạnh và lạnh chẳng có cảm xúc gì khác, tại sao y không thể biểu lộ một chút cảm giác khác đâu, nếu như vậy có chẳng nằng ấy cũng không cảm thấy y rất buồn tẻ mà chạy đi rồi?! Lãnh Ngao Phong nhàm chán nghĩ, bên cạnh nằng ấy, có một Nguyệt Thiên Âm tuyệt đại tào nhâ, lại thêm một Nguyệt Sí Hiểu tà mị yêu nghiệt, Lãnh Ngao Phong đau đầu, toàn đứng loại nam nhân nằng ấy thích không à! Lãnh Ngao Phong tự dừng cảm thấy tương lai của mình đen tối vô cùng

“Tam đệ a, đệ sao vậy?!” không thấy Lãnh Ngao Phong trả lời, Lãnh Tuyệt Nhiên vươn tay đẩy đẩy bờ vai của hắn. Lãnh Ngao Phong giật mình nhìn lại Lãnh Tuyệt Nhiên, đôi mày kiếm chau lại, như muốn hỏi có chuyện gì?!

“Hắc hắc, lão tam, đại ca hỏi đệ, lần đầu tiên gặp người kia là khi nào?!” Lãnh Ngự Vân giải vây cho đại vương gia

Lãnh Ngao Phong nhắm mi, thanh âm trầm thấp : “huynh hỏi chuyện này để là chi, từ khi nào hai người lại rảnh đi buôn chuyện thế hả?! công vụ xong hết rồi sao?!” thanh âm ân ân uy hiếp, thời gian lúc trước của hắn và nằng, chỉ mình hắn mới được biết , hắn chính là thích độc chiếm cái cảm giác tốt đẹp đó, mới không chia sẻ cho ai khác đâu, dù là hoàng huynh cũng thế.

“Ha ha, ta chỉ thắc mắc chút thôi mà, đệ không nói cũng chẳng sao?!” Lãnh Tuyệt Nhiên nhún nhún vai nói. Hắn mới không thừa nhận là bản thân rất tò mò nên mới hỏi đâu, khụ!! Hắn chính là quan tâm lão tam, đúng vậy quan tâm lão tam nhà hắn mà thôi, không phải nhiều chuyện ^^

Lãnh Ngao Phong hừ lạnh, sau đứng đứng dậy quay về, công việc của hắn còn nhiều đâu, tốt nhất là tranh thủ giải quyết sau đó đi truy lão bà quay lại mới là chính đạo

“Lão tam thật là đáng thương...” Lãnh Ngự Vân hi hi cười, có chút vô tâm vô phé, Lãnh Tuyệt Nhiên thì lại một thoáng đau đầu, xem ra vấn đề của tam đệ sẽ còn khiến cho y đau đầu một thời gian dài đây, nhất là về phía mẫu hậu, Lãnh Tuyệt Nhiên thở dài

Tiết trời đã bắt đầu cuối đông rồi, sắp đến xuân về, trăm hoa đua nở, mùa đẹp nhất trong năm

Tháng hai mùa xuân, cũng là lúc y cùng nằng lần đầu gặp mặt

Lúc đầu tương ngộ, cái ấn tượng lúc đó vẫn còn khắc sâu như vậy, năm tháng qua đi cũng không thể quên đi, Lãnh Ngao Phong cười nhẹ, có chẳng là ấn tượng quá sâu rồi đó

Hắn không tin trên thế gian này có cái gì gọi là nhất kiến chung tình, có cái gì gọi là ái tình khắc cốt ghi tâm. Dù phụ vương cùng mẫu hậu của hắn, tình cảm tốt lắm, phụ vương vì mẫu hậu phé bỏ hậu cung ba ngàn, duy độc sùng ái mẫu hậu, nhưng y vẫn không tin hai chữ tình yêu, cũng không rõ vì sao, ngay từ đầu hắn chính là nhận định như vậy

Có lẽ, hắn vốn là kẻ lãnh tâm vô tình

Bất chợt, văng vẳng đâu đây, y lại nghe thấy thanh âm của nữ tử, bình thân nhẹ nhàng như là gió đang ngân nga, khiến cho lòng y tỉnh lại, nằng nói : “ thật ra tâm của người, rất ấm...”

Đó là lần đầu tiên y nghe một nữ tử nói về mình như vậy, ánh mắt của nằng đen láy sâu thẳm, đôi con ngươi sáng ngời lấp lánh hữu thành tựa như vì tinh tú, khi đó y cảm thấy, dù đây chỉ là một lời nói dối, y vẫn vui vẻ nhận lấy...

Nhiều lúc y tự hỏi, nếu như không phải cuộc gặp gỡ năm ấy, y vẫn là y, một tam vương gia lãnh khốc vô tình, có chẳng cũng không day dứt nhiều năm như vậy

Tự hỏi mình rồi lại lập tức phủ nhận

Có lẽ, y hối tiếc rất nhiều điều, đã từng đau đớn, từng mệt mỏi nhưng là chưa một lần hối hận là có thể gặp được nằng

Chỉ là một chút ngọt ngào, một nét cười thoáng qua, một cái ánh mắt ôn nhu đó với y cũng đã đủ rồi

Đoãn Y Điệp

Đoãn Y Điệp.....

(Dao Dao : Từ đoạn này là bắt đầu nhớ lại nhé ^^)

“Đại phu, hần thể nào rồi?!” từ y thiếu nữ nhẹ giọng hỏi

“Vị công tử này bị thương rất nặng, có lẽ là nội thương, lão cũng không biết cách chữa, còn ngoại thương thì lão đã bôi thuốc băng bó rồi, cũng không tổn hao gì đến xương cốt, vài ngày nữa sẽ ổn thôi...” lão đại phu ôn hòa trả lời

“Vâng cảm ơn đại phu!” Từ y thiếu nữ mỉm cười

“Không có gì...” lão đại phu gật gù đầu, sau đó bước ra khỏi phòng

Từ y thiếu nữ thanh toán tiền thuốc men sau đó tiễn lão đại phu ra khỏi cổng

Đây là một thôn nhỏ thanh bình, dãy núi xanh ngắt còn mờ mờ sương trắng, dòng sông xanh nhỏ nhỏ hững hờ trôi, bầu trời trong xanh trong vắt, khung cảnh thiên nhiên thật bình thản và ấm áp

Sáng sớm, lục đục đã có mấy hộ người ta, dắt trâu ra đồng làm việc, nữ nhân ở nhà người thì đi nấu cơm dọn dẹp, người thì ra sông giặt đồ, người thì ra chợ mua hàng hóa, vắng vắng đâu đây còn nghe thanh âm âm ỉ của đám trẻ con chơi đùa

Mỗi khi sáng sớm, thấy khung cảnh bình yên ấy, nàng lại cảm thấy dễ chịu thật nhiều, có lẽ định cư ở đây, mua vài ba mẫu ruộng, cấy cấy, trong nhà trồng ít rau dưa, trước nhà bắt giàn nho, cuộc sống đơn giản không tính toán bon chen như vậy, thực sự tốt biết bao, nhưng là nàng thờ dài, nàng đến nơi này còn nhiệm vụ phải làm, không thể trì hoãn được

Nàng lấy một ít gạo cùng bí đỏ hầm cháo, loay hoay một lát với cái bếp lửa, cuối cùng cũng nhóm được lửa, nàng cười khổ, cuối cùng thì sau cả tháng thói quen thì nàng cũng dùng được cái bếp lửa thô sơ thời cổ đại này rồi

Sau khi hầm xong cháo, nàng lại nấu thêm một ít thức ăn mặn, trù nghệ của nàng tốt lắm, cho nên chút ít rau dưa đơn giản vào tay nàng cũng trở nên mỹ vị vô cùng. Nàng tự mỉm cười, nấu ăn là khiếu nại của nàng, nếu chút ít việc ấy còn làm không xong thì còn có thể làm được gì?!

Bưng bát cháo bí đỏ cùng chút ít rau dưa vào phòng, nàng đến gần nam tử nằm trên giường, từ ngày đại phu khám cũng đã hai ngày rồi, hần cứ liên tục phát sốt cũng may nàng uy thuốc kịp thời cho hần, hiện giờ cũng đã giảm sốt. Nàng vươn tay đặt lên trán của hần, nhiệt độ đã giảm đi rất nhiều, một thoáng vui mừng, xem ra thiếu niên này sẽ không đi đời nhà ma rồi, lần đầu tiên nàng cứu người ở nơi đây, cũng không mong hần sẽ có việc gì a

Nàng chưa kịp rút tay trở về, thiếu niên trên giường đã có cử động, mi mắt rung động một cái sau đó từ từ mở hần ra, nàng cảm thán, thật sự là một đôi mắt đẹp nhưng quá lạnh lùng, rút tay trở về, nàng nhìn thiếu niên, cười hỏi : “ngươi cảm thấy thế nào rồi?”

Thiếu niên nhìn nàng, một thoáng nghi hoặc, sau đó lên tiếng hỏi, thanh âm lạnh thanh : “ngươi... là ai?!”

Nàng cười nhẹ, tựa như gió xuân phả vào mặt : “ta là ân nhân cứu mạng của ngươi!”

“Cảm tạ...” thiếu niên nhú nhú mày sau đó gật đầu cảm tạ, thái độ vẫn lạnh lùng như thế, nàng thờ dài, thật là thất bại

Thiếu niên nghi hoặc nhìn từ y thiếu nữ đứng trước mặt mình, cô nương này thật kỳ quái, nhưng y lại không biết vị cô nương này kỳ lạ ở chỗ nào, dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của mình, xuất phát từ lễ phép, y nói tiếp : “tạ hạ Lãnh Ngạc Phong, cảm tạ cô nương đã cứu mạng, ân tình này nhất định sẽ báo, xin hỏi cô nương phương danh?”

Nàng nhìn thiếu niên vẻ mặt nghiêm túc, nói toàn những câu nói khách sáo như trong những bộ phim cổ trang nàng thường hay xem, bỗng dưng muốn cười lại cảm thấy thất lễ nên nén cười đáp lại : “không có gì, chỉ nhắc tay chỉ lao mà thôi, tiểu nữ tên gọi Y Diệp, họ một chữ Doãn” nói xong lại bật cười khanh khách. Thật tốt đùa, nàng cảm thấy thiếu niên này, nhất định thuộc dạng mặt than, tính cách đầu gỗ nha, tuyệt đối không phải là một kẻ lạnh lùng

“Vì sao nàng cười?!” thiếu niên khó hiểu vấn

“A?! không có gì” nàng lắc đầu, sau đó bưng bát cháo bí đỏ cùng một ít thức ăn mặn trước mặt của thiếu niên, nói : “ngươi đã đói bụng rồi đi, dùng một ít cháo!” Thiếu niên sững sốt một chút, sau đó gật đầu cảm ơn.

“Đại phu nói qua, ngoại thương của ngươi không ngại nhưng là nội thương không cách nào điều trị, ngươi ắt hẳn là một võ lâm cao thủ đi, nhất định tự biết cách trị thương cho mình...” Doãn Y Diệp hỏi, trong phim kiếm hiệp nàng xem, chẳng phải chỉ cần ngồi vận khí gì đó, sẽ lành nội thương sao?? nhất định là vậy đi.

“Đúng vậy...!” thiếu niên đang ăn, nghe Doãn Y Diệp hỏi vậy, ngừng đầu trả lời

“Quả thật có cái gọi là võ lâm cao thủ nha...” Doãn Y Diệp thì thào “vậy nhất định sẽ có khinh công đạp tuyết vô ngân hay là độc cô cửu kiếm, hay là giảng long thập bát chưởng...” đại khái như vậy đi. Ai da! Từ trước đến giờ, nàng chỉ thích phim cổ trang, cũng từng ôm giấc mộng trở thành một thân trộm với khinh công nhất lưu, trộm bất cứ bảo vật gì nàng thích, không ngờ có một ngày lại xuyên đến cổ đại này nha, lại gặp được cao thủ võ lâm, thật sự kích động mà

Lãnh Ngạc Phong nghe Doãn Y Diệp thì thào, khóe miệng cứng ngắt, sau đó nghiêm túc nhìn Doãn Y Diệp, nói : “cô nương! Mấy cái... võ công này, là của bang phái nào vậy?!” Doãn Y Diệp hì hì cười, xua tay liên tục : “ta chỉ nói đùa thôi, ngươi đừng cho là thật, thôi! Ngươi dùng cơm đi, ta phải ra ngoài một chút”

“ Ần!” Lãnh Ngạo Phong gật đầu, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn, nhìn thiếu niên ngoan ngoãn như vậy, bỗng dưng Doãn Y Điệp muốn vuốt vuốt đầu thiếu niên một cái, thật là một đứa nhỏ ngoan ngoãn nha (Dao Dao : uy! Người ta hơn người hai tuổi đó)

Lãnh Ngạo Phong nhìn bóng lưng của tử y thiếu nữ khuất dần, một thoáng đắm chiều, y đang trên đường quay về để đi bị người tập kích, hiện giờ không biết kẻ đó là ai, cũng chỉ có thể an tâm dưỡng thương ở đây, sau đó cho người điều tra, vị cô nương lúc nãy, ắt hẳn không có vấn đề gì, không có võ công, không có nội lực nhất định không phải là mật thám, có lẽ chỉ là một thôn cô....

Năm ngày sau, vết thương trên người của y đã bắt đầu kết giả rồi, lại thêm một tuần nữa trôi qua, có thể hoạt động bình thường, nội thương thì từ từ điều trị, công lực khôi phục hai phần. Lãnh Ngạo Phong nhìn khung cảnh bình dị thôn nhỏ này, bỗng dưng cảm thấy thả lỏng vô cùng, dường như những âm mưu lục đục triều chính dần đi xa, còn lại cũng là cánh điều nhỏ nhỏ chao đảo tự do khắp khung trời bao la

“ Người đang nhìn cái gì vậy?!!” Doãn Y Điệp lên tiếng hỏi. Lãnh Ngạo Phong quay đầu lại, lên tiếng : “ không có gì, Doãn cô nương”

“ Chắc! không cần khách sáo như vậy, chỉ cần gọi ta là Y Điệp được rồi” Doãn Y Điệp bĩu môi, sau đó nhìn về hướng nơi mà lúc nãy Lãnh Ngạo Phong chăm chú nhìn vào, nở nụ cười : “ người là muốn chơi con điều?!”

“ Không có!” Lãnh Ngạo Phong phủ nhận

“ Không việc gì phải ngại cả, nếu người thích ta sẽ làm cho người một con, cái này làm rất dễ nha!” Doãn Y Điệp gật gù nói, với nàng mười tám tuổi vẫn còn là một tiểu nam hài mà thôi, chơi điều a, vẫn chấp nhận được, huống chi từ trên người thiếu niên này, luôn bắt giác toát ra một thứ cảm giác

Tịch mịch!

Haizz!! Đứa nhỏ ở cổ đại, chính là trưởng thành rất sớm

Lãnh Ngạo Phong kéo kéo khoe môi, không tranh chấp thêm nữa

“ Uhm! Vết thương của người đã ổn hết rồi chứ?!” Doãn Y Điệp nhìn khắp người Lãnh Ngạo Phong, bắt giác khiến cho y rung mình. Nhanh chóng gạt đầu xác định vết thương của mình đã lành, không cần nhìn y với ánh mắt như vậy đi, không hiểu sao y cảm thấy cô nương này, thật sự đáng sợ

“ Vậy thì tốt! cũng nên làm việc, không thể ngồi không ăn bát vàng được, chuyện này là không nên, không nên...” Doãn Y Điệp nói. Lãnh Ngạo Phong tiếp lời : “ đúng vậy, có chuyện gì cần tại hạ làm, cô nương cứ phân phó, lên núi đao xuống biển lửa, tuyệt không chối từ”. Thử y đã gọi cho phụ hoàng nhưng cho đến nay vẫn chưa có tin tức, có lẽ y sẽ còn ở nơi đây một thời gian ngắn, tuyệt đối không thể về triều vào lúc này, bút dây động rừng

“ Ha ha... cũng không cần nghiêm trọng như vậy” Doãn Y Điệp xuy cười “ gì mà lên núi đao, xuống biển lửa kia chứ, ta cũng không khiến người đi tìm chết, được rồi, chúng ta đi thôi”. Nói đoạn xoay người bước ra ngoài, còn không quên nhắc nhở Lãnh Ngạo Phong mang theo một ít nông cụ

Lãnh Ngạo Phong ngỡ ngàng mang theo cái quốc, cái xẻng đi theo sau Doãn Y Điệp, đợi cho đến khi hai người đứng trước đồng ruộng, Lãnh Ngạo Phong trên đầu đã bắt đầu chảy mồ hôi hột, không phải bắt y làm ruộng đi?? Giết người y làm được, giải quyết chuyện triều chính y làm được, còn làm ruộng thì... =’=

“ Không cần lo lắng, không biết sẽ học...” Doãn Y Điệp vỗ vỗ vai an ủi thiếu niên, nhìn cũng biết thiếu niên này không vương hầu cũng là quý tộc, tuyệt đối là một công tử con nhà giàu có, nhất định sẽ không biết làm ruộng nhưng là cũng chịu thôi, nàng cũng không đủ sức cày ba mẫu ruộng a, có sức lao động ngu gì không sai phái, huống chi thiếu niên này là nàng cứu, ăn uống tại nhà nàng, không lao động là không được

“ Ần!” Lãnh Ngạo Phong cắn răng gật đầu, không phải làm ruộng sao, y không tin mình sẽ không làm được

Sau đó, Doãn Y Điệp chỉ đạo, Lãnh Ngạo Phong làm theo, phải nói Lãnh Ngạo Phong đầu óc thông minh dư thừa, cho nên học nhanh mà làm cũng bắt đầu thuần tay hơn. Doãn Y Điệp gật gù đầu, tỏ vẻ hài lòng

Hai người bay hoay suốt một buổi sáng, cuối cùng cũng trồng xong nửa mẫu rau dưa, với thành quả như vậy, Doãn Y Điệp khá là hài lòng, cho phép ngừng công việc và quay về ăn cơm, Lãnh Ngạo Phong như được đại xá, mang theo nông cụ, vội vã về nhà

Cày ruộng, là một môn học vất vả khó khăn a, Lãnh Ngạo Phong xoa bóp eo lưng, cảm thán nghĩ

Sau vài ngày đi cày khoảng đất còn lại, cuối cùng cũng xong việc, nhưng trong nhà của Doãn Y Điệp lúc này lại xảy ra một tình trạng khác, mà nguyên nhân là vì cái khuôn mặt của Lãnh Ngạo Phong

Bạn đang đọc truyện *Điệp Ngạo Y Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hồi Ưc (Trung)

Mười tám tuổi, đã là một thiếu niên anh tuấn bất phàm, không những dung mạo tuyệt đối là một đại soái ca mà khí chất hơn người thật sự thu hút không biết bao nhiêu thiếu nữ trong thôn a, không ít người bắt đầu đến nhà Doãn Y Điệp, hỏi thăm về ‘vị họ hàng xa’ này. Doãn Y Điệp lúc này đây mới thật sự đánh giá lại khuôn mặt của Lãnh Ngạo Phong, sau đó thờ dài phán rằng : “đẹp trai quá mức, cũng là một cái tội!”

Lãnh Ngạo Phong :+_+

Dù thế nào thì, thời gian vẫn cứ tiếp tục trôi qua một tháng, có tin tức từ hoàng cung gởi đến, Lãnh Ngạo Phong nhú mày. Phụ hoàng ra lệnh y ở nơi này dưỡng thương, tạm thời không cần quay về triều đình, mọi chuyện đã có đại ca cùng nhị ca của y chống đỡ. Lãnh Ngạo Phong dùng chút nội lực, là thư hóa thành bột phấn. Y nhìn về phía chân trời thoáng đặng, mà thôi! Nơi này cũng không sai, rất tốt, thật bình yên, y đã bắt đầu thích nơi này rồi

“Lãnh Ngạo Phong...” Doãn Y Điệp gọi. Lãnh Ngạo Phong ngay lập tức phóng ra khỏi phòng, đứng trước mặt Doãn Y Điệp, ngay lập tức y lại ảo não không thôi, tự dung y lại nghe lời cô nương này dữ vậy, là vì báo ân sao? kỳ cục

“Người a, giải quyết đào hoa trái...” Doãn Y Điệp thờ dài, lấy tay chỉ chỉ một thiếu nữ đứng trước cổng, sau đó xoay người vào bếp, chuẩn bị thức ăn trưa. Lãnh Ngạo Phong đen mặt bước ra ngoài, sau đó...

Một lát sau.....

Nghe thấy tiếng khóc nức nở của ai đó rồi tiếng bước chân chạy ngay một xa

Doãn Y Điệp nghi hoặc bước ra khỏi phòng bếp, nhìn Lãnh Ngạo Phong, hỏi : “ người... làm gì người ta?!”

“Không có...” Lãnh Ngạo Phong lắc đầu. Y chỉ nói một tiếng, sau đó cô gái kia bỗng dung bật khóc sau đó chạy đi mất, y làm gì sai sao?!

“Người nói những gì?” Doãn Y Điệp buồn bực, sau hơn hai tháng ở chung, nàng rút ra một điều, người này không những mặt than, tính cách đầu gỗ mà ân ân thêm chút thiên nhiên ngốc nữa chứ, đương nhiên chỉ là về mặt tình cảm, còn cái khác thì... hắc! có trời mới biết

“Còn...” Lãnh Ngạo Phong thành thật khai báo, không thành thật sẽ không có cơm ăn, y không muốn bị bỏ đói, trù nghệ của Doãn cô nương tốt lắm, y không thích ra tiệm cơm bên ngoài, với lại, lúc này y không có ngân lượng >_<

“Người...” Doãn Y Điệp tức giận muốn té xỉu, này thiếu niên...

“Ta lại làm sai gì sao?” y tỏ vẻ vô tội hỏi lại, y chỉ cảm thấy cô nương kia rất phiền nên ra lệnh cho nàng ta cách xa y một chút thời mà

“Người ta là nữ nhi của thôn trưởng, là cô nương đẹp thôn này, người không thấy sao?!” Doãn Y Điệp nói : “ta biết công tử nhà người, mặt cao hơn người, nhưng là dù sao người ta cũng là nữ tử, cũng phải dịu dàng một chút chứ, người, đừng này...” nói đến đây, Doãn Y Điệp thật sự muốn lấy cây đu đủ đầu tên này một chút, không biết học ai mà ngu ngốc như vậy kia chứ

“Đẹp?!” Lãnh Ngạo Phong nghiêng đầu nhìn Doãn Y Điệp, đối với y, khái niệm đẹp và xấu hoàn toàn không tồn tại trong đầu, ai cũng như ai cả thôi

“Mà thôi...” Doãn Y Điệp buồn bực, cái tên đầu gỗ này không những ngốc mà còn bị mù màu, không có óc thẩm mỹ, nàng cần chi phải bực bội vì mấy chuyện này?!

Tự dung thấy Doãn Y Điệp im lặng, Lãnh Ngạo Phong lại có chút hoang mang, mở miệng hỏi : “nàng... sao vậy?!”

“Không có gì, chỉ cần người lần sau đừng nói lời này nữa đối với các cô nương trong thôn là được rồi...” Doãn Y Điệp nghiêm túc nói

“Àn...” Lãnh Ngạo Phong gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Doãn Y Điệp một thoáng nghi ngờ, vội hỏi lại : “thật?!”

“Thật sự!” Lãnh Ngạo Phong khẳng định

“Người... sẽ nói gì?” Doãn Y Điệp mở miệng hỏi

Lãnh Ngạo Phong bình tĩnh lên tiếng : “tránh xa ta ra”. Như vậy bốn chữ, sẽ ổn đi, bình thường lúc trước y đối với các nữ tử nhiệt tình chỉ cần lạnh lùng là được rồi nhưng không hiểu sao ở đây, mặt lạnh lại tỏ ra vô dụng, các cô nương lại càng thêm nhiệt tình, thật là khó hiểu

Doãn Y Điệp đờ người

“Lãnh, Ngạo, Phong...” Doãn Y Điệp nghiêng răng nghiêng lợi quát : “ người là đang đùa với ta?!” người này là ngốc thật hay giả vờ ngốc, thật khiến nàng muốn đập cho hắn một trận, không được!! bình tĩnh, bình tĩnh... nàng là thực nữ, không thể bạo lực, Doãn Y Điệp áp chế tức giận, nghĩ

Lãnh Ngạo Phong cũng không rõ vì sao mình lại chọc giận vị cô nương này nữa, rồi không khỏi âm thầm nhú mày, mặt mày càng lạnh hơn

“Người...!! Mà thôi, nhớ kỹ, lần sau có bất kỳ cô nương nào bày tỏ tình cảm với người, người nhất định không thể làm vậy”. Doãn Y Điệp giáo huấn : “dù người không thích người ta nhưng cũng không nên mất lịch sự như thế, phải lịch sự từ chối hiểu không?!”

“Lịch sự từ chối?!” Lãnh Ngao Phong hỏi lại

“Đầu tiên, phải cười...” Doãn Y Điệp nói, sau đó làm mẫu, nàng cười nhẹ bình thản, thoang thoáng ôn nhu, sau đó nói tiếp : “tiếp tục, người có thể nói ‘xin lỗi vì cô nương này, tại hạ... xxxxx...’ vậy đó!” Doãn Y Điệp kết luận : “phải rất thích người thì người ta mới dùng hết lòng mình bày tỏ với người, không nhận cũng không sao nhưng tuyệt đối đừng đập lên tấm lòng của người ta, biết không?!”

“Biết...” Lãnh Ngao Phong cái hiểu cái không gật đầu

“Ngoan!” Doãn Y Điệp hài lòng gật đầu, vươn tay vỗ vỗ vai của y, thật ra nàng định vỗ đầu của hắn, nhưng là hắn cao hơn nàng nửa cái đầu, nàng... vỗ không tới nha+_+

Lãnh Ngao Phong : (+_+)

Thời gian, lại tiếp tục bình thản trôi, thêm hai tuần trôi qua

Doãn Y Điệp đếm số trứng gà mình dành dùm bấy lâu nay, cũng khá nhiều, gần hai trăm quả, để lại ba mươi quả ở nhà dùng, còn lại một trăm bảy mươi quả, giá bán trên thị trường là một văn tiền một quả trứng gà, một trăm bảy mươi quả trị giá một trăm bảy mươi văn tiền, haizz!! Quá ít

Lại đem mấy hũ rau dưa hôm trước nàng muối chua, một hũ chừng năm cân có thể bán được hai mươi văn tiền, mười hũ được hai trăm văn tiền, chậc! vẫn không đủ nhiều

Doãn Y Điệp nhủ mi, cô đại a, kiếm tiền là một việc khó khăn, tiểu thuyết xuyên không thường nói một nữ tử hiện đại, dùng nhiều thủ đoạn, dùng một cái trở thành chủ phủ cả nước, còn nàng... lao động cực khổ mấy tháng trời, kiếm chưa đủ một lượng bạc nha. Doãn Y Điệp nhìn quanh khắp nhà, còn cái gì có thể thu nhập thêm tiền?!

A, đúng rồi, dây xích tay, sao nàng lại quên nhỉ?! Doãn Y Điệp vào phòng lấy ra một cái giỏ nhỏ đựng đầy giấy xích tay, chỉ dùng những sợi chỉ thô, kim tuyến đủ loại kết thành vòng tay, tuy không quý giá, nhưng được cái tinh xảo, độc nhất vô nhị ở cô đại này, đây là thủ công ở hiện đại nàng học được, nhưng dây xích tay hoa văn hình thù xinh đẹp, nhiều hình dáng, lúc trước rảnh rỗi nàng thường ngồi không làm mấy cái này, vậy mà cũng nhiều như vậy, xem nào cũng gần hai trăm cái, mỗi cái bán trung bình năm văn tiền, ai da! Cũng kiếm được một ngàn văn tiền, nha! Bấy nhiêu tiền cũng đủ nàng tiêu dùng được hai tháng rồi.

Doãn Y Điệp tủm tỉm cười, tâm trạng tốt thêm mấy phần, nghĩ bạc trắng, thật là hứng khởi, hứng khởi, dù sao cũng là số tiền đầu tiên, nàng chuẩn bị kiếm được ở cô đại thời ^^

“Lãnh Ngao Phong...” nghĩ là làm, Doãn Y Điệp lên tiếng. Lãnh Ngao Phong ngay lập tức xuất hiện, nhìn Doãn Y Điệp, như đang đợi nàng lên tiếng. Doãn Y Điệp cười hớn hờ : “ mau chuẩn bị xe, chúng ta vào chợ bán đồ”. Lãnh Ngao Phong gật đầu, quay người ra sau vườn, dẫn ngựa xe, chịu thôi! Nông thôn hiếm có hộ nào có xe ngựa nha, sau đó y mới định thần lại, ra chợ bán đồ?? Cô nương đó, sẽ không bắt y.... bán đồ đi?!!

Rất tiếc, điều mà Lãnh Ngao Phong nghĩ đến, là sự thật, Doãn Y Điệp ngồi trên xe ngựa, Lãnh Ngao Phong đánh xe, sau khi sắp xếp đồ bên trong ổn thỏa, Doãn Y Điệp cũng chui ra ngoài, ngồi bên cạnh Lãnh Ngao Phong, không quên nhắc nhở : “ người lát nữa, ta nói gì làm đó, không được trái lệnh”

“ Ân...!!” Lãnh Ngao Phong nhận mệnh gật đầu, ăn nhờ, uống nhờ, tá túc nhờ, cho nên phải nghe lời, nếu không sẽ bị đuổi ra khỏi nhà a

“ Hắc hắc...” Doãn Y Điệp cười cười, đưa mắt nhìn khuôn mặt của Lãnh Ngao Phong, âm thầm cười to, hô hô... nàng quên mất, nam sắc có bên cạnh, sao không lợi dụng tài nguyên nha, nàng phải làm gian thương, phải tăng giá, nhất định phải bán được nam sắc của hắn, kiếm một mớ tiền mới được

Lãnh Ngao Phong bị Doãn Y Điệp nhìn sợ đến mức nổi cả da gà, y cứng ngắt hỏi : “ sao... vậy?!!”

“ Ha ha, không có gì, tiểu Phong Phong a... người hào hảo hiểu hiện, ta sẽ có thưởng cho người ^^” Doãn Y Điệp đắc ý nói

Lãnh Ngao Phong : *_*

Một canh giờ sau, mục đích của nàng đã đến

Chợ ^^

Nhìn chợ của thị trấn, buôn bán đồ sộ tấp nập, âm ỹ tiếng rao, kẻ bán người mua, qua qua lại lại, hết sức náo nhiệt

Tìm một góc của cửa chợ, Lãnh Ngao Phong mạng hàng xuống, để một bên, Doãn Y Điệp chỉ đạo cách sắp xếp, cuối cùng cũng hình thành được một gian hàng nhỏ.

“ Đến, người bây giờ rao hàng đi...” Doãn Y Điệp nói

“ Rao hàng?!” Lãnh Ngao Phong cứng ngắt hỏi lại

“ Đúng vậy...” Doãn Y Điệp gật đầu

Lãnh Ngao Phong mấp máy miệng, sau đó mím môi thật chặt, thất bại....!!

Thà bảo y đi ra sa trường đánh trận, còn dễ dàng hơn làm việc này

“Ngu ngốc!” Doãn Y Điệp bĩu môi, nếu không phải bên má phải của nàng, có một đạo vết sẹo, nàng cũng không cần hấn bán hàng đâu. Thật là số khổ, chả hiểu sao nàng lại nhập hồn vào một cái xác mà khuôn mặt có sẹo nhỉ? Thật ra nàng không ngại vấn đề này, nhưng là bị mọi người chăm chú nhìn, thật sự không thích chút nào

Nhưng là không đợi Doãn Y Điệp nói tiếp, đã có người đến đây hỏi mua hàng, là một mỹ thiếu phụ. Khụ! Hắc hắc, con mồi đã đến, nhất định là vì nam sắc đây

“Vị xinh đẹp tỷ tỷ này, muốn mua gì nha?!” Doãn Y Điệp nhoén miệng cười, nhanh chóng chào đón vị khách hàng đầu tiên. Vị thiếu phụ nghe vậy, bật cười khanh khách, nói: “này rõ trứng gà, bao nhiêu tiền”

“Không mất, một rõ năm mươi trứng, năm mươi văn, tặng luôn cho tỷ tỷ cái rõ, dễ cầm...” Doãn Y Điệp nhanh miệng nói

“Được rồi, ta lấy” nói xong đưa tiền cho Doãn Y Điệp, còn không quên liếc mắt vài cái nhìn Lãnh Ngao Phong, cười tủm tỉm: “vị tiểu ca này thật tuấn! là ca ca của ngươi?!”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta là huynh muội, sống nương tựa lẫn nhau...” Doãn Y Điệp nhận tiền, cười đến híp cả mắt, chỉ cần có tiền thì làm cha con nàng cũng nhận huống chi là huynh muội ^^

“A, mấy cái này thật tinh xảo, tiểu muội muội này bán sao?!” vị thiếu phụ nhìn cái giá chứa đầy dây xích tay, hiếu kỳ hỏi. Doãn Y Điệp vội gật đầu: “cái này là ta biên chế, tỷ tỷ, nhìn rất tinh xảo đi, tốn công sức lắm nha, một cái mười văn, tỷ mua năm cái, tặng cho tỷ thêm một cái”

“Tuy tinh xảo, nhưng hơi mắc...” vị thiếu phụ nhú mày

“Không đâu a, chỉ mười văn mà thôi, tỷ tỷ nhìn quý phái như vậy... nhất định là xem thường mấy cái này rồi...” Doãn Y Điệp vuốt mông ngựa

“Được rồi, ta lấy năm cái, lại đưa thêm năm mươi văn tiền” sau đó lưu luyến nhìn Lãnh Ngao Phong một chút, xoay người chạy đi. Doãn Y Điệp liên tục nói đa tạ

Rồi thêm vài người khách, dần dần khách đông hơn, đa số là thiếu nữ vì cái khuôn mặt của Lãnh Ngao Phong mà đến, có người lại vì dây xích tay tinh xảo mà đến... Doãn Y Điệp tiếp tục ‘ôn nhu dụ ngọt’ giăng bẫy chết người, lừa thêm không ít khách nhân, mới đó thoáng chốc, đã bán sạch, còn không ít người đến hỏi dây xích tay đâu

Doãn Y Điệp nhìn một đồng tiền trên tay, cười đến mặt mày rạng rỡ

Hắc hắc, nàng suy tính lần này đi kiếm được khoảng một ngàn ba trăm bảy mươi văn tiền, không ngờ lại thu được đến hai ngàn hai trăm ba mươi hai văn tiền, thật là thu nhập lớn, thu nhập lớn a.

Lãnh Ngao Phong từ đầu đến cuối, nhìn Doãn Y Điệp từ kinh ngạc, đến chết lặng, hấn không ngờ nàng lại....+_+ có máu gian thương như vậy a, chưa kể đến còn lợi dụng khuôn mặt của hấn để câu khách nữa chứ, thật là =’=

“Tiểu Phong Phong a, lần này làm tốt lắm, chút ta đi mua thịt ăn, lần này có thể thoải mái ăn thịt rồi...” Doãn Y Điệp nói, hết sức nghiêm túc. Từ lúc này đến cô địa cho đến nay, số lần ăn thịt có thể nói là đếm trên đầu ngón tay, ở trong thôn rất nghèo, mọi người chỉ dám ba bữa cơm rau dưa, có người cả năm mới ăn một lần thịt, ai biểu ở trấn này, thịt thật là mắc, một cân thịt đến tám mươi văn tiền, tức là dùng tám mươi cái trứng gà mới đổi lấy một miếng thịt, ai chẳng tiếc cho nên không dám ăn nha

Ngay đến cả nàng, cũng đã lâu chưa nếm qua mùi vị thịt chính cống đâu, lần này nàng phải mua thịt về nướng ăn mới được

Lãnh Ngao Phong :+_+

Hai người đi quanh chợ, mua hai cân thịt cùng một ít nguyên vật liệu, sau đó lên xe ngựa quay về thôn

Doãn Y Điệp mang đồ ăn vào bếp, nhanh chóng chuẩn bị, âm thầm hừ ca, hôm nay cuối cùng cũng đã có một bữa ăn ngon lành rồi

Rất nhanh, nguyên vật liệu đã chuẩn bị xong, Doãn Y Điệp lên tiếng gọi: “Lãnh Ngao Phong, chúng ta ăn cơm!” Lãnh Ngao Phong bước vào, âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, thật ra... cũng đã hai tháng rồi, y chưa ăn miếng thịt nào +_+

“Đây là cái gì?!” Lãnh Ngao Phong chỉ vào mớ nguyên liệu hỏi

“Thịt tươi ướp gia vị, rau cải đắng, một ít dưa chua, ngồi xuống, chúng ta vừa nướng thịt vừa ăn...” Doãn Y Điệp nói

Thế là, hai người bắt đầu với bữa tiệc thịt nướng của mình, hai cân thịt, một mớ rau cải cùng hai chén cơm trắng, hai người đều ăn thật no, miệng đầy mỡ

“Haizz!! Thật đã ghìen...” Doãn Y Điệp than thở: “có lẽ nên kiếm thêm chút tiền, để mỗi ngày có thịt ăn, mới là chính đạo”

Lãnh Ngạo Phong âm thầm gật đầu, sau đó lại nói : “ta... có thể đi săn thú”

“Thôi, không cần..!!” Doãn Y Diệp lắc đầu : “gần đây mấy ngọn núi, mấy năm nay bị săn bắn cạn kiệt cả rồi, ngươi vào đó chắc cũng chả thu hoạch bao nhiêu, tốt nhất cứ giúp ta cày đất trồng rau dưa, làm dưa muối bán kiếm tiền mới là tốt nhất”

“Ân...” Lãnh Ngạo Phong gật đầu

Bạn đang đọc truyện *Diệp Ngạo Y Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hồi ức (Hạ)

Cả tuổi thơ của y, chỉ có binh thư đao pháp, chỉ có sách vở, để vương thuật...

Phụ hoàng mong y, trở thành một người thừa kế xuất sắc

Mẫu thân hi vọng y, trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất

Hoàng huynh mong chờ y, có thể cùng nhau sánh vai chiến đấu

Chưa từng có ai hỏi y, muốn làm gì, trở thành người như thế nào?

Mỗi lần có cơ hội ra khỏi hoàng cung, nhìn những đứa trẻ con nhà bá tánh, tụ tập chơi đùa, những trò chơi nhân gian, một cánh diều chao đảo giữa bầu trời bao la, là cả tuổi thơ của y khao khát

Có chăng lâu quá rồi, cũng hóa thành một chút chấp niệm nhỏ nhoi trong lòng

Cho nên đến khi, một con diều nhỏ đưa ra trước mặt y, bỗng dưng lòng lại gợn sóng đến kỳ lạ

Là chút gì đó, ấm áp chảy xuôi cõi lòng

Là chút gì đó, ngọt ngào nơi lồng ngực

Là chút gì đó, không thể thốt thành lời....

“Cho ngươi, thưởng ngươi lần trước...” Doãn Y Diệp nhướn miệng cười, lần trước nhờ hấn mà lời được gần một lượng bạc, cũng đủ cho hai người sống thêm một tháng, tạm thời không cần lo lắng việc thiếu bạc trong nhà.

Lãnh Ngạo Phong vươn tay nhận lấy, có chút dăm chiêu

“Uy, đừng nói với ta, là ngươi không biết chơi đó?!” Doãn Y Diệp kinh ngạc hỏi, mấy cái này dường như rất đơn giản đi, chẳng phải chỉ cần có gió, rồi thả diều lên là bay sao

“Không có gì, cảm... ơn ngài!” Lãnh Ngạo Phong đáp

“A, ngươi.. cười đó hả?” Doãn Y Diệp thốt lên, chắc! hấn ở cùng nàng cũng hơn hai tháng nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy hấn cười, cứ tưởng mặt than không biết cười chứ, mặc dù khóe miệng chỉ khẽ nhếch lên nhưng nàng cảm giác chính là hấn đang cười nha, quả thật rất đẹp

Lãnh Ngạo Phong vươn tay, sờ sờ mặt của mình, trong lòng cũng gợn sóng không thôi, cười sao?! đã bao nhiêu lần rồi y mới cười, khuôn mặt của y vốn từ xưa đã cứng ngắt, mọi biểu cảm dường như không tồn tại trên gương mặt của y, như là có một lớp da người phủ lên vậy, mọi hi vọng ái ố, không ai phát hiện được

“Ai da! Ngươi cười thật là đẹp, sau này cười nhiều thêm chút nữa...” Doãn Y Diệp vươn ma trảo, xoa bóp khuôn mặt của hấn, hi hi cười. Người này, da đúng là tốt thật, trắng nhưng không phải là trắng bạch mà thuộc loại tràn đầy sức sống, làn da nhẵn nhụi không thấy lỗ chân lông, đúng là tức chết nữ nhân mà

Mái tóc đen huyền thật dài, khuôn mặt anh tuấn bất phàm, ánh mắt đen láy một thoáng mơ màng, bỗng dưng Doãn Y Diệp thấy hấn thật dễ thương, y như một chú chó nhỏ bị người ta bỏ rơi vậy, a... thật là dễ thương quá đi, kiềm lòng không đậu tiếp tục vươn ma trảo, vò vò đầu, xoa xoa bóp bóp khuôn mặt, ăn đậu hủ người ta một cách không thương tiếc

“Tiểu Phong Phong a, nếu như thân phận của ngươi không phải đặc thù, nhất định ta sẽ vòng quanh ngươi, bao nuôi ngươi nha...” Doãn Y Diệp cảm

thần nói, nàng luôn biết hẳn thân phận không tầm thường, sớm muộn gì cũng rời khỏi nơi này, nhưng là giờ nàng hơi luyến tiếc rồi đó, kiếm đâu là một tên đáng yêu như hắn để thay thế bây giờ, có lẽ nàng nên nuôi một vài sủng vật rồi

“Vòng đường, bao nuôi...?!...” Lãnh Ngạo Phong đầu đầy hắc tuyến, người này đúng là đôi khi thốt ra những lời thật khiến cho người ta phát khùng

“Đi thôi” Doãn Y Diệp mỉm cười, vươn tay nhìn hắn

“Đi đâu?!” Như là một điều tự nhiên, một cái gì đó ẩn ý đến y cũng khó hiểu, chỉ cần là nàng thốt ra, bất giác y lại làm theo, cũng không rõ vì sao, đợi cho đến khi y định thần lại, tay của y đã đặt lên bàn tay nhỏ nhắn của nàng rồi

“Thì đi thả điều a, hôm nay ta cho phép ngươi một ngày không làm ruộng, chúng ta đi thả điều đi...” Doãn Y Diệp nắm lấy tay hắn, chạy ra ngoài

Từ y thiếu nữ, nắm lấy tay y, y cũng níu chặt lấy tay nàng, nhìn bóng lưng của nàng, mái tóc đen phát phơ trong gió, không hiểu vì sao, lòng an bình đến như vậy

Cánh điều nhỏ nhỏ từ từ bay lên thiên không bao la rộng lớn, gió nhẹ có đôi khi khiến nó như muốn rơi xuống nhưng rồi bỗng chốc gió lại mạnh thêm chút nữa, nó lại bay cao lên, cứ như thế chấp chờn...

Lãnh Ngạo Phong y sẽ chẳng bao giờ quên tình cảnh ấy

Từ y thiếu nữ, tóc đen bay múa trong gió, ánh mặt trời phản chiếu trên một nửa gương mặt thanh tú ấy, đẹp đến kỳ lạ

Và, vĩnh viễn y cũng không bao giờ quên, mười tám tuổi năm ấy, một khoảnh khắc, tim của y loạn nhịp

Nhiều năm sau, tìm tìm kiếm kiếm những gì ám áp nhất, chợt tỉnh ngộ, hóa ra khoảng thời gian đẹp nhất chính là lúc này đây, hai người bọn họ, bình thân sống, sáng trong trọt, chiều lại bận rộn công việc nhà nông, tuy mệt mỏi nhưng là thật sự hạnh phúc

Lãnh Ngạo Phong cười khổ, nhưng là thời gian êm đềm ấy trôi đi quá mau, vội vã quá, y muốn níu kéo, muốn giữ lại nhưng là không có cách nào

Thật sự.... không có cách nào....

“Tiểu Phong Phong, ngươi có tin hay không, thật ra ta vốn không phải là người của thế giới này?!” Doãn Y Diệp nở nụ cười, đôi mắt một thoáng mờ lung, là say...

Hôm nay, Doãn Y Diệp tâm trạng tốt lắm, nên đào hũ rượu chôn dưới gốc cây cổ thụ trong nhà cũng được hơn nửa năm, hào sảng nói: “hôm nay chúng ta, không say không về... ách! Là không say không ngủ”. Và kể quả là, sau khi uống vài ly rượu, Lãnh Ngạo Phong càng uống càng tỉnh mà Doãn Y Diệp đã sắp ngã rồi

Người ta nói, rượu sau nói lời thật, cho nên tốt nhất khi trong lòng có một bí mật, một bí mật động trời nào đó, tốt nhất đừng uống rượu nha....

Lãnh Ngạo Phong đang cầm ly rượu, suýt nữa ném vỡ, y hốt hoảng nhìn Doãn Y Diệp, người này như là sương là khói, phiêu miểu hư vô, không có thật vậy, trong một phút chốc, y như thấy người này, theo gió tan đi mất, còn lại cũng là khoảng không mà thôi

Giật mình vươn tay níu lại, đến khi sực tỉnh, tay của y đã nắm chặt lấy tay của nàng...

Bảy tháng, gần bảy tháng... y cùng nàng đã cùng nhau vượt qua bảy tháng rồi đó

Vui vẻ, ấm áp và cả một thoáng ưu sầu, chỉ khi bên cạnh nàng y mới cảm giác rõ đến như vậy

Và, cũng chỉ có nàng, mới khiến y bất giác, nở nụ cười trong vô thức

Y đã bắt đầu mờ lung, nắm bắt được cái cảm giác mà y dành cho nàng lúc này, nhưng là nó như được cách bởi một lớp màng rất mỏng, y... lại không có dũng khí để vượt qua

Nhiều năm về sau, Lãnh Ngạo Phong hiểu, cái cảm giác ấy, gọi là...

Động tâm!

“Tiểu Phong Phong, ngươi nắm tay ta đau quá...” Doãn Y Diệp bĩu môi nói, Lãnh Ngạo Phong rút tay về, nhẹ giọng nói xin lỗi. Doãn Y Diệp hi hi cười, có chút vô tâm không phé, nàng nhìn y, tiếp tục nói: “vậy ngươi có tin hay không nha, chuyện này quả thực rất hoang đường đi?”

“Ta tin...” y gạt đầu, hàng chân mày chau lại, nghiêm túc

Chỉ cần là nàng nói, ta điều tin

“Ha ha... tiểu Phong Phong, ngươi thật là đáng yêu...” Doãn Y Diệp bật cười khanh khách, sau đó bỗng dưng nguy hiểm nheo mắt lại, thanh âm trầm thấp: “vậy ngươi không sợ sao?!”

“ Vì sao phải sợ?!” Y khó hiểu hỏi lại

“ Ai da! Mà thôi, nói chuyện với đầu gối nhà người thật sự rất hao trí não...” Doãn Y Diệp quơ quơ tay, buồn bực nói. Lãnh Ngạo Phong cũng đã quen lâu lâu Doãn Y Diệp lại nói mấy từ khó hiểu, cho nên cũng không chấp nhất hỏi lại

Y nhìn nàng, lại uống một ly rượu

“ Thế nào, rượu ta ủ, rất ngon đi...” Doãn Y Diệp hỏi

“ Đúng vậy, rất dễ uống...” Lãnh Ngạo Phong gật đầu

“ Tiểu Phong Phong a, người không thắc mắc tại sao ta đến thế giới này sao?!” Doãn Y Diệp tiếp tục hỏi

Thấy Lãnh Ngạo Phong vẫn yên lặng uống rượu, Doãn Y Diệp bĩu môi, không thú vị, tự một mình nói tiếp : “ ta đến đây, có một nhiệm vụ nha, là phải tìm kiếm một người, haizz!! Nhưng là vẫn chưa có tiến triển gì, tự dung cảm thấy nhớ nhà quá...”

“ Tiểu Phong Phong, ta muốn về nhà, ta nhớ nhà...” Doãn Y Diệp lâu bầu nói, vuron tay nắm lấy tay áo của Lãnh Ngạo Phong, lắc lắc như là... làm nũng ^^

“ Nhà nàng... ở đâu?!” Lãnh Ngạo Phong hỏi

“ Uhm, rất xa... Rất xa nơi đây, cách cả thời không và vạn năm thời gian, quá xa... ta không biết có cách nào để quay về...” Doãn Y Diệp khó chịu nói : “ nhưng là... nếu như, nếu như có thể tìm được người đó, có thể... vậy thì, biết đâu ta lại tìm cách về nhà được thì sao?!”

“ Tiểu Phong Phong, ta đoán chắc người là một người rất lợi hại, cho nên... người tìm người đó giúp ta được không?!”

“ Tiểu Phong Phong, sao người không trả lời nha...”

Tiếng nói của nàng, ngày một nhỏ dần, rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay

Rượu đã uống hơn nửa vò, một người đã say, một người hãy còn tỉnh lắm

Nhìn nàng, nằm úp dập trên bàn, hàng chân mày thanh tú, vẫn nhú lại, ưu phiền chợt đọng lại đuôi lông mày khóe mắt, bất giác y vuron tay vuốt khề lên hàng chân mày đó

Cởi ra áo choàng, khoác lên cho nàng, y lại tiếp tục uống rượu

Một chén, lại tiếp tục một chén

“ Nàng... nhớ nhà sao, nàng muốn ta giúp nàng nhưng là ta...” lại không muốn nàng đi cách xa ta

Cách ra thời không, cả vạn năm, ta phải làm gì... mới có thể mãi mãi giữ nàng bên cạnh?!

Nàng thật bình thường, bình thường như bao người khác, nàng không diễm lệ xinh đẹp, không khuynh quốc khuynh thành, không ôn nhu sẵn sốc, không dịu dàng đắm thắm, lại thường thích bắt nạt ta nhưng là nàng ấm áp quá, ấm áp khiến cho ta luyện tiếc rời xa

Mười chín tuổi, y nhận ra, mình đã thích một người

Mười chín tuổi, y nhận ra, mình muốn có được một người

Mười chín tuổi, y nhận ra, ánh mắt của y chẳng thể nào dời khỏi người ấy

Nhưng là, y biết, nàng không có tình cảm gì đặc biệt với y

Y cũng biết, nàng tâm tâm niệm niệm chỉ muốn về cố thổ

Y cũng biết, nàng tựa như một làn sương khói, mỏng manh, thật dễ dàng biến mất trước mặt y

Để lại cũng là, hoang vắng không người....

Bạn đang đọc truyện *Diệp Ngạo Y Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đại Vương Gia

“Hoàng đệ, đệ... Đang làm gì đấy?!” Lãnh Tuyết Nhiên trợn mắt kinh ngạc, há hốc miệng, không nói thành lời. Y không nhìn lầm đó chứ, chắc chắn là vậy rồi, do từ đề đô chạy về đây, nên mệt mỏi cho nên hoa mắt chứ tại sao y lại thấy hoàng đệ yêu quý của y đang... đang ngoan ngoãn làm ruộng nha

“Hoàng huynh, sao huynh lại ở đây...” Lãnh Ngạo Phong nhủ mảy mòi. Hoàng huynh đến đây, tức là đến lúc y phải về... nơi đó rồi sao, chôn đề đô phồn hoa lạnh lẽo ấy, bỗng dưng lại cảm thấy quyến luyến nơi này quá

Là vì khung cảnh bình yên nơi này

Hay là... vì người

“Ta là đến đón đệ về cung, mọi chuyện đã giải quyết, lũ sâu mọt kia cũng đã bị phụ hoàng giải quyết hết, phụ hoàng cùng mẫu hậu rất trọng niệm đệ...” Lãnh Tuyết Nhiên cười khê. Cũng may tin tức của tam đệ đến kịp mới không khiến cho bọn họ trở tay không kịp nhưng nhận được tin tam đệ bị ám sát, biệt vô âm tín khiến cho bọn họ lo lắng không thôi, cũng may là có người cứu giúp

“Đã giải quyết xong rồi sao...” Lãnh Ngạo Phong than khê

“Đệ... Biết làm ruộng sao?!” Lãnh Tuyết Nhiên thú vị hỏi

Lãnh Ngạo Phong cứng ngắt gật đầu, không làm cũng không được, muốn ăn thì lăn vào bếp, đạo lý này từ bảy tháng trước y đã bắt đầu học được không ít nhưng là để cho hoàng huynh của y thấy cảnh này, thật là... thật là..+_+

“Uy, Lãnh Ngạo Phong! về nhà ăn cơm...” Từ xa, tiếng của Doãn Y Điệp vọng lại, và cứ như một phản xạ có điều kiện, Lãnh Ngạo Phong đáng yêu của chúng ta, không thêm nghĩ nhiều, ngay lập tức hớn hờ mang theo cây quốc chạy về nhà ăn cơm. Hồi sáng, y không cẩn thận làm bể mấy cái trứng gà bị người đó sách cái cây đuối quanh khắp nhà, lại bị bỏ đói, đến bây giờ còn chưa có gì vào bụng, thật là đói

Lãnh Tuyết Nhiên há hốc mồm kinh ngạc nhìn cách đó không xa, từ y thiếu nữ vẫy vẫy tay đối với Lãnh Ngạo Phong, hai trông mắt tưởng chừng như rút ra ngoài khi thấy vị đệ đệ nổi tiếng lạnh lùng suốt ngày nghiêm mặt như người ta thiếu đệ ấy trăm vạn hoàng kim bây giờ lại hớn ha hớn hờ quay đầu chạy về phía từ y thiếu nữ kia, y như một chú chó nhỏ nghe lời vậy

Thật là quá mức tương tượng a

Này không phải là kẻ nào đó đánh tráo đệ đệ của y đi?!

Dù khuôn mặt của đệ đệ không biểu lộ gì, nhưng y vẫn cảm thấy, đệ đệ... đang rất vui vẻ! là vì thiếu nữ kia sao?! Lãnh Tuyết Nhiên bí hiểm cười, chuyện này thật là thú vị

Nhưng là, có ai nói cho y biết, bản thân mình đệ đệ không kiên nhẫn gì vứt bỏ, không đoái hoài không?!

Một luồng gió lạnh thổi qua

Tiêu điều

Lãnh Tuyết Nhiên : “=”=

Trong khi đó, Doãn Y Điệp cũng vô cùng nghi hoặc, từ bao giờ chôn đồng quê này lại xuất hiện một nam tử quần áo hoa quý thế nhỉ? Là về quê thăm người thân sao?! thấy Lãnh Ngạo Phong chạy đến, Doãn Y Điệp hỏi : “ người kia là ai thế?!” Hay là... ần ần như đoán được điều gì, Doãn Y Điệp nhíu mày, có lẽ duyên giữa hắn và nàng đến đây, là kết thúc rồi

Chẳng phải nàng luôn biết được điều này sao?! hà cớ gì lại có chút luyến tiếc đâu

Haizzz!! Nàng có lẽ nên đi kiếm một con sủng vật nhỏ nhỏ khác, thay thế hắn vậy (Dao Dao : “ ta nói a, Điệp Điệp cô nương, ít ra người cũng phải có chút tình cảm yêu mến gì với người ta chứ, dù gì cũng hơn 7 tháng cô nam quả nữ chung sống với nhau mà” — Y Điệp : “ xì...!! Một khối đầu gỗ thì làm gì tình thú, cứ tương tượng như người đang sống chung với một khúc gỗ di động thôi, tình với chả cảm, cũng không làm cơm ăn được.”+_+)

“ Là... Ca ca của ta...” Lãnh Ngạo Phong đáp, ánh mắt lâu lâu lại lén nhìn Doãn Y Điệp, như là mong chờ, như là... chút gì đó chính y cũng không rõ nhưng nhìn thấy nàng nét mặt vẫn bình thản, không khỏi mất mồm cùi đầu. Doãn Y Điệp vươn tay sờ sờ cằm, nhẹ giọng lầm bầm : “ ca ca...! thật là đẹp trai, huynh đệ nhà người, gen thật tốt”. Nếu như Lãnh Ngạo Phong anh tuấn bất phàm, mười phần ánh mặt trời thì dung mạo của Lãnh Tuyết Nhiên lại thiên về tuấn mỹ, ôn hòa, người này nhất định là một nam nhân ôn nhu thể thiếp, Doãn Y Điệp âm thầm đánh giá vị huynh trưởng của Lãnh Ngạo Phong

Lãnh Ngạo Phong nhỏ giọng phản bác : “ ta đẹp trai hơn ca ca nhiều”, nói xong tự dưng thấy mình thật là trẻ con, mặt than có dấu hiệu rạn nứt, không phải đâu, sao đầu óc của y lại có suy nghĩ ấu trĩ ngu ngốc như vậy chứ?!

“ Không phải, không phải, huynh trưởng của người đẹp hơn...” Doãn Y Điệp nhẹ giọng đáp, mắt đẹp chăm chú nhìn Lãnh Tuyết Nhiên, phân tích : “ mặt của hắn thật là thâm thúy, âm áp, cái mũi cao, bạc môi tà mị, khi cười lên nhất định ôn nhu, tựa như gió xuân, thân hình cũng rất tuyệt, uhm...!! Chắc, đầu ngón tay tiêm tiêm dài, không trắng nõn như nữ nhân những cũng rất hảo xem”. Nói xong còn không quên gật đầu vài cái, chứng tỏ mình nói vô cùng

chí lý : “đó, tóc đen như mực, có vẻ rất mượt mà, đẹp hơn cả tóc của ta, hai hàng chân mày không quá dương cương nhưng cũng không thanh tú, đủ để thể hiện khí phách của y”

“Nhân trung long phượng, thật là cực phẩm...” cuối cùng, Doãn Y Điệp tổng kết như vậy, cũng là lúc, Lãnh Tuyết Nhiên bước đến chỗ của hai người

“Vị cô nương này, đã cứu đệ đệ của ta một mạng, thật sự cảm ơn!” Lãnh Tuyết Nhiên chân thành nói, làm một cái lễ. Doãn Y Điệp cười, mắt đẹp híp lại, nhún nhún vai, đáp : “chỉ là tiện tay mà thôi, không cần cảm ơn, thời gian này hẳn cũng giúp ta nhiều việc lắm”

Lãnh Ngao Phong từ lúc nghe Doãn Y Điệp hết mực khen tặng huynh trưởng của mình, cảm thấy bức bối vô cùng, nhìn huynh trưởng cười cười, trước nay y thấy huynh trưởng cười rất đẹp thì bây giờ y cảm thấy chói mắt vô cùng, rõ ràng y cũng rất đẹp trai thôi, nhưng có thấy nàng ấy khen y bao giờ đâu, bây giờ mới gặp huynh trưởng một lát, lại khen hết mực như thế, thật là .....

“Đúng rồi, đến giờ ăn cơm rồi, nếu như Lãnh công tử không ngại, có thể dùng cơm nhà ta...” Doãn Y Điệp nói

“Vậy thì...” Lãnh Tuyết Nhiên còn chưa đáp xong đã bị Lãnh Ngao Phong xen vào : “không cần, ca ca đã ăn rồi mới đến đây, huynh ấy còn no lắm, phải không... ca ca!” Lãnh Ngao Phong nhìn Doãn Y Điệp nói, sau đó còn không quên liếc nhìn huynh trưởng của mình một cái, thanh âm kéo dài, mười phần áp lực a. Lãnh Tuyết Nhiên có chút kỳ quái, tự dung đệ đệ mặt mày khó coi đến như vậy nhưng nghĩ đến thường ngày cũng chẳng khác gì nên cũng không để ý, nhưng là thấy đệ đệ có vẻ không muốn cho y cùng dùng cơm, Lãnh Tuyết Nhiên cười trộm, hô hô... không phải đệ đệ nhà y, ngay cả việc nhỏ này cũng ăn giấm chua đó chứ

“Ha ha, dù đã dùng cơm rồi nhưng là dùng thêm chút hoa quả cũng không sao?!” Doãn Y Điệp cười cười, không quên dùng chân đạp Lãnh Ngao Phong một cái. Này gốc đầu gỗ, không phải vì khen tặng huynh trưởng của hắn nên hẳn mới xử sự trẻ con như vậy đi, thật là ngu ngốc. Lãnh Ngao Phong im lặng không nói, thật sự không đau, dù gì sức lực của nàng không lớn

Lãnh Tuyết Nhiên nuốt một ngụm nước miếng, gật gật đầu, nội tâm hưng khởi, hứng khởi. cuối cùng cũng có người trị được khối băng di động đệ đệ rồi, thật là đáng chúc mừng, đáng chúc mừng, vẫn vô đại thần mà nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ cùng bãi vị cô nương này lên làm tổ tông luôn quá, dám không kiên nhẫn gì đập cho mặt lạnh tam vương gia một cái, mà tam vương gia cũng chỉ uất ức im lặng không phản kháng, trên thế gian này, tuyệt không có người thứ 2 nha

Ba người bước vào căn nhà tranh nhỏ, Doãn Y Điệp vào bếp mừng mấy đĩa thức ăn cùng hai chén cơm lớn, còn không quên đem một ít hoa quả ra đãi Lãnh Tuyết Nhiên, sau đó mới ngồi vào bàn cơm, Lãnh Ngao Phong buồn đầu bóciơm, không nói một tiếng, tâm trạng hãy còn u ám lắm

Thật ra Lãnh Tuyết Nhiên cũng không phải không nghe đoạn đối thoại lúc này của đệ đệ cùng với Doãn Y Điệp, nghe mà cảm thấy hắc tuyến không thôi, không ít người khen dung mạo của y nhưng là lần đầu tiên có người miêu tả kỹ như vậy, ách! Đúng là một phen thú vị khác, vị cô nương này thật là sáng sủa, tràn đầy sức sống có lẽ vì vậy mới khiến cho đệ đệ của y lấy nhiệm nhiều sắc thái như vậy

Nhưng là, ta nói nha, đệ đệ của ta, người cũng đừng nên vì mấy chuyện con con vậy mà mặt lạnh với vị huynh trưởng ngàn dặm xa xôi từ hoàng đô đến đây tìm người chứ?!

“Người sao vậy, ăn cơm không mà không ăn đồ ăn nha, nè! Cho người...” Doãn Y Điệp bữu môi nói sau đó gấp một miếng thịt để lên chén cơm của Lãnh Ngao Phong, Lãnh Ngao Phong sùng sốt, đây dường như là lần đầu tiên nàng gấp đồ ăn cho y đi, Lãnh Ngao Phong lễ phép nói cảm ơn, sau đó gấp miếng thịt để vào miệng, nhai nuốt, tâm trạng cảm thấy dễ chịu hơn

“Thật là một khối đầu gỗ không hiểu phong tình, đáng lẽ người phải cười một cái, sau đó gấp lại cho ta một miếng thịt khác chứ?!” Doãn Y Điệp không quên dạy hắn cách cư xử hàng ngày, hơn bảy tháng nay, không có lúc nào là nàng không uốn nắn lại thái độ của hắn, để hắn có thể ôn hòa hơn, dễ hòa nhập với người xung quanh hơn, dễ dàng ứng đối hơn ấy vậy mà bảy tháng nay, công trình vĩ đại của nàng vẫn chưa thể hoàn thành, mèo vẫn hoàn mèo nha, thật là bức xúc >”<

Lãnh Ngao Phong cứng ngắc cười một cái, sau đó gấp một miếng thịt khác để vào chén cơm của nàng, sau đó mong đợi nhìn nàng. Nhìn đi, hắn thật sự nghe lời, nàng cũng không nên không để ý đến hắn mà chỉ nhìn thấy huynh trưởng đi... Doãn Y Điệp kéo kéo khóe miệng, thở dài nói cảm ơn, tiếp tục ăn cơm. Ta nói a, tiểu Phong Phong à, người không muốn cười thì đừng cười, cười gì mà khó coi thế không biết

Lãnh Ngao Phong tiếp tục buồn bực xoi cơm, yêu cầu của nàng một lúc một khó a, khuôn mặt của y vốn vạn năm không thay đổi sắc mặt, làm sao có thể biểu lộ cảm xúc như một người bình thường được cơ chứ?!

“Chờng nào người đi?!” Doãn Y Điệp ngẩng đầu hỏi

“Đi đâu?!” Y hỏi lại

Doãn Y Điệp kỳ quái nhìn y : “ca ca của người đến đón người về nhà không phải sao?! cho nên chờng nào người đi, để ta còn chuẩn bị...”

“Chuẩn bị?!” Lãnh Ngao Phong mặt mày tối sầm hỏi lại. Nàng đây là muốn đuổi hắn đi, phải không?!

“Dĩ nhiên là chuẩn bị hành lý giúp người” Doãn Y Điệp tủm tỉm cười

“Không đi...” Lãnh Ngao Phong cúi đầu, tiếp tục ăn cơm, thanh âm không dấu được rầu rĩ

Lãnh Tuyết Nhiên hứng thú nhìn hai người hồ động qua lại, muốn cười mà không dám cười, nén cười muốn nội thương luôn, lần đầu tiên y thấy đệ đệ

đáng yêu như vậy, thật là... thật là muốn véo mặt một cái quá đi, nếu phụ vương cùng mẫu hậu mà thấy bộ dáng ngoan bảo bảo này của đệ đệ nhất định sẽ hét lên mất thôi

“Không đi?!” Doãn Y Điệp nhìn Lãnh Tuyết Nhiên, nhún nhún vai, tỏ vẻ muốn nghe ý kiến của hần. Lãnh Tuyết Nhiên khụ một cái, nghiêm túc nói : “ đệ đệ, phụ... phụ thân cùng mẫu thân rất tưởng niệm đệ, nhị đệ cùng với tứ muội cũng rất nhớ đệ, chẳng lẽ đệ không nghĩ chúng ta sao?!” nói xong còn tỏ vẻ ta đây rất thương tâm nữa chứ, huynh này thật là biết diễn kịch nha, không hổ là đại hồ ly trong chốn quan trường lẫn thương trường

“Ta....” Lãnh Ngao Phong há miệng thở dốc, sau đó vội nghẹn một hơi mà thốt ra : “ta... cũng nghĩ mọi người”. Lãnh Tuyết Nhiên đang uống một ngụm trà, giật mình phun ra, lắc lắc tai, cứ nghĩ mình nghe lầm

Đệ đệ đã thay đổi

Chắc!! thật sự thay đổi nha

Lúc trước, đệ đệ của y, tuyết đối sẽ không nói những câu thế này đâu

Doãn Y Điệp nhìn Lãnh Tuyết Nhiên, âm thầm lắc đầu, thật là đáng thương, uống một ngụm trà cũng dễ bị nghẹn!! Lãnh Tuyết Nhiên thấy vậy, cũng chỉ sờ sờ mũi cười trừ, vị cô nương này cũng quá bạo gan đi, chăm chú nhìn một nam tử, mặt không đỏ tâm không đập mạnh, bình tĩnh đánh giá, không giống một hành động của tiểu thư khuê các chút nào

Nhưng là, như vậy lại không khiến cho y một chút phản cảm nào

Sáng sủa, hoạt bát lại thẳng thắn, khéo léo... nhất định là một cô nương tốt

Hai người nhìn nhau, bốn mắt dây dưa, ặc!! âm thầm đánh giá. Mà Lãnh Ngao Phong mây đen đã bao phủ khắp đầu của y rồi

Cạch...!! Cây đũa trong tay bị bẻ làm đôi, đánh vỡ không khí lúc này của ba người

“Ai da! Tiểu Phong Phong, người...” Doãn Y Điệp buồn bực nhìn Lãnh Ngao Phong, người này thật là đủ phá hoại, cho đến nay đã là năm mươi hai chiếc đũa nhà nàng bị hần bẻ gãy rồi, cứ kiểu này sẽ bốc cơm ăn mất thôi, thật là điên quá, hần thật sự phá hoại tài sản mà

“Mười hai cái chén, bảy cái đĩa, năm mươi hai chiếc đũa, ba cái nôi, ba mươi chín cái trứng gà.... Điều bị người làm bể, không thì cũng bị gãy nát, a... Lãnh Ngao Phong, người chính là cái phá hoại mà...” Doãn Y Điệp ừ ừ lên án.

“Phốc...!!” Lãnh Tuyết Nhiên bật cười, thật sự... thật sự y không thể nén cười được nữa, ô..ô... đệ đệ của y, thật là đáng thương quá đi

“Ta không phải cố ý...” Lãnh Ngao Phong ngoan ngoãn nhận lỗi

“Thôi khỏi...!!” Doãn Y Điệp thở dài, đứng dậy thu xếp chén bát mang vào bếp : “phạt người chiều nay không ăn điểm tâm chiều.”

“Ta giúp nàng...” Lãnh Ngao Phong rất biết điều đứng dậy phụ giúp Doãn Y Điệp thu dọn chén bát. Doãn Y Điệp lắc đầu, nói tiếp : “được rồi để ta, người cùng ca ca của ngươi, lâu rồi chưa gặp, chắc còn nhiều chuyện để nói”

Lãnh Ngao Phong thành thật lắc đầu : “không có chuyện gì để nói”

“Thật là một kẻ ngu ngốc, đầu gỗ, mặt than, không hiểu phong tình...” Doãn Y Điệp âm thầm phi nhổ y, đành lấy chén bát mang vào trong bếp, để lại Lãnh Ngao Phong đứng đó, nhìn Lãnh Tuyết Nhiên, mắt đối mắt a...

“Quả là quả quyết dày có móng tay nhọn...” Lãnh Tuyết Nhiên chợt thốt ra một câu như vậy

“Đệ đệ a, đệ là chân tâm?!” Lãnh Tuyết Nhiên bỗng dưng nghiêm túc hỏi như vậy, Lãnh Ngao Phong gật đầu

“Vậy thì đệ a, mang cô nương ấy về vương phủ, ta sẽ thay mặt đệ xin phụ hoàng ban hôn...” Lãnh Tuyết Nhiên nói. Tuy cô nương này xuất thân dân dã, dung mạo cũng bình thường, lại có một vết sẹo thật dài trên má nhưng là chỉ cần đệ đệ của y thích là được.

Lãnh Ngao Phong lắc đầu : “nàng ấy... không thích đệ”

“Ách! Thì bồi dưỡng tình cảm nha...” Lãnh Tuyết Nhiên cười cười, giảng giải : “cái gọi là lâu ngày sinh tình, lửa gần rom lâu ngày cũng bén là thế, hơn thế nữa đệ đệ của ta muốn tài có tài, muốn mạo có mạo, không biết bao tuyệt sắc nữ nhân tranh phá đầu chỉ muốn ngồi lên chiếc ghế tam vương phi kia”

“Nàng... không giống với...” Lãnh Ngao Phong buồn bực nói. Tuy nàng thực sự có vẻ đối ai cũng nhiệt tình hảo phóng, đôi lúc thoang thoang ôn nhu, ôn hòa có lẽ nhưng là thật sự nàng chưa bao giờ để ai vào trong lòng cả, ngay cả y cũng thế mà thôi, có lẽ nàng ấy muốn quay về cố thổ, cho nên... cho nên tuyết đối sẽ không vương vấn gì nơi đây, đúng vậy!!

Y, không thể càng không muốn ép buộc nàng ấy

Nàng ấy, tuy bình thường có vẻ mềm mại nhưng hơn ai hết, lại kiên cường vô cùng

“Nữ tử nào chẳng mong muốn có một phu quân như ý hết lòng vì mình, ta tin chỉ cần đệ cố gắng nhất định sẽ có giai nhân trong tay, đừng lo lắng quá...” Lãnh Tuyết Nhiên an ủi, nhưng là cũng không dám chắc nha, đệ đệ của hần vốn không biết biểu lộ cảm xúc, đừng nói là theo đuổi người ta, cái này... đúng là gian nan

“Yên tâm, ta cùng nhị đệ nhất định sẽ bày mưu giúp đệ, việc trước tiên là thuyết phục được cô nương ấy quay về cùng đệ rồi tính...” Lãnh Tuyết Nhiên mỉm cười, mười phần hồ ly, gian trá

Lãnh Ngao Phong gật đầu...

Bạn đang đọc truyện *Diệp Ngạo Y Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đế Đô

Doãn Y Diệp càng nghĩ lại thì càng cảm thấy mình bị lừa

Nhìn cổng thành dần dần hiện ra trước mắt, Doãn Y Diệp nhú nhú mày, không biết quyết định lần này của mình là đúng hay sai nữa?!

Nhưng là chỉ có như vậy, nàng mới nhanh nhất tìm được người kia, sau đó là có cơ hội quay về gia đình của nàng, vậy thì dù có chút rắc rối cũng không sao, dù sao thì Lãnh Ngao Phong hần cũng sẽ không yếu đến nỗi ngay đến cả bảo vệ nàng cũng bảo vệ không được đi, dù gì nàng cũng cứu hần một mạng, hoàng gia nợ nàng một phần ân tình, nếu như nàng cứ an phận thủ thường nhất định tính mạng đảm bảo nha

Đừng trách nàng vì sao lo nghĩ như vậy, vì đây là cổ đại mà

Không phải hiện đại, văn minh xã hội, pháp luật rõ ràng mà ở nơi này, mạng người chính là rất nhỏ nhoi. Huống chi chốn kinh đô phồn hoa, đầy thị phi này càng khiến cho mạng nhỏ của nàng bốn bề nguy cơ. Nàng chính là rất nhất gan thôi, hơn nữa rất ham sống sợ chết, nàng nhất định phải đảm bảo mình vẫn còn sống cho đến khi quay về nhà mới được

Ba mẹ cùng hai đứa em yêu quý của nàng, không có lúc nào là nàng không tưởng niệm, dù dùng bất cứ thủ đoạn nào, nàng nhất định cũng phải về nhà, đúng vậy, nhất định. Doãn Y Diệp cười khế, nhất thời tâm trạng thoải mái hơn nhiều lắm, cho nên rất hứng thú nhìn Lãnh Ngao Phong, hỏi:

“Tiểu Phong Phong, sau này ta nên gọi ngươi là vương gia hay là tiếp tục gọi ngươi tên của ngươi, như vậy sẽ không bị người khác xử tội đi?!”

Lãnh Ngao Phong thờ ơ, cuối cùng thì nàng cũng mở miệng nói chuyện với y, hơn nữa tháng này trên đường từ thôn nhỏ đến kinh đô, nàng ấy cứ trầm mặc ít nói khiến cho y lo sốt vó: “tùy nàng, gọi sao cũng được!” Dĩ nhiên y rất thích ý nghe nàng gọi tên của mình, vương gia nghe thật là xa cách, mặc dù cách gọi tiểu Phong Phong này thật là quái dị nhưng là không sao

“Hi hi, vậy thì khi có người ở ngoài, ta gọi ngươi là Phong, khi ta vui gọi ngươi là tiểu Phong Phong, khi ta tâm trạng không tốt, gọi ngươi là vương gia...” Doãn Y Diệp sờ sờ cằm, nhìn y nói. Như vậy cũng không sai, cuộc sống vương phủ, có cơm no áo ấm, lại được khắp nơi nhìn thấy mỹ nhân, tuy cả năm nàng đã quen đồng thời cũng thích ý với công việc nhà nông, nhưng là không sao, nàng rất dễ thích ứng cuộc sống

Lãnh Ngao Phong khóe miệng rút trừu nhưng cũng không quên gật đầu

“Còn nữa, vương phủ nhà ngươi, nhất định có đất trồng đi...” Doãn Y Diệp tiếp tục hỏi

“Có, rất nhiều...” Lãnh Ngao Phong đáp

“Vậy thì ta có thể trồng không ít rau dưa...” Doãn Y Diệp gật gù, nàng thật sự rất thích trồng trọt, khiến cho con người bình thân thích ý, dù trong lòng có tâm sự nặng nề đến đâu cũng dễ dàng tan đi bớt. Trồng hoa cũng không sai nhưng là trồng rau dưa có vẻ thực tế, vừa dễ nhìn lại có thể ăn...

“Ta có thể giúp nàng...” Lãnh Ngao Phong cười nhẹ

“Hắc hắc, nhà ngươi là vương gia, nhất định bề bộn rất nhiều công việc, làm gì có thời gian làm mấy việc này, tốt nhất ngươi cứ làm việc của ngươi đi...” Doãn Y Diệp bĩu môi, tay còn không quên vỗ vỗ vai của Lãnh Ngao Phong, ra về an ủi. Chắc! làm vương gia chính là khổ, suốt ngày công vụ triều đình, ngủ dậy sớm còn hơn cả gà nhất định thức đêm còn khuya hơn cả cẩu, mệt chết người

Sau đó cũng không quên vron hai bàn tay, để hai bên má của y, dùng ngón tay câu lên khóe miệng của y, khiến cho khuôn mặt vạn năm băng sơn của y, cái miệng héch lên, hết sức kỳ cục, Doãn Y Diệp hài lòng híp mắt, nói: “ngươi xem, khi cười nhất định phải cười thoải mái, mắt híp lại, miệng nói ra, cười sáng khoái mới khiến cho tâm tình thư thả được, còn ngươi thì sao?! mỗi lần cười chỉ nhẹ héch miệng, càng giống cười lạnh hơn”

Buông tay xuống, có vẻ vô lực thở dài : “ ta nói nha, Tiểu Phong Phong! nếu mà ngươi cứ như thế này, nhất định sẽ chẳng có cô nương nào thích ngươi?! Chẳng lẽ ngươi định cô đơn suốt đời, sau đó xuất gia đi tu?!”

Lãnh Ngao Phong đen mặt, chẳng lẽ y nhìn giống ‘hàng ế’ thế sao?!

Hình như có rất nhiều nữ tử suốt ngày liếc mắt đưa tình với y mà, hơn nữa có biết bao nhiêu tiểu thư khuê các coi y là tình nhân trong mộng?! chỉ có người này là chê y từ đầu đến đuôi, chẳng lẽ y không có một ưu điểm nào sao, càng nghĩ càng hậm hực trong lòng

“Ha, ta lại quên, ngươi bản thân vốn đẹp trai, lại có quyền có tiền không biết bao nhiêu nữ tử ngóng trông gã ngươi đâu, chút khuyết điểm nhỏ nhỏ này không là gì..!” Doãn Y Điệp cười rộ lên, nàng lại đi lấy tiêu chuẩn của nàng so làm gì với người khác a, đây là cô đại, cô đại, không phải nam nữ ngang hàng, luyện ái tự do hơn nữa dù là ở hiện đại, khốc nam soái ca nhất định được nhiều người truy đuổi đi, nàng hơi đầu mà suy nghĩ mấy chuyện vớ vẩn này nhĩ?! Rõ ràng là quá nhầm lẫn rồi

Doãn Y Điệp bỗng dừng phát hiện, dạo này nàng rất thích đem hân ra chê cười, nhìn hân về mặt ảm ức mà không dám làm gì nàng nàng lại càng cảm thấy thú vị, hắc hắc... tự dừng cảm thấy bản thân mình biến thái quá =”= không lẽ nàng từ trước bản tính là thế nhưng chẳng có cơ hội phát huy, giờ tìm được đối tượng cho nên ra sức khi dễ đối phương?!

“Tiểu Phong Phong, ta phát hiện...” Doãn Y Điệp thần bí nói, Lãnh Ngao Phong ngồi nghiêm túc, lắng nghe nàng nói, Doãn Y Điệp nói tiếp : “ ta phát hiện... hắc hắc, ta rất thích khi dễ ngươi đó...”

“Ta nguyện ý...” Lãnh Ngao Phong bất giác thốt ra như vậy

“Ách! Nguyện... nguyện cái gì?!” Doãn Y Điệp khó hiểu hỏi lại

Lãnh Ngao Phong nhú nhú mày mới mở miệng nói tiếp : “ nguyện ý để cho nàng khi dễ”. Nếu nàng thích khi dễ y, miễn nàng vui là được, dù sao y cũng không biết cách nào để giữ nàng bên cạnh, đại ca nói nữ nhân phải hồng mới khiến cho các nàng vui được nhưng y không biết cách hồng nữ nhân hơn nữa lại càng không thích hoa ngôn xảo ngữ nói với nàng cho nên chỉ cần nàng vui về thí cứ bắt nạt y cũng không sao, cùng lắm thì bị nàng xách cây chổi rượt quanh khắp vương phủ thôi, nghĩ đến đây, đôi mắt của y bỗng dưng nhiễm đầy ý cười, ảm ảm!!

“Phốc...!” Doãn Y Điệp bật cười khanh khách, cười đến chảy ra nước mắt, mới câu có câu không đáp : “ta.. ta không ngờ, ngươi.. ngươi có chịu ngược khuyển hướng nha”

“Được rồi, nếu vậy... ta sẽ cố mà khi dễ nhà ngươi vậy...” Doãn Y Điệp nghiêm túc nói nhưng là bờ vai cứ liên tục run rẩy biểu hiện ra tâm trạng của chủ nhân. Lãnh Ngao Phong khẽ cau lên khóe môi, xem! Chẳng phải nàng đã cười rồi sao, nàng cười chính là đẹp nhất, không phải đơn thuần cười mỉm, cười ngai ngùng như các nữ nhân khác, nàng cười chính là rất thoải mái, sang sảng, hào phóng không câu nệ tiểu tiết, lại bất giác khiến cho ngươi ta lây nhiễm ý vui...

Lãnh Tuyệt Nhiên ngồi trên lưng ngựa, đi bên cạnh xe ngựa chở hai người, ý cười liên tục lưu trong ánh mắt, khóe môi, haizz!! Chỉ khi bên cạnh vị cô nương này, đệ đệ với có vẻ khác thường, sinh động hơn, giống một người sống chứ không lạnh như băng...

Mặc dù, hai người này đối thoại có vẻ...+_+

Cuối cùng thì sau nửa tháng bôn ba, cỗ xe ngựa đã đến trước cổng tam vương phủ, Lãnh Tuyệt Nhiên nhảy xuống ngựa, mà từ trong xe ngựa, Lãnh Ngao Phong cũng bước xuống, sau đó vươn tay nhìn Doãn Y Điệp, Doãn Y Điệp xua xua tay, ý nói không cần sau đó tự mình nhảy xuống ngựa, Lãnh Ngao Phong mất mát thu tay về. Ba người đứng trước cổng, thị vệ trước cổng nhanh chóng hành lễ, Lãnh Ngao Phong phát phát tay ra hiệu đứng lên, sau đó bước vào vương phủ

“Nàng... thấy thế nào?!” Lãnh Ngao Phong hỏi người đi bên cạnh mình

“Rất lớn...” Doãn Y Điệp nói : “đồ sộ, hoa quý lại rất... lạnh lẽo...”

“Đúng vậy...” Lãnh Tuyệt Nhiên đi bên cạnh xen vào, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, than thở : “ta đã nói với tam đệ rồi, vương phủ rất trống trải, nên trồng thêm cây cối, hoa tươi ít nhất cũng nuôi thêm mấy con cá vàng như vậy mới có sinh khí thôi nhưng đệ ấy nhất quyết không đồng ý”

“Rất phiền...” Lãnh Ngao Phong nhú mày, mấy cái đó đối y vô dụng

“Hân a, không có mắt thẩm mỹ, là cái đầu gỗ không biết mấy chuyện này là dĩ nhiên” Doãn Y Điệp bình thản nói, nàng cũng đoán được ít nhiều cái vương phủ của hân rồi nhưng tận mắt nhìn thấy mới thực sự lắc đầu, rộng rãi đến trống trải a, thật giống phong cách của hân

“Không sao” Doãn Y Điệp bật cười, vỗ vỗ ngực của mình, cam đoan nói : “ta đây nhất định trong vòng nửa năm sẽ khiến cho vương phủ này tràn ngập sức sống”

“Hào, ta mong chờ nhìn thấy cảnh tượng ấy...” Lãnh Tuyệt Nhiên vỗ tay tán thưởng, hai người câu có câu không trò chuyện, hoàn toàn vớt Lãnh Ngao Phong qua một bên, Lãnh Ngao Phong nghiêng răng nghiêng lợi, thật muốn lôi cổ hoàng huynh vút ra khỏi vương phủ quá.

“Hoàng huynh cũng đi lâu ngày nhất định hoàng tẩu mong chờ, đệ đệ không giữ hoàng huynh ở lại...” Lãnh Ngao Phong bình thản nói nói, đôi con ngươi rất chăm chú nhìn Lãnh Tuyệt Nhiên, khiến cho đại vương gia của chúng ta âm thầm chặc lưỡi : “hắc hắc, đúng vậy... cũng đến lúc ta phải về rồi, Doãn

cô nương, lần sau gặp mặt...”

“Lần sau gặp...” Doãn Y Điệp gật gật đầu

Lãnh Tuyệt Nhiên xoay người bước đi, Lãnh Ngao Phong âm thầm bực bội, nhất định phải ngăn cấm hoàng huynh bước vào vương phủ mới được

“Tiểu Phong Phong a, vậy ta ở phòng nào?!” Doãn Y Điệp hỏi, nàng muốn tắm rửa thay đổi sao đó ngủ một giấc thật tốt, gần nửa tháng nay nàng đã không ngủ ngon rồi

“Ta mang nàng đi...” Lãnh Ngao Phong đáp, sau đó hai người nhanh chóng bước đến biệt viện của y

Biệt viện rất rộng nhưng cũng giống như tất cả nơi khác trong vương phủ, trống trải đến lạnh lẽo, sắp xếp cho Doãn Y Điệp căn phòng đối diện với căn phòng của y, chỉ cách hơn mười bước chân, Lãnh Ngao Phong âm thầm tính toán, như vậy y có thể dễ dàng quan sát nàng nhất, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy nàng

Doãn Y Điệp bước vào phòng, nhìn nhìn một lát sau đó nói : “ta mệt rồi, có gì sau khi tỉnh dậy nói tiếp”. Lãnh Ngao Phong gật đầu, thay Doãn Y Điệp đóng lại cửa phòng sau đó quay về phòng của mình, nhất định trong lúc y đi vắng, công việc chất đầy!!

Bước chân ngày một xa, Doãn Y Điệp mới thoát hết quần áo bước vào thùng nước ấm được người chuẩn bị sẵn, tắm rửa một cái sau đó lên giường trùm chăn lại ngủ một giấc

Không khí ấm áp rất nhanh khiến cho nàng chìm vào giấc ngủ...

Mà trong khi đó, Lãnh Ngao Phong y lại chẳng có cái phúc ngã lên giường ôm chăn ngủ đâu, y ngồi trước bàn, nhìn một đồng hồ công văn, mày nhíu càng sâu

Lão quân gia bước vào phòng, mang theo một chén canh, nhẹ giọng nói : “vương gia, uống một chút cho ấm bụng”. Lãnh Ngao Phong gật gật đầu, bưng chén canh uống lên, khiến cho tâm tình của y thư thái hơn nhiều lắm, y nhìn lão quân gia, nói : “Nghiêm túc, tìm một hai thị nữ chân tay lanh lẹ hầu hạ nàng”. Lão quân gia ôn tồn đáp : “vương gia, trong phủ vốn không có thị nữ, cho nên phải đợi một hai ngày lão tuyền người thích hợp sau đó mang đến cho Doãn cô nương”

“Ừ!!” Lãnh Ngao Phong gật đầu, y vốn không vui mừng nữ sắc, hai năm trước có nữ tỳ ý định leo lên giường của y bị y trừng phạt sau đó trong phủ cũng không còn nữ tỳ, chuyện này y lại quên mất nhưng là nàng ấy vốn thích tự do tự tại mình mình làm mọi chuyện nếu điều nữ tỳ đến cho nàng ấy, nàng ấy sẽ thích sao?! Lãnh Ngao Phong trầm ngâm một tý, xem ra phải đến hỏi nàng ấy mới được, y không muốn bản thân mình tự chủ trương rồi khiến cho nàng ấy không vui

“Thời gian qua, có chuyện gì không?!” Lãnh Ngao Phong hỏi tiếp

“Bẩm vương gia,.....” Lão quân gia chậm rãi nói một số việc quan trọng, thanh âm từ tốn...

Hơn một canh giờ sau, lão quân gia mới từ trong thư phòng của Lãnh Ngao Phong bước ra, âm thầm thở dài, xem ra ngài đã lớn tuổi rồi, mới có đúng hơn canh giờ đã thấy mệt, phải tìm người nối nghiệp thôi. Lão quân gia lung tung nghĩ, à!! vương gia có vẻ rất coi trọng vị cô nương kia, nghe nói là cứu vương gia một mạng, vương gia xưa nay vốn không gần nữ tử nhưng đối với vị cô nương kia có vẻ rất tốt, không chừng vương gia động tâm

Lão quân gia chỉ mới liếc sơ qua vị cô nương đó, chỉ ấn tượng đôi con ngươi ngời sáng linh động cùng một vết sẹo dài trên má, âm thầm lắc đầu thở dài, vị cô nương đó không biết gặp phải chuyện gì mà bị hủy dung, cái này khó...

Hoàng gia con cháu vốn kiêu ngạo nhất là bị hủy dung phá tướng, cho rằng điềm không lành cho nên nếu như vương gia thực sự muốn lấy vị cô nương này, bước qua một cửa của đế vương cùng với đế hậu còn là một vấn đề.

Lão quân gia cười cười, tự đứng càng già lại càng thích lo nghĩ lung tung, tam vương gia là ai kia chứ?! Xưa nay vốn chẳng xem thánh chỉ là gì huống chi là lời nói của đế vương cùng hoàng hậu?! nếu một khi vương gia nhất quyết thì dù có là lão thiên gia cũng không ngăn cản được

Xem ra vương phủ sắp có việc vui, nghĩ đến đây lão quân gia vui vẻ cười, chân mày giãn ra, rất là thư thái...

Đợi cho đến khi Doãn Y Điệp tỉnh dậy thì trời đã chiều tà rồi, ngồi dậy, xoa xoa bụng, có chút đói bụng, mơ mơ màng màng bước ra khỏi cửa, gió lạnh khiến cho bản thân nàng tỉnh hẳn, mới sực nhớ ra bản thân không còn ở trong thôn nhỏ mà là đã đến đế đô, vương phủ của Lãnh Ngao Phong rồi, vươn tay dụi dụi mắt, sau đó hít một hơi thật dài, không khí cổ đại, thật sự rất trong lành

“Tiểu Phong Phong...” Doãn Y Điệp bước đến bên cửa sổ phòng của Lãnh Ngao Phong, mở miệng gọi. Lãnh Ngao Phong đang xử lý công văn, từ xa nghe bước chân của nàng, khẽ nghiêng công công tiểu dung nhưng vẫn cố ý ngồi đó, ra vẻ như ta đây đang làm việc, Doãn Y Điệp đứng bên cửa sổ, hai tay chống lên khung cửa, hi hi cười : “nhìn người làm việc nghiêm túc, cũng có sức quyến rũ lắm đó”

Lãnh Ngao Phong cứng ngắc nở nụ cười, không ai để ý, bên tai của y đã bắt đầu đỏ lên, dù sao đây cũng là lần đầu tiên, nàng khen y thôi

“Nàng.. ngủ ngon không?!” Lãnh Ngao Phong để xuống công văn, ngẩng đầu nhìn Doãn Y Điệp, hỏi. Doãn Y Điệp gật đầu, đáp : “rất tốt a, người từ lúc về đến giờ vẫn không đi nghỉ ngơi sao, không mệt à?!”

Y muốn nói là không, so với lúc trước này chẳng nhằm nhò gì, nhưng nhìn ánh mắt của nàng, bất tri bất giác, y lại gật đầu. Doãn Y Điệp cười khê : “ vậy thì nghĩ a, đừng cố sức làm gì, rất hại cho sức khỏe”

“Nàng, đói bụng không?!” Lãnh Ngạo Phong nghĩ đến từ lúc về đến giờ hình như bọn họ chưa dùng điểm tâm đi! Doãn Y Điệp gật đầu, lại nói tiếp : “ có chút đói, chúng ta đi ăn cơm đi, sau đó người quay về phòng nghỉ ngơi, có gì mai nói tiếp”

Lãnh Ngạo Phong gật đầu, đứng dậy bước ra khỏi phòng...

Doãn Y Điệp vươn tay xoa bóp chút gương mặt của y, sau đó mới mỹ mãn cùng y đi dùng điểm tâm...

Bạn đang đọc truyện *Diệp Ngạo Y Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cuộc Sống Vương Phủ

Doãn Y Điệp nói được là làm được, cho nên ngay hôm sau nàng đã bắt đầu công việc ‘cải tạo’ tam vương phủ rồi. Dù gì cũng nhằm chán, trong khi chờ đợi Tiểu Phong Phong tìm kiếm người kia giúp nàng, nàng cũng phải làm chút việc gì đó tạ ơn hẳn mới được nha

Đầu tiên, là phải tạo sinh khí cho vương phủ, được rồi! trồng cây, có cây cối sẽ có sức sống và linh khí hơn thôi. Cho nên Doãn Y Điệp chạy đến thư phòng của Lãnh Ngạo Phong, thăm hỏi một chút ý kiến của hắn, nhưng là vừa bước đến nơi, đã thấy hai hắc y nhân canh giữ ở đó, chắc là đang có việc. Doãn Y Điệp khẽ nhủ mày, sau đó quay người bước đi, việc này để bàn sau cũng được

Trồng cây, nuôi cá, lại thả thêm mấy chú thỏ con trong vườn, nhất định rất đẹp đi, lại bắt giàn nhò ngay trước phòng của nàng, uhm! Có thể có hoa quả để ăn, còn thừa có thể ngâm rượu cũng không sai, càng nghĩ càng cảm thấy có lý, Doãn Y Điệp lại đi tìm quản gia của vương phủ – Mặc thúc

Mặc thúc năm nay đã ngoài năm mươi tuổi, mặt mày hiền từ, tuy không thể nói là đẹp lão nhưng khi cười lên cảm giác rất gần gũi, nghe nói vị này chăm sóc cho tam vương gia từ nhỏ đến lớn nên cảm tình của vương gia đối với vị quản gia này cũng thập phần thâm hậu

Khi Doãn Y Điệp gặp được Mặc thúc, thì vị quản gia đáng kính này đang rất chi là ưu sầu

Vì sao nha?! Cũng chỉ vì chủ tử của lão mà thôi, thật là khiến cho lão rất chi là lo lắng mà. Đường đường là tam vương gia, quyền cao chức trọng lại là thái tử tương lai của hoàng triều này, vậy mà cho đến bây giờ đã mười tám tuổi vẫn chưa chịu lấy vương phi, mà không có vương phi thì ít ra cũng có vài gã thị thiếp sinh con nối dòng đi, nhưng vương gia nhà lão tuyệt không gần nữ sắc thật khiến cho lão đầu đầu vô cùng trong khi đó hoàng đế và hoàng hậu cứ luôn nhắc nhở lão nữa chứ

Cho nên vị quản gia đáng kính của chúng ta thật là ưu sầu, ưu sầu lắm đó +_+

“Mặc thúc!” Doãn Y Điệp mỉm cười lên tiếng

“Àn?!” Mặc đại quản gia ngẩng đầu, nhìn Doãn Y Điệp ôn hòa cười : “ Doãn tiểu thư, có chuyện gì sao?!” đối với vị cô nương mới đến vương phủ vài hôm này, Mặc đại quản gia của chúng ta không có chút nào là dăm chậm trễ, khó khăn lắm vương gia mới đề ý một nữ tử thôi, nhất định phải tìm mọi cách giữ lại mới được, nếu hôn sự lần này thành công thì Mặc đại quản gia của chúng ta cũng sẽ ăn nói được với đế hậu

“Mặc thúc, ta muốn ra ngoài dạo chơi có được không?!” Doãn Y Điệp hỏi

“Đương nhiên là được rồi, để Mặc thúc sắp xếp, cứ an tâm đi chơi là được...” Mặc đại quản gia tùm tùm đáp

“Cảm ơn Mặc thúc” Doãn Y Điệp cảm tạ cười

“Uhm, cái kia...” Doãn Y Điệp quay qua quay lại không thấy ai mới ghé vào lỗ tại của Mặc thúc nói nhỏ : “Mặc thúc a, ta... hiện giờ không có ngân lượng, có thể hay không cho ta vay một ít?!” Nàng là người nghèo nha, cả gia sản của nàng rất ít, tiêu pha ở hoàng thành nhất định rất tốn kém rồi, cái này không ổn! nhất định phải làm cái gì đó kiếm tiền mới được, tự túc mới là hạnh phúc!

“Ha ha, tiểu thư an tâm, cái này Mặc thúc nhất định sẽ chuẩn bị tốt...” Mặc đại quản gia bật cười, thoải mái nói. Tiểu cô nương này cũng thật khách sáo, ít gì cũng cứu vương gia của bọn họ một mạng, đừng nói là chút ít ngân lượng, cả đôi vinh hoa phú quý cũng không hề gì, huống chi có thể là vương phi tương lai?!

“Hi hi, vậy làm phiền Mặc thúc ^^” Doãn Y Điệp nở nụ cười, sau đó làm cái lễ, ly khai

Mặc đại quản gian nhìn bóng lưng của Doãn Y Điệp khuất dần, khe khẽ thở dài, thật là một cô nương tốt, đáng tiếc bị hủy dung nếu không nhất định cũng là một thanh tú giai nhân, tuy không khuynh thành tuyệt sắc nhưng cũng không kém a

Đến hoàng thành cũng được ba ngày, đây là lần đầu tiên nàng đi dạo phố, chốn hoàng thành này quả thật phồn hoa hơn rất nhiều nơi nàng ở lúc trước,

những dây nhà nối sát nhau, nào là từ lâu khách điểm, ở... kỹ viện... những sạp bán buôn nhỏ..., tiếng rao hàng inh ỏi, tấp nập rộn ràng, tràn ngập nhân khí, không chỗ nào là mảnh đất dưới chân thiên tử

Đi theo sau nàng là hai thanh niên, có lẽ là hộ vệ hoặc gã sai vặt của vương phủ, do Mạc thúc sắp xếp, có chút không quen khi có người theo sau bảo hộ, Doãn Y Điệp tự dung cảm giác có chút chột dạ. Nàng từ trước đến nay luôn là một người bình thường, bình thường trong bình thường, lúc ở hiện đại gia cảnh cũng bình thường, là một sinh viên sắp tốt nghiệp đại học, xuyên đến cổ đại cũng chỉ là một nữ tử bình thường không quyền không thế, điều duy nhất khác thường trong cuộc đời của nàng chính là việc xuyên không đi, tự dung một nhân vật bình thường như vậy, bây giờ bỗng chốc sống trong vương phủ, đãi ngộ khách quý, lại có người hầu hạ, ra đường có thuộc hạ đi theo bảo vệ, thật là... ách! Nói sao nhỉ, tựa như cảm thấy quái quái...

Không là vui sướng hay là thỏa mãn hưng vinh tâm, chỉ cảm thấy cuộc sống bình thường của mình bị đảo lộn, có chút cảm giác không quen, không an toàn mà thôi

Bỗng dung có cái gì đó đổ xô vào người nàng, Doãn Y Điệp sực tỉnh

Một tiểu cô nương, chừng chín mười tuổi, nhỏ gầy đến đáng thương chùng vào trong ngực của nàng, mà đằng sau có một trung niên nữ nhân và mấy hộ vệ đang vác theo gậy gộc chạy lại đây, Doãn Y Điệp ngộ ra, à... nhất định là mấy tình huống thường xuất hiện trong truyện cổ đại, cái gọi là bắt cóc con gái nhà lành đem bán kỹ viện, hoặc là phụ mẫu của cô bé này bán cô bé này cho mấy người kia chẳng hạn...

Tiểu cô nương có lẽ đã kiệt sức, cho nên cũng không chạy nổi nữa mà chỉ liều mạng nắm lấy tay nàng, miệng hé ra chỉ một chữ 'cứu mạng' sau đó ngất xỉu. Doãn Y Điệp thờ dài, ngày đầu tiên ra khỏi phủ, không xem lịch a, không chọn ngày hoàng đạo a, này cứu hay không cứu, nàng bây giờ cũng tứ cổ vô thân, ăn nhờ ở đậu nhà người ta mà...

"Vị tiểu thư này, tiểu cô nương kia là ta mua về từ chợ nô lệ, không cần thận xem chừng cho nên chạy ra ngoài, tiểu thư trả lại cho ta, được?!" trung niên nữ nhân nhìn Doãn Y Điệp, không kieu ngạo không siểm nịnh nói, thái độ thông dong, Doãn Y Điệp nhìn nhìn trung niên nữ nhân trước mặt mình. Thời gian không buông tha ai bao giờ, trước kia nữ nhân này nhất định là một đại mỹ nhân, bây giờ đã đứng tuổi, nhưng cũng phong vận do tồn nhà

Cứu hay không cứu?! Doãn Y Điệp nhíu mi, suy nghĩ chưa quá mười giây rồi lại ngẩng đầu nhìn trung niên nữ nhân, ôn hòa cười: "gặp nhau, cũng là duyên, tôi với cô bé này có lẽ cũng có chút duyên..."

"Mỹ nữ tỷ tỷ, có thể ra giá đi, dù gì cô bé nhỏ như vậy, mua về không không tiếp khách được, mắc công tốn thời gian bồi dưỡng..." Doãn Y Điệp đưa ra ý kiến

Trung niên nữ nhân bật cười khanh khách, nữ nhân có ai không thích nghe người khác khen mình đẹp đâu, hơn nữa Doãn Y Điệp đối mắt chân thành, thật khiến cho nàng hài lòng, dù gì Doãn Y Điệp cũng nói không sai, ban đầu nàng mua tiểu a đầu này về, định bồi dưỡng vài năm sau đó tiếp khách nhưng a đầu này tính quật như vậy, mắc công bồi dưỡng chưa tốt, hao tài tốn của lại mắc lòng với khách, bán lại cho thiếu nữ này cũng không sai

"Tiểu nha đầu này, lúc trước ta mua hai mươi lượng, cả tháng nay tốn tiền ăn uống, quần áo... tiểu thư đưa ta ba mươi lượng là được!" trung niên nữ nhân tủm tỉm cười, một ngụm hồ ra giá ba mươi lượng. Doãn Y Điệp buồn bực, coi tiền như rác là đây, cuộc sống nông gia, năm được mùa nhiều lắm cũng năm mươi lượng bạc, bây giờ đến ba mươi lượng, tức là vất vả công việc nhà nông bốn năm năm mới có chừng ấy, haizz!! cứu mạng người hơn xây ngôi chùa bảy tầng, thôi đi! Dù gì ba mươi lượng cũng chưa xây được một tầng chùa, coi như là nàng buôn bán lời

Đưa ba mươi lượng bạc cho trung niên nữ nhân, Doãn Y Điệp long đầu như cắt, nước mắt đầm đìa nha, híc!! Mạc thúc đưa nàng một trăm lượng, chưa chi đã chi tiêu như vậy rồi, cái này không chừng lại mắc nợ thêm, nợ chồng lên nợ, Doãn Y Điệp cảm thấy tương lai của mình thật bi ai

Ai nói nữ xuyên hô một cái là trăm vạn hoàng kim, văn thơ đối ngẫu, cầm kỳ thư họa, dung nhan khuynh thành vạn nhân mê a, nàng cuộc sống an nhàn thường thường bạc trắng bao giờ mới có đây, vì mục tiêu tương lai có thể sống khá giả, Doãn Y Điệp, cố lên ^^

"Trần đại ca, mang tiểu cô nương này về vương phủ giúp ta..." Doãn Y Điệp nhìn một trong hai hộ vệ lên tiếng, Trần hộ vệ gật gù đầu, sau đó ôm lấy tiểu cô nương, quay về vương phủ, Doãn Y Điệp cũng không còn tâm trạng vui đùa nữa, nhanh chóng mua vài vật dụng cần thiết sau đó cũng quay về

Đoán đoán thời gian này, tiểu Phong Phong chắc cũng xong việc rồi, cho nên Doãn Y Điệp lại chạy về thư phòng tìm hần, quả nhiên hần đang ngồi đó.... Suy tư?!

"Khụ...!!" Doãn Y Điệp đứng bên cửa sổ, thò đầu vào, quơ quơ tay, nói: "ngươi không làm việc, mà đang suy nghĩ gì đâu?! Đây là không được nha..."

"Nàng về rồi..." Lãnh Ngạo Phong đứng dậy, bước đến bên cửa sổ, lại nói: "lần sau ra vương phủ, có thể nói ta cùng đi thôi!" chẳng phải lúc kia, mỗi khi hai người ra chợ, nàng thường lôi kéo hần cùng đi sao, giờ lại bỏ hần một mình rồi. Lãnh Ngạo Phong a, ngươi đừng quên lúc trước kéo ngươi đi chợ theo chẳng qua là vì mỹ nam kế dụ khách hàng thôi ^^

"Ai da, lúc này ta đến tìm ngươi nhưng thấy hai hắc y đại ca đang đứng ở ngoài, ta nghĩ ngươi có việc nên một mình đi thôi, hơn nữa ngươi là vương gia, công việc bề bộn, làm sao có thời gian theo giúp ta được, yên tâm! Mạc thúc đã thu xếp hết cả rồi, có hai vị hộ vệ đại ca đi theo, không ai bắt nạt ta hết..." nói đoạn còn không quên vỗ vỗ vai của Lãnh Ngạo Phong vài cái, nét cười hừng hực như hoa cho thấy tâm trạng của nàng đang rất tốt

"Chỉ cần cùng nàng, ta luôn có thời gian..." Lãnh Ngạo Phong thực sự nói. Doãn Y Điệp sững sờ nhìn hần, vươn tay sờ sờ cái trán của hần, lo lắng hỏi: "Tiểu Phong Phong, ngươi không bị sốt đấy chứ, hôm nay ngươi nói năng có vẻ hơi kỳ cục à nha..."

Lãnh Ngạo Phong đầu đầy hắc tuyến, kéo kéo khóe miệng không nói nữa

“À, đúng rồi, Tiểu Phong Phong... người thích hoa gì nhất?!” Doãn Y Điệp hỏi

“Không có..” Lãnh Ngao Phong trả lời

“Vây cây cối, tùng, bách, trúc...” Doãn Y Điệp tiếp tục hỏi

Lãnh Ngao Phong lắc đầu...

“Chắc! cuộc sống của người thật đủ vô vị...” Doãn Y Điệp bĩu môi

“Vây nàng thích hoa gì?!” Lãnh Ngao Phong tò mò hỏi lại, dường như hiểu biết của y đối với nàng quá ít, này là không được, đại ca nói muốn theo đuổi nữ nhân ít nhất phải biết họ thích gì, mới có thể dễ dàng theo đuổi được

“Ta sao?!” Doãn Y Điệp trầm ngâm một lát, cười cười: “trăm hoa trăm vẻ, hoa gì cũng đẹp hết, ta đều thích... Nhưng là nếu như đặc biệt thích thì là nhất chi mai, hay còn gọi là hồng mai”

“Hồng mai?!” Lãnh Ngao Phong thì thào

“Đúng vậy, kiều ngạo diễm mỹ, ngông nghênh rực rỡ tràn ngập sức sống!” Doãn Y Điệp gật đầu

“Ta chưa từng nghe loài hoa này...” Lãnh Ngao Phong nhẹ giọng nói

“Ừ! Hoa đó ở cổ hương của ta không biết ở đây có có không...” Doãn Y Điệp thêu thảo, đôi con ngươi một thoáng diễm liễm, mơ màng như nàng thấy được, đông qua xuân đến, những cánh hoa đỏ tươi như huyết, kiều ngạo trong dư âm lạnh lẽo còn sót lại của mùa đông, vườn mình nở rộ, xinh đẹp vô cùng...

Lãnh Ngao Phong ánh mắt một thoáng âm đạm, rất nhanh liễm đi...

Y vươn tay, chạm vào mái tóc của nàng, khẽ vuốt, đầu ngón tay trượt suốt, cảm giác mềm mượt còn lưu lại, một thoáng thất thần, Doãn Y Điệp nhìn y, có chút khó hiểu với hành động này của y, Lãnh Ngao Phong nở nụ cười, tựa như băng tuyết tan đi, hồng mai nở rộ, y nói: “ta nhất định... sẽ khiến cho vương phủ, nở đầy hồng mai”

“Ừ, ta mong chờ...” Doãn Y Điệp nắm lấy tay y, nghiêng đầu cười khẽ, đôi con ngươi sáng sủa lưu chuyển, ôn nhu ấm áp, khiến cho người ta... say

Quả thật, chưa đầy hai năm, y cho người tìm kiếm hồng mai khắp thiên hạ, đợi cho đến khi hồng mai nở rộ, sắc đỏ tươi diễm lệ bao quanh khắp tam vương phủ, nhưng hoa đã nở rồi, người lại nơi đâu?!...

Chỉ có hoa mỗi năm vẫn nở

Mỗi năm vẫn đẹp đến mê lòng...

Nhưng là lòng của y, chỉ có chết lặng...

Hồng mai, hồng mai, kiều ngạo ngông nghênh, diễm lệ tràn ngập sức sống, nhưng hoa vô hồn liệu có còn sáng lạn triều dương?!...

Bạn đang đọc truyện *Điệp Ngạo Y Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tiểu Kiều

“Tiểu cô nương, tỉnh rồi à?!” Doãn Y Điệp cười cười hỏi. Tiểu cô nương mở to mắt nhìn nhân ảnh trước mặt nhưng có chút vô lực, có một cái gì đó chạm vào trán của nàng, mềm mại ấm áp, là bàn tay của thiếu nữ trước mặt đi, Tiểu Kiều vươn tay, bàn tay nhỏ xíu gầy guộc, nắm nhẹ lấy tay của Doãn Y Điệp, đôi môi khô khốc lên tiếng: “cảm ơn”

Cảm ơn, người đã cứu ta...

“Không có gì, chỉ là nhắc tay chi lao mà thôi, hơn thế nữa, sau này người giúp ta làm việc trả ơn là được ^^” Doãn Y Điệp hào phóng nói, nghe nói từ cổ đại, rất giỏi thêu thùa, nữ công gia chánh, dù tiểu cô nương này có vẻ còn nhỏ nhưng là không sao, có thể từ từ học tập, sau này giúp nàng kiếm tiền

“Đến, ngồi dậy dùng chút cháo đi...” Doãn Y Điệp đỡ tiểu cô nương ngồi dậy, sau đó bưng bát cháo đưa cho tiểu cô nương. Tiểu cô nương nhu thuận nhận lấy, sau đó từ từ ăn

“Ngươi kiệt sức, trước uống cháo sau đó là có thể ăn uống bình thường...” Doãn Y Điệp nói

Tiểu cô nương gật đầu

“Ngươi tên gì?” Doãn Y Điệp hỏi

“Tiểu Kiều...” tiểu cô nương đáp

“Tiểu Kiều?!...” nghe có vẻ giống Thúy Kiều trong Nguyễn Du nhỉ, nghe cái tên sao thấy cuộc sống sau này có vẻ khó cực quá. Doãn Y Điệp nhìn tiểu cô nương, cười khê, nhẹ giọng nói: “ngươi thích nhất màu gì?” Tiểu cô nương có vẻ khó hiểu nhưng vẫn đáp lại: “màu tím”. Doãn Y Điệp cười rộ lên, vui vẻ nói: “giống ta, sau này ta gọi ngươi là Từ Nhi được không?! bỏ lại quá khứ, làm lại từ đầu, từ rày về sau ngươi không gọi là Tiểu Kiều mà là Từ Nhi”

“Cảm ơn tiểu thư đặt tên...” Tiểu cô nương nhu thuận đáp lại

“Tiểu thư gì chứ, ta cũng chỉ là ở tạm nơi này mà thôi, đúng rồi, năm nay ngươi mấy tuổi?!”

“Mười ba tuổi”

“A?! không phải đâu, nhìn ngươi chỉ như 9, 10 tuổi nha...” Doãn Y Điệp cau mày, có lẽ là cuộc sống thiếu dinh dưỡng khiến cho cô bé này có vẻ gầy yếu đi. Được rồi, nâng nhất định phải vỗ béo tiểu cô nương này, sau đó mới có sức giúp nâng làm việc được chứ, Doãn Y Điệp tà tà cười

Bỗng dung tiểu Kiều, à không phải gọi là tiểu Từ Nhi mới đúng, bỗng dung cảm thấy có luồng gió lạnh chạy ngang qua, nổi cả da gà, đáng thương tiểu Từ Nhi, cuộc sống tiếp theo bắt đầu với hai chữ ‘gian nan’ là đây

Một tháng sau

Doãn Y Điệp quả nhiên thực hiện được lời hứa của mình, khiến cho vương phủ tràn ngập sức sống hẳn ra, tuy không thay đổi nhiều nhưng là vẫn cảm thấy ấm áp hơn trước kia rất nhiều cho nên khi Lãnh Tuyết Nhiên đến đây, cũng cảm thấy kinh ngạc, ờ thì... cũng chả hiểu sao y cảm thấy vương phủ này có vẻ giống nơi người ở lắm, chứ lúc trước mỗi khi y đến đây đều cảm thấy lạnh tanh tựa như nhà giành cho u hồn vậy đó

“Đại ca, nghe nói tam đệ kim ốc tàng kiều, cả tháng nay giờ mới gặp được, thật là hững hờ đó mà” đi theo bên cạnh Lãnh Tuyết Nhiên chính là nhị vương gia vô cùng phong lưu phóng khoáng của chúng ta – Lãnh Ngự Vân. Lam y thanh nhã, dung mạo tuấn mỹ, cử chỉ tiêu sái, khá lắm một mỹ nam nhân a, thật khiến cho người ta nhìn đã con mắt ^^

“Kim ốc thì có nhưng rất tiếc không phải là tàng kiều...” Lãnh Tuyết Nhân cười cười. Lãnh Ngự Vân đang phe phẩy chiếc quạt rút cái dùng một cái, y lấp bắp nhìn Lãnh Tuyết Nhiên, ấp úng nói: “không phải đâu, không kim ốc tàng kiều chẳng lẽ kim ốc tàng lang?! ô.. không lẽ tam đệ... đoạn tụ...”

“Xong rồi, xong rồi, hèn gì từ trước đến nay tam đệ không gần nữ sắc, hóa ra là có long dương chi phích...” Lãnh Ngự Vân kích động nói: “chuyện này nếu để phụ vương cùng mẫu hậu biết nhất định sẽ có chuyện a...”

“Nhị đệ, làm ơn nghe ta nói hết có được không?!” Lãnh Tuyết Nhiên buồn bực nói, không cần phải kích động như thế đi, đệ đệ của y, sao lại kỳ quái như thế chứ, một người thì như tăng băng di động, mặt mày suốt ngày phụng phịu như ai đó thiếu mình cả núi vàng, còn người kia thì tính cách hoàn toàn trái lại, nói quá nhiều lại nói nhầm không, suốt ngày hi hi cười, trêu hoa ghẹo nguyệt, đào hoa trái geleo đầy hoàng đô

“Huynh nói nha...!” Lãnh Ngự Vân thúc giục

“Mà thôi, chính đệ nhìn cũng biết...” Lãnh Tuyết Nhiên chỉ chỉ tay về phía trước, Lãnh Ngự Vân há hốc mồm nhìn tình cảnh trước mặt, trời ạ! Có ai nói cho y, hôm qua có lẽ vì y ngủ chưa đủ giấc nên sinh ra ảo giác không?! chứ nếu không sao y lại nhìn thấy tam đệ của y đang... đang làm vườn đâu...

Mà còn đang bị một nữ nhân sai khiến nữa chứ, lại càng có vẻ ngoan ngoãn vô cùng, thậm chí là hững hờ làm theo?!

Lãnh Ngự Vân cảm thấy, có lẽ bản thân nên đi khám lại con mắt của mình +_+

“Tin hay không tin?!” Lãnh Tuyết Nhiên nở nụ cười: “lúc trước khi đón đệ ấy về, ta còn kinh ngạc hơn nữa kia, nhưng như vậy cũng tốt, ít ra đệ ấy có vẻ rất vui vẻ”

“Nữ tử kia là ai?! Tam đệ... Thích nàng ta?!” Lãnh Ngự Vân nhẹ giọng hỏi, đôi chân mày cau lại, một thoáng suy tư

“Là người cứu tam đệ lúc trước, tam đệ có vẻ rất thích nàng ta, nhưng hình như là đơn phương yêu mến thôi!” Lãnh Tuyết Nhiên tủm tỉm cười, quả thật đủ buồn cười, đường đường Băng Vũ tam vương gia, nữ nhân ái mộ nhiều không đếm xuể lại đi yêu mến đơn phương một nữ tử hết sức tầm thường, có lẽ là duyên thiên định chăng

“Đơn phương yêu mến?! đại ca, huynh là đang nói giỡn đó ư?! Trong thiên hạ này còn có nữ tử chê lão tam nhà chúng ta?!” Lãnh Ngự Vân như đùa như thật hỏi lại

“Cái này ta không rõ à nha, có lẽ là sức quyến rũ của lão tam không có tác dụng với nữ tử này chăng?!” Lãnh Tuyệt Nhiên nhún nhún vai, cười khề, lại nói tiếp : “ngươi xem đi, lão tam bình thường mặt lạnh một khối, ngay cả lời của phụ vương cùng mẫu hậu cũng không nghe vào tai ấy vậy mà ngươi xem kia, nàng kia nói hướng đông lão tam tuyệt đối không đi hướng tây, ngoan ngoãn đến đáng yêu, thật là khả ái vô cùng a ^^”

“Có khi nào lão tam nhà ta bị trúng cổ hay bùa mê gì không?!” Lãnh Ngự Vân giễu cợt

“Này, thì ngươi đi hỏi tiểu cô nương đó thử xem...” Lãnh Tuyệt Nhiên bật cười, nhị đệ này của y, lại tiếp tục chứng hoang tưởng suy luận rồi

Mà bên này, vẫn không hay biết có hai anh đẹp trai đang ‘nói xấu’ bản thân, Doãn Y Điệp vẫn tiếp tục ‘sai bảo’ khối băng đầu gỗ tam vương gia nhà ta

“Tiểu Phong Phong, ngươi thực sự không bận việc sao?!” Doãn Y Điệp vừa làm vừa hỏi. Xem nào, loại bắp cải này trồng vào mùa này khá là thích hợp, hơn nữa cũng dễ ăn, trồng thêm một ít dưa leo, cà chua và vài loại củ nữa, như vậy cũng không sai

“Không có việc gì, ta đã giải quyết xong hết rồi...” Lãnh Ngạo Phong bình tĩnh đáp, sau chín tháng bận bịu với công việc nhà nông thì y đã quá quen thuộc với mấy việc trồng rau quả kia rồi, hơn nữa được làm việc chung với nàng như thế này, khiến cho y nhớ lại khoảng thời gian mấy tháng trước, bình thân mà yên ả, tâm trạng tốt lắm

“Vậy a, hình như đêm qua ngươi thức khuya làm việc?!” Doãn Y Điệp nhíu mày, ngừng đầu nhìn Lãnh Ngạo Phong, hỏi. Lãnh Ngạo Phong chần chờ một lát, sau đó gật đầu : “cũng không thức khuya lắm” này là bình thường đối với y. Doãn Y Điệp bĩu môi, phui phui tay đứng dậy, lại gần y, tiếp tục nói : “ta nói ngươi nha, thức khuya sẽ không tốt cho sức khỏe đâu, ngươi biết không?! Bây giờ còn trẻ không cảm thấy gì nhưng sau này về già nhất định sẽ nhiều bệnh lắm đó”

“Nhưng có một số việc phải giải quyết nhanh mới được...” y khó hiểu nói lại, dù gì võ công của y tốt lắm, chút ấy không ảnh hưởng đến sức khỏe của y. Doãn Y Điệp vút cho y một cái ánh mắt hết sức khinh thường, nói : “làm ơn đi, ngươi là vương gia, nhất định có nhiều thuộc hạ mà, những việc nhỏ có thể giao cho họ đi làm, ngươi cứ ôm hết một mình làm, nhất định sẽ mệt chết”

“Nàng nói cũng đúng...” Lãnh Ngạo Phong gật gật đầu. Doãn Y Điệp nở nụ cười : “dĩ nhiên rồi, dùng người thì tin người đã không tin thì dùng dùng, không nên quá đa nghi mà, thả lỏng thân xác, ngươi phải tin rằng trong thiên hạ này một người xấu xuất hiện thì đồng thời cũng xuất hiện người tốt, nghĩ như vậy sẽ cảm thấy thoải mái hơn đấy...”

“Uhm, nếu không có người tin tưởng, ngươi có thể tin tưởng ta nha, ta nhất định sẽ không làm ngươi thất vọng rồi...” Doãn Y Điệp trêu đùa

Lãnh Ngạo Phong nhìn Doãn Y Điệp, đôi con ngươi chột lóe, sau đó liếc đi, y gật đầu, tiếp tục cúi xuống làm việc nhà nông, chăm chỉ trồng rau nhưng mà khoe miệng vụng trộm câu lên, tự tiểu phi tiểu, bất chợt tâm trạng của y tốt lên nhiều lắm

Nàng, rất dễ ý y! y nghĩ vậy, nếu không tại sao nàng lại hiểu rõ bản tính của y như vậy

Luôn không an lòng, lo sợ người khác phản bội, mọi chuyện điều ôm một mình làm, mệt chết đi được nhưng là như vậy sẽ khiến y an tâm hơn, ngay cả những thuộc hạ thân tín nhất của y, cũng bất chợt phản bội y thì y làm sao dám mạo hiểm đây, nhưng là nàng nói không sai, y không thể vì lỗi lầm của một người mà đổ tội lên những người khác được

Cũng nên học cách, tin tưởng người xung quanh. ....

Cho đến ngày hôm nay, bức tường nhiều năm như vậy trong lòng của y, chỉ vì đơn giản một câu nói của nàng, hoàn toàn sụp đổ...

Y, sẽ thử ném trái cảm giác tin tưởng một ai đó

Cũng sẽ học cách trao trọn niềm tin của mình cho một ai đó...

Không rời không khí, vĩnh không phản bội...

Doãn Y Điệp, nàng nhất định là người đó... đúng không?!

Này là câu hỏi cũng là lời khẳng định, tuy nhiên y sẽ không nói ra miệng, là tự đáy lòng hiểu rõ là đủ rồi

Chính vì vậy, mà dù Doãn Y Điệp sau này có làm bất cứ việc gì, dù có xảy ra chuyện gì, y điều tin tưởng nữ tử ấy, chỉ vì câu nói hôm nay

Cho nên, khi bị nàng chính tay dùng đao đâm trúng tim của mình, y vẫn tin tưởng

Khi nàng lạnh lùng đối y, y vẫn tin tưởng...

Đơn giản chỉ vì, nếu có thể tin một ai đó, cả đời này Lãnh Ngạo Phong cũng chỉ đặt trọn niềm tin của mình vào Doãn Y Điệp, chỉ là Doãn Y Điệp mà thôi

Lãnh Ngạo Phong dịu dàng cười, nét cười chỉ là thoáng qua nhưng là tựa như băng tuyết tan đi, xuân phong thổi vào mặt khiến cho người ta lòng khoan khoái. Doãn Y Điệp thấy nụ cười đó của y, cảm thán vô hạn, quả nhiên tiểu dung của mỹ nam chính là rất sức quyến rũ nha

“Đã xong hết rồi, tiểu Phong Phong, để thưởng cho ngươi hôm nay làm lưng vất vả, chúng ta nướng cá ăn đi...” Doãn Y Điệp đề nghị, một tháng trước

trường phủ mua không ít cá đặt vào hồ cá, không phải là cá vàng cá cảnh mà là mấy con cá đồng, khá nhiều loại, đếm cũng ít ra trăm con, mấy hôm nay nàng ngáp ngáp lâu lắm rồi, dù gì cũng cá tháng, cũng có vài con trưởng thành, có thể ăn được nha

“Ừ! Chúng ta nướng cá ăn...” Lãnh Ngạo Phong gật đầu, đã lâu y chưa ăn món ăn do chính tay nàng nấu, một thoáng tưởng niệm. Nói thật thì so với đầu bếp trường phủ, nàng nấu ăn cũng chỉ có thể nói là đơn giản mà thôi, nhưng luôn khiến cho y cảm giác ấm áp, đúng rồi... là gia, là nhà hương vị, nhẹ nhàng khoan khoái khiến cho y quyến luyến khó buông

“Người đi bắt cá đi, nhớ làm cho sạch sẽ, ta chuẩn bị gia vị cùng nhóm lửa...” Doãn Y Diệp vỗ vỗ vai của Lãnh Ngạo Phong, phân bổ công việc. Lãnh Ngạo Phong ngoan ngoãn chạy đi ra hồ cá của trường phủ, ngoan ngoãn bắt năm con cá to nhất, ngoan ngoãn đi làm sạch sẽ rồi chạy đến phòng bếp nhỏ của Doãn Y Diệp

Hoàn toàn bỏ rơi hai vị hoàng huynh của y, không thèm đếm xỉa đến

Lãnh Tuyệt Nhiên cười cười, lại cười cười

Lãnh Ngự Vân bĩu môi, âm thầm phi nhỏ: ‘có thể từ quên huynh trưởng a’

Bạn đang đọc truyện *Diệp Ngạo Y Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.